

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

7. Ölüm Orucu ekipleri çıkartıldı

Emperyalizmin-faşizmin topyekün saldırısının önemli ayaklarından biri olan F (hücre) tipi saldırısına karşı, devrimci-kömlenist tutsaklar yeni ekiplerle direnmeye devam ediyor. Mevsimlere yayılan direnişte yaşanan büyük irade savaşı devlet ta-

rafından yok sayılmaya çalışılsa da tutsaklar hücre hücre eriyerek tarih yazmaya devam ediyorlar. Devlet direnişini kırmak için direnişteki tutsakları tahliye etti. Yanıt 4. 5. 6. ekiplerle verildi... Devlet, teslim almak için müdahale işkencesini kullansa da, Malta Anlaşması'nı çiğneyip Ölüm Orucu'nu suç saysada sonuç yine aynı olacak: "Devrimci irade teslim alınmaz."

Bu kararlılık ve inançla 26 Eylül tarihinde 7. ÖÖ ekibi düşmana karşı siperdeki yerini alıyor.

7. Ekipte yer alan TKP/ML dava tutsakları şöyle; Tekirdağ F Tipi Hapishanesi; Alişan Yılmaz, Onur Öztanrıverdi, Bolu F tipi Hapishanesi; Zeynel Firik. Kandıra F Tipi Hapishanesi'nden Erkut Cebeci ve Özgür Kılıç.

İŞÇİ-KÖYLÜ

126345 Sayı: 2001-12 12 * Yıl:1 * 28 Eylül-11 Ekim 2001 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Emperyalist saldırganlığa karşı Halk Savaşı'nı büyüt!

Beyninde patlayan saldırılarla sarsılan ABD'nin savaş çığırtkanlığı etrafında birleşen emperyalist haydutlar dünya halklarına azgınca saldırmaya hazırlanıyor. Emperyalist dalaş ve hegemonya mücadelesinde yerlerini sağlama almak için saldırıları gerekçe haline getiren emperyalistler dünyanın dört bir yanında yaşanan açlığın, halklara yaşatılan katliamların ve soykırımın tek sorumlusudur. T. Kürdistan'ında ABD destekli katliamlarla Kürt halkını imhaya girişen faşist TC devleti emperyalizmin sadık uşakları arasında yer almaktadır. Halklara düşman olan emperyalist haydutların ve uşaklarının dünya halklarına yönelik zulümlerine son vermenin yolu Halk Savaşı'nı büyütmekten ve ona omuz vermektendir. Halkların devrimci isyanını emperyalist saldırganlığa karşı örgütlemekten geçmektedir.

Sayfa 16 ,17,18'de

İŞÇİ-KÖYLÜ'DEN

Emperyalizmin terörüne karşı
anti-emperyalist mücadeleyi
yükseltelim!
Sayfa 31'de

Merhaba;

İşçi-köylü olarak yürüyüşümüzün 12. durağında gazetemizde zorunlu bazı değişiklikler yaptık. Her şeyden önce bu değişikliklerin okurlarımıza, devrimci-demokrat kamuoyuna daha nitelikli bir gazete ulaştırma ve sadece bilgilendirme değil, aynı zamanda harekete geçirme, yol gösterme çabasının bir ürünü olduğu; gazetemizin işçi sınıfı ve emekçi halkın bilinçli öncülerinin davasına hizmet etme gerçekliğinden hareketle önümüzdeki süreçte de daha iyiyi yakalamak için bu değişikliklerimizin süreceğini ifade etmek istiyoruz.

Bu sayımızda gerek logomuzda olsun ve gerekse de içeriğimizde olsun bazı değişiklikler yaptık. Bu değişikliklerin en önemlisi köşe yazılarımızda artık yazar isimlendirilmelerinin kaldırılmasıdır. Bunun en önemli nedeni; kişilerin değil, anlayışların; bireylerin değil, komitelerin-organların belirleyici olması gerektiğini savunan bir anlayışın ürünü olmamızdır. Önümüzdeki sayılarda sayfalarımızda yeni yorum yazılarına yer vermeyi sürdürüceğiz. Ancak bu yazılar köşe isimlendirilmeleriyle sizlere ulaşacak.

Ayrıca Genel Yayın Yönetmenimizde bir değişikliğe gideceğiz. Önümüzdeki sayılarda bu değişikliği okurlarımızın bilgisine sunacağız.

Daha nitelikli bir işçi-köylü'de buluşmak dileğiyle
Dostlukla...

26.09.2001

**Can dostlar
merhaba;**

Nasılınsınız, umarım tüm ağır yaşanan acılara rağmen yine de iyi olmayı başarıyorsunuzdur? Bizi soracak olursan, zorlu zamanların tarih yapıcılığında üstümüze düşen onurlu görevi yaşama nakşetmeye çalışıyoruz. Zaten bizden evvelki de hep büyük kitlesel kalkışma ve bu kalkışmaya yön tayin eden erdemli insanların kanı ve canıyla yapılmadı mı?

Yaşamımızı kuşatmış karanlığı yarmaya çalışan aydınlık ordusunun erleriyiz. Beden beden örüyoruz özgür geleceğimizi: Sisteme hakim olan patron-ağalar, coğrafyamızda yaşayan değişik milliyet ve inançlardan halklarımıza uyguladıkları çeşitli baskı ve talanlarla 10 yıllardır haksız hakimiyetlerini sürdürüyorlar. Tarih bu haksızlık ve insan kıyımlarının ayyuka çıkarıldığı örneklerle doludur. Azda olsa aydınlanmış her insan, bu haksızlıkları çok çeşitli biçimlerde kendi yaşamında da görmektedir. Özellikle son 20 yıllık süreç, coğrafyamız yeraltı ve yerüstü değerlerinin dünya insanlığını iligine kadar emen vampir emperyalizme yağmalandığı süreçtir. Halkın bilinçli iradesine dayanmadığı ve başından beri emperyalizme göbekten bağlı olduğu için yönetememe sorunları her daim olan patron-ağalar, 80'lere doğru halkın alttan gelen zorunlu yükselmesi sonucunda büyük bir ekonomik ve siyasal kriz içine düştü. Bu krizle buhranları büyüyen, miyadını doldurmuş sınıflar, halklarımızın 10 yıllarca verdiği kan ve can pahası mücadeleler sonucunda elde ettikleri en insani hakları da gasp ederek azalmış ömürlerine ömür eklediler. 12 Eylül'ün karanlık dönemi, bu gasp etme ve talan da tarihimizin en tepe noktasını

oluşturuyor. Yeni Demokratik Halk İktidarı için mücadele eden güçlerin böylesine zorlu süreçlere yeterince hazır olamamasının da etkisiyle aldığı yenilgi, patron-ağaların halka yönelik saldırılarında istediği başarıları sağlamada ciddi bir avantaj oluşturuyordu. IMF'nin en büyük talan programlarından olan 24 Ocak soygun kararlarını demokratik hakların kırıntısının da olduğu şartlarda hayata geçiremeyen patron-ağalar kendi yarattıkları "anarşi terör" gerekçesinin arkasına sığınarak 12 Eylül hareketini gerçekleştiren işçi ve emekçilerin tüm kazanımlarını emperyalist merkezlere peşkeş çektiler.

12 Eylül, sisteme muhalif olanları sadece fiziki olarak ezmeyi değil, düşünsel olarak da teslim almayı hedefliyordu. En insanlık dışı yöntemlerle tutuklanan sayıları 100 binlerle ifade edilen muhalif yıllarca tutsaklık koşullarında bütün çağ dışı yöntemlere tabii tutularak hakim ideolojiye biat ettirmeye çalışıldı. Bu ezme ve yok etme saldırısında azımsanmayacak bir başarı da elde ettiklerini görmek gerekiyor. Ancak insanlık onuru ve değerleriyle donanmış binlerce insan da, insani değerlerinden soyunmayarak kendi kişilik ve kimliğini korumayı başarmıştı.

Emperyalizmin bu toplumu tümüyle teslim alma saldırısında üç beş yıllık koyu dönemde istenilen başarıyı sağlayamayınca saldırılarına stratejik bir karakter kazandırdılar. Bu karanlık dönemde hukuksal altyapısı oluşturulan stratejik saldırı programını adım adım hayata uygulayan patron-ağalar, elde ettikleri güç üstünlüğünü süreklileştirmek için bin bir dalavereye başvurdular, vurmaya devam ediyorlar. Tarihin en gerici anayasası olan 82 anayasasıyla kuşa çevrilen sendikalar yasası, toplumun düşünme ve örgütlenme haklarına vurulan adına "terör" yasası denen pran-

galar ve böl parçala örgütle yönet taktiklerinde geliştirilen ince politikalarla kazandıkları başarılarını günümüze kadar taşıdılar.

Bugün sistemin batağına saplanmış ve sistemin kabul edilebilir sınırlarında mücadele yürüten reformist ve revizyonist siyasal hareketlerin 2. kırılma dönemi bu zorlu süreçte dayanır. İşçi sınıfının bilimiyle donanmayı başaramamış ulusal hareket 90'larda girdiği eğik düzlemli politikaların sonucunda önderlerinin politik teslimiyetiyle birlikte geline aşamada bu batağa saplanmış. Bu yanlış politikalar patron-ağa düzeninin halka yönelik saldırılarının önünü açan en ciddi faktörlerdir.

Hep yıkılma paranoyasıyla hareket eden hakim sınıflar, koşulları kendileri için uygun buldukları her fırsatta ülkemiz mazlumlarına saldırarak korkularından kurtulmaya ve soluk almaya çalışıyorlar. 96 1 Mayıs'ında alanlara akan 100 binlerce işçi emekçi, patron-ağa düzeninin korkularını arttırmış uykularını kaçırmıştı. "Varoşlardan gelip bizi boğacaklar" tespitleri eşliğinde sürdürdükleri stratejik saldırıya yeniden hız verdiler.

Biz özgürlük mücadelesi veren tutsakların 96'da tabutluklara götürülmemiş işte böyle bir genel saldırı dalgası sonucunda gerçekleşmişti.

Panik halinde geliştirilen bu saldırı örgütlenen ÖO ve genele direnişe dönüşen direnişimizle geri püskürtüldü. Yeni demokratik halk güçlerinin bu başarısını içlerine sindiremeyen patron-ağalar, Susurlukta kendilerinin ortaya çıkardıkları çetelerinin üstüne birikmiş suçlarını yıkarak kendini temizlemeye ve sarsılan güvenlerini yenilemeye giriştiler. 28 Şubat örtük darbesiyle kendilerinin yıllarca besleyip büyüttüğü ve muhaliflerine karşı kalkan olarak kullandığı canavarlarını büyüteç altına yatırarak sarsılan laiklik ve ilerici imajını yeniden parıldatmaya çalıştı. Sistemin gerçek anlamda karakterini bilmeyen çeşitli reformist ve revizyonist çevrelerin de katkısıyla resmi ideoloji bu süreçte önemli oranda kan topladı. Göstermelik de olsa halkın oylarıyla seçilmiş hükümeti tasfiye ederek atanmışların iktidarını iyice pekiştirdi.

Bu mevcut durum patron-

ağaların yıllardır adım adım uyguladıkları hücreleştirerek yok etme saldırılarının önünü iyice açtı. Aceleci ve erken zafer hastalığından muzdarip sol tasfiyeci eğilimler diğer kalan direnişçi kitleyi de direnen direnmeyen diye bölünce yaşama kast eden 19 Aralık saldırısı için koşullar tümüyle patron-ağaların lehine dönüştü. Bu kapsamlı operasyonla yıllardır adım adım sürdürülen stratejik saldırıya sonuçlandırmayı hedefliyorlardı. Geliştirdikleri yoğun demagoji ve büyük baskılar sonucunda dışarıdaki muhalefeti önemli oranda susturmayı başarınca, içerdeki direnci kırmada hevesleri iyice kabarmıştı.

Ancak tüm bu zayıf yanlarına rağmen devrimci iradenin barikatına takılıp kalan patron-ağalar, uygulamaya soktukları izolasyon ve tecrit terörüyle sosyal bir varlık olan insanın örgütlü faaliyetini aylardır ortadan kaldırmanın yoğun uğraşı içindedir. Hücrelerde artarak büyüyen tarihi ÖO direnişimiz sistem sözcülerini "örgüt baskısıyla eyleme gidiyorlar" koca yalanın perdesini yırtarak, onun kendinden olmayana yaşama hakkı tanımama karakterini orta yere sermiştir. Bu pozisyon sürdürülen onur savaşının yükseldiği meşru zemini iyice sağlamlaştırmıştır. Aylardır her insan bir örgüt her hücrede koca bir direniş siperine dönüşmüş vaziyettedir. Bilincin ve yüreğin kaleleri zaptedilmezdir.

Özgürlük tutsaklarının mevsimleri geride bırakan diş diş irade savaşı, tüm ek-sik yanlarına rağmen patron-ağaları çözümsüzlük içinde kıvrandırmaktadır. Yaşamımıza örülen karanlık sınırları ateşe dönmüş bedenleriyle döven 100'lerce ÖO savaşçısı, insanı yok etmede kişisel tarzda gören kesimleri kahrederken, gelecektekine yana umut edenlerin yoluna dirençleriyle koca ışıklar düşürmektedir. Haklılığımızın yaratmış olduğu baskılanmayı hafifletebilmek için çıkarılan 16. madde de patron-ağaların çaresizliğine çare olamamıştır. Demokrat ve ilerici kamuoyunun sürdürdüğü teşhir ve tecrit kampanyalarıyla yalanın zırhı bir kez daha delinmiştir.

Akıllara durgunluk veren tarzda sürdürülen irade savaşının gelinen evresinde ön saflarda kahramanca ölümü rezil-kepaze eden güçlerimizin zorla müdahale ve sakat bırakma saldırıları so-

nucunda fiziki güç yitirimine uğramasıyla birlikte bu ateşten mevziye yeni güçler sürülerek, teslim olmayacağımızın mesajına yeni sayfalar eklendi. Adı geçen mevzide aylardır savaştan insanlık onurunun timsali bu insanların önemli bölümü ölümleri pahasına taşıdıkları değerlere leke sürmüyerek peşlerinden koşanlara devrettiler. Bir çoğunun son çığlıkları "Bize ölümü reva görenler yaşamayı hak etmeyeceklerdir" oldu. Tarihin tek yapıcısı olan milyonlarca mazlum halk bu mesajı net olarak almıştır. Büyük yargı er veya geç herkesin cezasını kesecektir. Zor; baki kalsaydı saraylar saltanatlar yıkılmazdı.

İnsanlık onur ve değerlerini yüce tutma savaşında bugüne kadar geleceği beden beden ören yoldaşlarımızın bedenlerinden yükselen özgürlük alazlarından biz de tutuşturduk, kendimizi küllerinden yeniden doğuracak bedenlerimizi. Genç mimarımızın söylemleri yapmanın namuslu diyalektiğini resimleyeceğiz yaşamda. Süren bu insanca yaşam mücadelesinde güven duyup ışığı ellerime bırakan öncülerim ve günümüze mimarlık yapan altınçağı insanlarıma layık olmak boyunca borcumdur. Harcanan emek ve ödenen ağır bedellerin hakkını vererek yeni bir direncin mutluluğunu yaşatacağım umudun yapıcılarına.

Bilincin ve yüreğimin sığınaklarını ölümü yenecek bütün silahlarla donattım. **Çıkımda, hudutlar ötesini gören bilge adamın keskin gözü, sılanın ci-hansın direnci, çeliğin bükülmezliği ve genç mimarın, özgür geleceği demir ağlarla ören fırtınalar içinde bıçak sırtında süren zirveler yürüyüşünün ruhu olacak.** Dilimde, yaşamı çiçeklendiren kristal yüzü kızın şu çok sevdiği dizeleri "Dün nasılsa bugün de öyle/ öldürülür taşıyanlar ışığı/ Başkaları alır onları yerini/ ışığa dokunamaz kimse.

Tarihimizi yapanların ayak izlerinden yürüyeceğiz özgür geleceğe. Hepten dikleniş son soluğa kadar direniş temel ilkimizdir. İlkelerle savaşın insanlığı tecrit ve izolasyonun karanlığından mutlaka kurtaracağız. Sınırlayanları sınırlamak en büyük insanlık görevidir. Kişisel çıkarısız ve sınırsız insanı sevmiş yürekler üstü açık mezarlara sığmaz. Sözlerimi bir dörtlülükle bitiriyorum can. "O sözler ki/ kalbimizin üzerinde bir tabanca gibi ölü; ölesiyeye taşınız/ O sizler ki/ Bir kez çıkmıştır ağızımızdan uğrun-da asılırsınız." Herkesi olanca sıcaklığımla kucaklıyor özgür geleceği yaratan direncimizle öpüyorum. Umutla kalın.

**Sincan F Tipi Hapishanesi
5. Ekip ÖO direnişçisi
Ali Şahmo**

Ali Şahmo

Demokrasi havariliğine soyunan zebanilerin “reform” aldatmacasına kanmayalım!

Demokratik haklarımızı kazanmak için mücadele edelim!

AB'ne girmekle “demokratik hakların” kullanılmasının sınırlarında bir genişleme yaşanacağı yalanıyla kitlelerin kandırılmaya ve bu yönde manüple edilmeye çalışıldığı bir süreci yaşıyoruz. AB ve ABD'de burjuva anlamdaki demokrasilerde bir daralma yaşanırken, bu ülkelerde halkların ekonomik ve demokratik hakları gasp edilirken, yoksullaşma her geçen gün had safhada yaşanırken Türkiye'nin AB'ne girmekle “demokratikleşeceği” aldatmacadan başka birşey değildir. Kaldı ki ülkemizde çıkarılan her yeni yasayla demokratikleşmenin önüne kalın duvarlar örülüyor. Yaşanan ekonomik ve siyasi kriz nedeniyle emekçi yoksul halka yönelik, işçi sınıfına yönelik, köylülüğe, gençliğe yönelik baskılar gün geçtikçe daha da tırmandırılıyor. IMF ve DB gibi emperyalist kuruluşların dayattığı ekonomik paketler ve bunların yaşama geçirilmesi yönünde çıkarılması öngörülen yasal düzenlemelerle ülkemiz halklarına yaşam çekilmez hale getiriliyor. **Tütün yasası, Şeker yasası, Sahte sendika yasası, Bankacılık vb. yasalarla** yaşama geçirilmek istenen ekonomik politikalarla halkın yaşam olanakları yok ediliyor, örgütlenme hakları ortadan kaldırılıyor.

Hapishanelerdeki devrimci-komünist tutukluların insanca yaşam koşullarının yaratılması müca-

delesini, katliamlarla bastırılmaya çalışılıyor. 28 devrimcinin otomatik silahlarla taranarak, bombalarla yakılarak katledildiği 19 Aralık katliamına kadar onlarca kez katliamlar gerçekleştiren devlet, F tipi zindanları yaşama geçirerek işkenceyi sürekli hale getirdi. F tipi zindanlara karşı devrimci-komünist tutukluların kabul edilebilir taleplerle sürdürdükleri ÖO eylemi onlarca tutsağın yaşamını yitirmesine rağmen faşist TC devleti tarafından görmezden geliniyor. Son olarak ise İçişleri ve Adalet Bakanlığı'nın ortak kararıyla ÖO eylemini sürdürenler ve eyleme destek verenler “suçlu” ilan edilerek fiili saldırılarla yüzyüze bırakıldılar.

Yaşanan Kasım ve Şubat krizleriyle birlikte krizin aşılması için halkı zam terörüne boğarak kaynak yaratmaya, yine kaynak için mafyayla ele ele vererek ülke topraklarını satışa çıkarmaya kadar vardırılan yağma ve talan politikalarını yaşama geçirdiler. Yine yaşanan ekonomik krizin vurduğu küçük ve orta üreticinin, yoksul halkın tepkisini bastırmak için panzerlerle, gaz bombalarıyla saldırarak, onlarcasını tutuklayarak gözdağı vermek istediler. Son süreçte ise MGK toplantılarının baş gündem maddesi arasında işçi sınıfına, emekçi halka yönelik geliştirilen politikaların sonuçlarından hareketle “Sosyal patlama” yaşanacağı korkusuyla hazırlık içerisine girdiler. Emperyalist politikalar çerçevesinde yeniden yapılandırılan TC devletinin ülkemiz emekçi halkları ve dünyanın çeşitli bölgelerindeki halklara karşı baskı ve katliam gücü olma isteği “stratejik güvenlik” anlayışı doğrultusunda yaşama geçiriliyor. Konya Akkise'de, Tokat'ta, -Edirne ve Edirmit'te halktan insanların açıktan katledilmesi, T. Kürdistan'ında yargısız infazların, kayıpların, köy boşaltmalarının yeniden gündeme getirilmesi, “barış” ve “demokrasi” isteyen

Kürt halkına jop ve panzerlerle karşılık verilmesi ve son olarak Üsküdar'da 16 yaşındaki **Ufuk Dağlar** adlı gencin “dur” ihtarına uymadığı gerekçe-

siyle polis tarafından vurulması halka yönelik saldırıların daha da boyutlandırılacağına göstergesi niteliğinde.

Yaşanan tüm katliamların, baskıların, anti-demokratik uygulamaların karşısında komünistlerin, devrimci kesimlerin AB'ne karşı oluşları ise reformistlerin, revizyonistlerin yoğun eleştirilerine mazhar olmakta. AB'ne girilmesinin “insan hakları” ve “demokratikleşme” konusunda sınırları genişleteceğini savunan güçler arasında ise başta TÜSİAD ve onu destekleyen çeşitli sermaye grupları gelmektedir. AB'ne tam üyelik yolunda kriter olarak nitelendirilen 2001 ve 2004 yılı sonuna kadar gerçekleş-

tirilmesi hedeflenen taleplerde elle tutulur bir ilerleme sağlanamazken bugün AB Genel Sekreterliği TBMM'ne AB ilerleme raporunun açıklanacağı 12 Kasım 2001 tarihine kadar 21 maddelik anayasa değişikliği paketini ilettiler. Anayasa paketinde yer alan 21 değişik madde AB'ne verilen taahhütlerden 8'ini karşılar nitelikte. Ulusal Program'da AB si-

doğrultusunda değişiklik yapıldı. “İdam cezasının kaldırılması”, “Düşünce özgürlüğü”, “Ana dilde eğitim hakkı”, “Basın hürriyeti” vb. gibi temel noktalarda Genelkurmay ve MHP'nin değişikliğe karşı çıktığını belirtti. Anayasa paketi görüşmelerinin kabulü üye tam sayısının beşte üç (330) çoğunluğunun gizli oyuyla mümkün olacak. Teklifin tam 330'un

Kolluk güçlerinin halka saldırısı

yasi kriterleri doğrultusunda öngörülen ölüm cezasının kaldırılması, MGK'nın yeniden düzenlenmesi, düşünce ve ifade özgürlüğünün sağlanması, sivil toplum örgütlerinin yasal çerçeveye oturtulması, anayasa değişikliği maddeleriyle büyük oranda örtüşüyor. Kaderi emperyalist haydutların ellerinde bulunan TC devletinin emperyalistlerle el ele vererek halklarına “demokrasi” ve “insan hakları” getirmesi gerçekleştirilemez bir olgudur. İşsizliğin, açlığın, sefaletin yaratıcılarının, kendi koyduğu yasaları çıkarlarıyla örtüşmediği durumda çığneyenlerin göstermelik “reform” paketleriyle demokrasi havariliğine soyunmaları halkları kandırmaktan, bekle gör potasında tutmaktan başka birşey değildir. Son anayasa paketini de bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor.

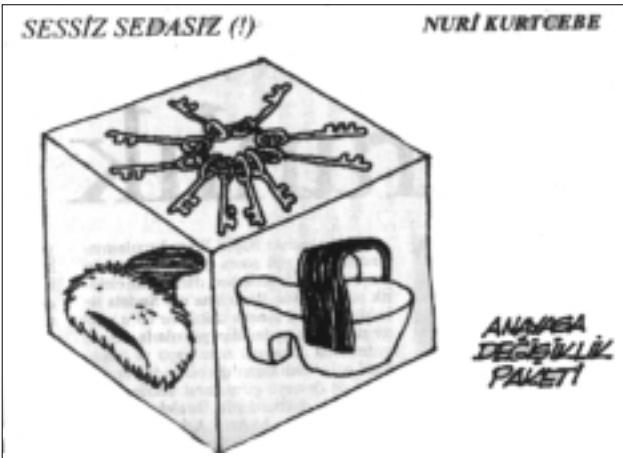
ANAYASA PAKETİNDE SON SÖZ MGK VE MHP'NİN

Değişikliğe sunulan; Anayasa paketine Genel Kurmay ve MHP çekişmelerini yansıtmayı, Saadet Partisi Necmettin Erbakan'ı kurtaracak düzenlemeleri arzularken DSP, ANAP, DYP ve AKP ise değişikliğe “koşulsuz” destek vereceklerini açıkladılar. 22 Eylül'de TBMM Anayasa Komisyonunda görüşülmeye başlanan anayasa değişikliği paketinde Genel Kurmay temsilcilerinin MGK'da dile getirdiği ve Genel Kurmay Başkanı **Hüseyin Kıvrıkoğlu**'nun başbakana yazılı olarak iletildiği “hassasiyetler”

altında oy alırsa reddedilmiş sayılacak. Paketin referanduma gidilmeden kabul edilmesi için asgari 367 oy alınması gerekiyor. 330 ile 367 arasında kalması halinde ise paket halk oylamasına sunulacak. 25 Eylül 2001 tarihinde ise TBMM'de görüşülen Anayasa değişikliği paketi 440'a yükselen kabul oylarıyla kabul edildi. Anayasa değişikliği teklifinin ilk dokuz maddesi kabul edilirken; bu diğer maddelerin kabul edilmesinde de bir sorun yaşanmayacağıni işareti ni vermekte.

DEMOKRATİK HAKLARIN KAZANILMASI MÜCADELE ETMEKTEN GEÇER

Emperyalizme göbekten bağımlı komprador burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının iktidarının sürdüğü ülkemizde, parlamento faşizmin maskelenmesinden başka bir anlama gelmez. Ülkemizde reformcu mücadelelerle, parlamentarizmle demokratik hakların elde edilmesinin koşulları mevcut değildir. İşçilerin, emekçilerin, köylülerin, ezilen ulusların demokratik haklarını kazanmasının yolu egemen sınıfların kağıt üzerinde hükmü olamayan sözde anayasalarını yırtıp çöpe atmaktan geçer. Demokratik hakların kazanılması.. ancak ve ancak Demokratik Halk İktidarı'nın kurulmasıyla, mümkündür. İşçi sınıfı önderliğinde birleşen ezilen yoksul halkların mücadelesinin Halk Savaşı'nda birleşmesiyle mümkündür.

Yoldaşlara bağlılığın adı Sinan Günel yoldaşı umut yüklü, zorlu yollarda şehit verdik!

Açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaşan aşağıdaki bildiriye haber değeri olduğundan dolayı, olduğu gibi yayımlıyoruz.

Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız; Devrimciler; Yoldaşlar;

Partimiz TKP/ML önderliğinde savaştan Halk Ordumuz TİKKO'ya bağlı bir gerilla birliğimiz 6 Eylül 2001 gecesi bir görev esnasında yapılan bir ihbar sonucu Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Kadıvaktı Köyü'nde düşmanla çatışmaya girmiştir. Yaşanan çatışmada (Halil) Sinan Günel yoldaş şehit düşmüştür. Gerilla birliğimiz Halil yoldaşın kaybı dışında başka bir olumsuzluk yaşamadan, aynı zamanda düşmana kayıp verdirerek çatışma alanının dışına çıkmıştır.

Zorlu süreçlerden geçmekteyiz. Yaşamın her alanına yönelik sömürü düzeninin pervasız saldırılarına tanıklık etmekteyiz. Egemenlerin, saldırıları ne bugün görünendir, ne de yarın göreceğimizdir. Bu bir sistemin varoluşudur. Sömüren sömürerek, şiddet uygulayarak, baskı altında tutarak, yalnızlaştırarak kısacası yaşamı hücreleştirerek düzenin devamını sağlamaya çalışacaktır. Bugün emperyalist-kapitalist sistemin bunalımı, derinleşen krizleri, tıkanan nefes borularından dolayı onu daha fazla zor araçlarına sarılmaya itmekte. Efendiler

ve taşeronlar şunu unutuyorlar; kendilerini var eden, sadece istenilen bilinçten yoksun olan yığınların sessiz ama içten içe biriken öfkesi üzerinde durduklarıdır. Evet yaşam acımasızdır, vuran vurulacaktır, kırılan kırılacaktır. Herşey karıştığında bağrında yeşertecektir. Nasıl ki zindanlarda inadına direnç yüklü yürekler hücrelere kendi renklerini vermekteyse halkın bir volkanik dağ gibi güçlü, engel tanımaz patlama anına sabırsızlığında duruşu da hayata istenilen özü, biçimi verecektir.

Daha fazla yüreklerin çelikleşmesi için bugün daha fazla savaş alanlarına, umut yollarına atılmak gerekmektedir. Süreç bedel isteyecektir, bedel ödeyecektir. Önemli olan bedenlerin yitişi değildir, yiten bedenlerin uğruna savaştığı, sevdalandığı, yüreklendiği, silahlandığı özgür geleceğin ideallerini daha derinden anlamaktır. Karadeniz Bölgesi'nde her yönüyle yaşanmakta olan bir savaş ve bu savaşın içinde bir nefer olarak düşen Halo yoldaşı toplumsal gerçekliğin, düşünüşün içinde anlamak, dağların Halo'sunu, gerillasını tanımak, onun mücadele süre-

cinde yaşadıklarından onu anlamak, değişimi, değiştirmeyi, anlamak demek olacaktır.

Halo, Sinan Günel yoldaş 1979 yılında Tokat'ın Almus

Sinan Günel

ilçesine bağlı yoksullukla adının özdeştiği Dadukta Köyü'nde yoksul ve alevi inancına mensup bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Yoksulluğu yaşayan ve devrimciliği tanıyan, bilen bir çevrede büyümüştür. Çocuk yaşında tanışmıştır, yarınların umut yüklü yolcularını, gerillaları. Ve çocuk yaşta başlamıştır yürekli ve zorlu yolcu olma isteği. Bu çocuk su özlemler, istemler o büyüdükçe daha fazla bilincinde yer edinmiş ve gerçeğe

dönüşme telaşıyla ilerlemiş, olgunlaşmıştır. 1996 yılına gelindiğinde Halo da Bahattin gibi gerilla saflarında yerini almaya gelmiştir. Gerilla olma isteğine rağmen onun bölgede kurye olması uygun bulunmuştur. Kısa süren kuryelik faaliyeti sonunda yeniliği, yetmezliği, kavganın solunması gereken ağırlığı özünde taşıyan havası Sinan'ı bir dönem uzaklaştırdı. Bu süreçte ailesinin ekonomik sorunları onları topluca İstanbul'a sürüklemişti. Sinan örgütten kopsa da çevresinin onun üzerindeki etkisi onu hep devrimci yaşama çekmiştir. Başka bir devrimci örgüt saflarında bir dönem yer aldı. 1998 yazına kadar devam etti bu durum. 1997 Ese

Yaylası çatışmasında şehit düşen Duran Salman'ın etkisi onu yeniden saflara getirmiştir. 1998 yazında gerillaya katılmak için geldiğinde yine farklı bir göreve verilmişti. 1998 sonbaharında tutsak düştü. 8 aylık zindanlardaki yaşam onu daha fazla gerçekçi olmaya, olgunlaştırmaya yöneltmişti. Ve daha güçlü olarak 1999 ilkbaharında zindandan çıkmıştı. Şimdi Bahattin Günel'in yeri de doldurulmalıydı. Daha çok yürek acısı hissetme-

mek elde değildi. 1999 ilkbaharında gerillaya katıldı. Artık dağların Halo'suydu. İki yılı aşkın gerilla yaşamında çok şey yaşadı ve çok şey öğrendi. Yeri geldi yolda duraksadı, yeri geldi tökezledi. Ama o her zaman önündekilerine yetişmeyi, sıra neferi olmayı elden bırakmadı. Düştü ama kalkmasını da öğrendi. Durdu ama daha geride kalmamak için hızlı olmayı da elden bırakmadı.

Sinan Günel yoldaş, yoldaşlara bağlılığın adı oldu. Her zaman çelikleşen bir yürek oldu.

6 Eylül 2001 gecesi girdiği çatışmada hiç tereddüt etmeden pusuya koşan düşman unsurlarına silahıyla yanıt vermesini bilerek şehit düştü. Sinan Günel yoldaş şehit düştüğünde Partimiz TKP/ML'nin geri sempatisini, Halk Ordusu TİKKO'nun yılmaz savaşçılarındandı. Halk düşmanları cezasız kalmadı kalmayacak!

İhbarcı, işbirlikçi, düşman uzantılarından hesap sorduk, soracağız!

Yaşasın Halk Savaşı! Sinan Günel yoldaş ölüm-süzdür!

TKP/ML-TİKKO
Karadeniz
Bölge Komutanlığı
Eylül 2001

“Doğrulara ulaşma çabası sürekli çatışmaların varlığı demektir” (Sinan Günel yoldaşın anısına)

Yaşamın hangi anı sınıf mücadelesinden bağımsız ele alınabilir? Ezenle ezilenin, iyiyle kötünün, çirkinle güzelin, işçiyle patronun, ağayla marabanın, eksiyle artının, eskiyle yeninin çatışmadığı bir an var mı? Kim bu karşıtların savaşımından bağımsız şekillenebilir ki? Hiç bir zaman ve hiç kimse.

Evet! Bu maddi yaşamın yasalarıdır ve bu savaşım bilinci şekillendirir. Ancak herşey akla karanın çatışması değildir. Arada yedi renk ve binlerce ton var. Toplumda da temel iki sınıfın arasında birçok sınıf ve tabaka; her tabakanında

değişik sosyal, kültürel versiyonları var. Sinan Günel Yoldaş'ı anlamak için bunları hesaba katmak zorundayız. Yoksa akla kara mantığına sürekli yanılgılara yol açan, görüngülere göre şekillenmiş, düşünce yöntemine saplanırız.

Sinan, yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelir. Çocukluğunda çobanlık yapar. Silahlara ve dağlara sevdası bu zamanda başlar. Bu sevdayı alevlendiren de gerillalar oldu. Düzene karşı ilk eylemiydi gerillalara yiyecek götürmek. Ve ilk illegal örgütlenmesiydi üç arkadaşla kurduğu devrimci çocukların

komitesi. Yoksulluklarının yükünü hafifletmek için büyük şehre İstanbul'a gitmek zorunda kalır. Yeni şekillenmeye başlayan düzene muhalif kimliğine şehrin olumsuz etkisi olur. Çalışmayı sevmiyordu. Çünkü ezilmeye ve disipline gelemiyordu. Bu yüzden de hiçbir iş yerinde uzun bir süre çalışmadı. Ancak geçinmek için para kazanması gerekiyordu. Bir yandan da mücadele etmek istiyordu. Devrimci olmayı istemek ama çalışmayı sevmemek... Bu çarpık ideolojik şekillenmiş lümpen çevreye takılmasıyla daha da bulanıklaştı. Tabi bunu kavraya-

cak siyasi bilinçten yoksun olduğundan tamamen maddi yaşamın şekillendirdiği bir devrimci kişiliğe sahipti. Yaşamın çok genç oluşu, yaşam tecrübesinin azlığı, devrimciliği hayatın tüm alanlarında değil de dar bir çerçeveye hapsetmekle sonuçlanıyordu. Eylem yapmak, mitinglere katılmak devrim için yeterliydi.

1996'da kurye olarak katıldığı gerilla ortamı kafasındaki mücadele çerçevesinin dışına taşmasını zorluyordu. Yeni bir hayata başlamak yeniden donanımı gerektiriyordu. Sinan, o zamanlar kendinde bu gücü bulamadı ve çatışmayı burjuvazi

kazandı. Bu geri adım burjuvazinin onda tam bir zaferi anlamına gelmiyordu. O, kafasında çizdiği mücadele çerçevesine girmek istiyordu. Eylem yapmaya, mitinglere gitmeye başladı tekrar. Ancak yaşam her zaman daha fazlasını ve daha iyisini ister. Mücadele, doğallığında her yönden geliştirmeyi ve ileri sıçramayı dayatır. Bu, karşıtların savaşımının bir sonucudur. Yine o an gelip çatığında Sinan tekrar gerillaya katılır. Büyük bir operasyon yüzünden gerillayla bağı kopar. Aşağıda da bağ kuramayınca devrimci bir örgütle hareket etmeye başlar. "Onun için beklemek kayıptı, birşeyler yapmalı" diyerek eylem ve miting devrimciliğine devam eder.

Bu sınırlı devrimcilik, düzene karşı güdül savaşı zindana girene kadar sürer. Şimdiye kadar maddi yaşamının şekillendirdiği bilincin gücünün farkına vardı. Bilincin de maddi yaşamı nasıl değiştirdiğini gördü. Dört duvar arasında hapsedilmiş devrimci-komünistlerin, düşmanın en güçlü olduğu alanda, geleceğin dünyasını bugünden nasıl inşa ettiklerini kolektif yaşamın, örgütlü yaşamın gücünü ve insanı nasıl insanlaştırdığını gördü. Bedenleri ve iradeleriyle düşmana nasıl diz çöktürüldüğünü ve düşmanın düşüncelerimizden ne kadar korktuğunu gördü. Zindandaki günlerinden hep coşkuyla bahseden Sinan, bilincin önemine, siyasallaşmanın zorunluluğuna dem vurmaya başladı o zamanlar. Ve ilk kez kafasındaki mücadele anlayışının kabuklarını kırdı. Bu onun için büyük bir adımdı, bir dönüm noktasıydı; ama herşey değildi tabii ki. Bilincin, siyasallaşmanın önemini kavramak ona hemen sahip olmak anlamına gelmiyordu. Bu çetin bir mücadele işidir ve süreç ister.

Doğrulara ulaşma çabası sürekli çatışmaların varlığı demektir. Ve bu çatışmalar Sinan'ı hemen dağa çıkmak gerektiği sonucuna götürür. Zindandan çıkınca Bağderesi'nde yoldaşlarımızın şehit düştüğü haberi gelir. Ayfer Celep'i tanıyordu ve bu yüzden de daha fazla etkilenmişti. Bu haberi alır almaz, hemen gerillaya katılmak istediğini belirtti. Beklemesi gerektiğini söylediklerinde karşı çıkarak "Ayferlerin yerini doldurmak gerek, şimdi beklemenin sırası mı?" diyerek sabırsızlığını ifade etmişti. Nihayet dağlara kavuşmuştu, ilk günlerden itibaren yoğun bir faaliyete girdi. Ondaki kısa zamanda gelişmesi bekleniyordu. Uzun bir süre de buna yanıt oldu. Ancak gelişmenin ve değişimin sonsuzluğuna karşı çıkıp da, yeni çizdiği çerçevenin sınırlarını aşamadı ve bunun sonucunda uyum sorunları başladı. Mücadeleyi bırakmak gibi bir niyeti yoktu, ancak "Yapamıyorum" diyordu. Aslında bu önünü göremediği için kaçıştı. Yaşamın kendisinden istediklerinden bir kaçış. Bunu fark edip özeleştirme vermesi bir hafta bile sürmedi. Yeniden kalıba girmek için Partiyeye ve yoldaşlarına sığındı. **Nehir bir günde donmadığı için bir günde de çözülemezdi elbet.** Yeniden başlamak inatçı bir mücadele ve süreç ister. Ayfer Celep Geçici Kış Üssü'nde kendini iyice toparladı. Yoldaşlarının güvenini tekrar kazandı. Parti onun bir adınına karşı iki adım attı, ona sorumluluk-

lar vermeye başladı. Bahar geldiğinde de devriye komutanlığı yapmaya başladı. Bu süreçte keyfine diyecek yoktu; her anı kıpır kıpırdı. Marksizmin bilgi teorisinde bilgi süreçleri sonsuz döngüler halinde ilerler. Basiitten karmaşığa, genelden özele, özelden genele... ve her defasında daha derinleşen bilgiye sahip oluruz. Evet Sinan bir halkayı derinleştirmiş ve genişletmişti. Yoldaşlarının güvenini tekrar kazanmış. Tecrübelerini bilince çıkarmıştı. Artık TİKKO'nun güvenliğini alıyordu almasına da bir süre sonra yeni sürecin getirdiklerini, uyum sağlamayı, yani yeni halkayı yakalayıp onu derinleştirmeyi ve genişletmeyi unuttu. **Yeninin karışımındaki her korku, her güvensizlik eskiye daha çok sarılmayı doğurur. Çünkü eski daha köklüdür ve belirsizlik taşımaz. Belirsizliğin getirdiği korku ve çekingeleri barındırmadığından eskiye sarılma, eskiye özlem duyma, kolaycılığın bir ifadesi olarak yaşam bulur.** Yeniye göre şekillenemeyen Sinan'da

TKP/ML TİKKO gerillaları

kendine güvensizlikler başladı ve yine yalpalama dönemi başladı. Bunun öncekilerden farkı, aşağıya yani eskiye dönmeyi istediği halde Partiyeye daha çok sığındı ve daha çok yardım istedi. "Ali Haydar alçağı (/Selahattin Günel) gibi olmak istemiyorum. Aşağıda ne görev verilirse yaparım" Bir kez daha yalpalamak kendine güvensizliği arttırmıştı. Yaşamı algılamada bir adım ileri gitmişti. Yaşamın ciddiyetini daha derin kavriyordu. Bu korku onun ürünüydü. İnsanların niyetlerinden bağımsız, koşulların dayatmasıyla hiç düşünmediği şeyleri yapabileceğini biliyordu. Hele ki koşulları değiştirecek güce ve bilince sahip değilse, koşulların esiri olması kaçınılmazdır. Selahattin Günel alçağı da, belki hiç ihanetçi olmayı düşünmemişti. Bir zaafını kapatmanın onu nasıl alçaltacağını, insan müsvettesine çevireceğini düşünmüyor, bilmiyordu. Çelişki keskinleştiğinde, birinin parçası olmak zorundasın. Selahattin Günel alçağı firar ettikten sonra hala düşmana karşı savaşmayı düşünüyordu. Partinin telsizden yaptığı çağrılarına böyle yanıt vermişti. Partinin her şeye rağmen tanıdığı fırsatları geri çevirdi ve sonuç, düşmana gitti. Bu pratik defalarca eğitim malzemesi olarak işlenmiş ve bilinçlere kazınmıştı. Sinan da bunları iyi biliyordu ve bu yüzden korkuyordu. Bu-

nun için yardım istiyordu. Tüm bunlar, Sinan'ın diğer yaklaşımlarıyla birlikte çoğumuzun kafasında onun kısa zamanda toparlanacağı kanısı uyandırdı. Sinan, mücadelenin zorunluluğu bilincinden ve düşmana olan kininden bir şey kaybetmemişti. Önünü göremiyor, neyi, nasıl yapacağını bilemiyordu. Şehitlerimiz O'nun her zaman olumluya evrilmesinde etkili olmuştur. Bunu bir pratiğinde iyice anlamıştık. Faaliyete giden bir birliğin giriş yönünden silah sesleri gelmeye başladı. Düşman da hareketlenince bizimkilerin çatışmaya girdiğini sandık. Sinan da yoldaşların şehit düştüğünü zannedip bir ağacın dibinde hüngür hüngür ağlamaya başladı. Değerlerimizi yitiren, bireycileşen biri böyle ağlayabilir miydi? Elbette hayır! **Birinde şehitlerimizin etkisi sürüyorsa, ne kadar bocalarsa bocalasın doğruyu bulacaktır.** Sinan, diğer pratiklerinde bunu bize göstermişti.

Nihayet aramıza tekrar döndü. Yeniden nöbete çıkışını, heyecanını "gerillada ilk

yeniyeye bakıyordu ve daha kararlı adımlarla yürüyordu. Sinan'da yalpalamaların azaltmadığı diğer şey de düşmana kinyeydi. Her yalpalamadan sonra yine eylemlere gidiyor, mitinglerde zincirde yer alıyordu. Burada da gerilediğinde eylemlere katılmak istiyordu. Düşmana tavrı netti. En son çatışmasında da öncekilerde olduğu gibi hiç tereddüt etmeden yolda karşılaştıkları düşmana sıkıyor. O gün sabaha kadar yürümüşlerdi ve yükleri oldukça ağırdı. Bunların etkisiyle düşmana kayıp vermemeyi içine sindirememişti. "Mutlaka birini götüreceğim" diyordu son faaliyetine giderken.

Sinan yoldaş çatışmaların insanıydı. Doğrulara ulaşma çabası, partiye olan güveni ile her defasında geriliklerini aşmış ve yenilenmiş olarak çıktı. Çelişkiyle uzlaşma, zamana, kendiliğindencilığe bırakmak, Partiyeye yük olma ve me-mur olma tavrını asla seçmedi. Hayatı hızlıydı ve hareketliydi değişimleri ve gelişmeleri de öyle... Partiyeye, yoldaşlarına duyduğu güvenden düşmana olan kininden, halka olan sevgisinden aldığı güçle her tökezlemeden sonra doğrulara zorlu zirvelere tırmanmaya devam etti. "Tükürdüğümü yalamam" geriliğine kapılıp daha büyük pisliklere batmadı o, korkuyu cesarete, güçsüzlüğünü güce dönüştürmeyi öğrendi. Bu cesareti gururdan ve popülistlikten arınmayı gerektirir, küçük bireyci çıkarları, feodal gelenekleri mücadeleye tercih etmemeyi gerektirir.

Sinan'dan öğrenecek çok şeyimiz var. Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısına uyan yaşantısı bize her zaman karşılaşılabileceğimiz bu olguları anlama ve çözüme yöntemi sunuyor. Partiyeye ve halka olan güvenin, sevginin, insanı nasıl doğru yola soktuğunu öğretiyor. Şehitlerimizden öğrenmenin mücadelemize nasıl ışık tuttuğunu öğretiyor. Kendimizi geliştirmenin, nihayetinde de sürekliliği sağlanmış ideolojik mücadele zorunluluğunu öğretiyor.

İstisnasız tüm yoldaşlar Sinan'ı hep gülümseyen haliyle anımsıyor. Kızılı çalan sarı saçları ve sakalı içinde en katı insanı bile yumuşatacak bir gülümsemesi vardı. Bu gülümsemeyi insanlara olan sevgisinin ifadesiydi. Bugüne kadar kimseyi incitemişti. Yoldaşlarını kırmaktan çekindiğinden liberal kaldığı olurdu. Öyle cana yakındı ki, herkesle kısa sürede diyalog kurabiliyordu.

Sinan, şehit düştüğü çatışmada çok istediği öncülüğü yapıyordu. Emperyalizmin saldırılarının azgınlaştığı, yoksulluğun, zulmün arttığı bu zamanda öncü olmak, halkın öncüsü olabilmek her zamankinden daha fazla anlam taşıyor. Evet! Devrim kolay değil! Devrim zoru seçenlerin, dünyayı fethetme cesareti gösterenlerin işidir.

-Sinan Günel Yoldaş'ı mücadelemizde yaşatacağız!
-Şehitler onurumuzdur! Hesabını soracağız!

**Karadeniz'den bir
TKP/MLTİKKO gerillası**

nöbete çıktığım günkü gibi heyecanlıyım" diye ifade etmişti. İşlere, görevlere sarılışı, öğrenme, kendini geliştirme çabası, Sinan'daki değişimleri gösteriyordu. Bu sefer bilincine bir halkadan fazlasını katmış, önüne hedefler de koymuştu. Eleştiri-özeleştiriyeye yaklaşımı, okuma çabası, yoldaşlarına katılması, değişime istediğindeki kararlılığı gösteriyordu. Ve bu kararlılık onun son gidip gelmesi olayını doğurdu.

Her gerileme insandan bir şeyler götürür. Ancak gerilemenin yerini ilerleme aldığına, insana yeni bir şeyler katmasının yanında tecrübeler bilince çıkartılır ve bazı değerler daha derinleşir. Partiyeye güven olgusu Sinan'da her tökezlemeden sonra arttı. Bu bilinci pratikten edinmişti. Partinin gerileyen insanlara nasıl yaklaştığını görmüştü. M. Zeki Şerit'i, **Emre Bilgin'i**, Seyit Külekçi'yi, **Doğan Altun'u** öğrendi. Onlardan öğrendikçe de Partiyeye güveni arttı. Zeki Şerit Yoldaşın olumsuz tavrının sonradan nasıl değişip düşmana diz çöktürdüğünü gördü. Doğan Altun'un üç kez yalpalamasına rağmen Ese Yurdu çatışmasında, yüzlerce namludan yağın binlerce mermi altında, sürünerek nasıl yoldaşlarına bakmaya gittiğini öğrendi ve ondan güç aldı. "Ben de öyle olabilirim ve olmalıyım" diyordu. Artık gözleri daima ileriye, geleceğe,

Ümüş Şahingöz, İbrahim Erler, Abdulbari Yusufoglu şehit düştü

Haber Merkezi: Dört mevsime sığdırılmayan şanlı Ölüm Orucu yeni yeni ekiplerle direniş devam ederken, içeride ve dışarıda süren ÖO eyleminde gün geçmiyor ki yeni bir şehit haberi gelmesin.. Suskunluğu ve hücrelerin karanlık duvarlarını, siper ettikleri bedenleriyle parçalayarak ilerleyen devrimci-komünist tutsaklar, kararlılıklarını son nefeslerine kadar haykırırken, direniş yeni şehitler verdi.

Bu şanlı direnişin son şehitleri 6 ay süreyle tahliye edilen DHKP/C dava tutsağı **Ümüş Şahingöz**, TAYAD'lı ailelerden dışarıda ÖO'na devam eden **Abdulbari Yusufoglu** ve Armutlu'daki polis operasyonunu protesto için bedenini tutuşturan Ölüm Orucu direnişçisi **İbrahim Erler**.

ÜMÜŞ ŞAHİNGÖZ'ÜN CENAZESİNE POLİS SALDIRDI

İstanbul: Şanlı Ölüm Orucu direnişi birinci yılına yaklaşırken bir Direnç Çiçeği daha ölümsüzleşti. Ölüm Orucu eyleminin birinci ekibinde yer alan ve direnişini 330 gün aralıksız sürdüren **Ümüş Şahingöz** 14 Eylül 2001 tarihinde Küçükarmutlu'daki direniş evinde şehit düştü. Ümüş Şahingöz için 15 Eylül günü Küçükarmutlu'da bir uğurlama töreni düzenlendi. Saat 12:00'da Armutlu Cemevi önünde toplanan kitle, cenazeyi buradan alarak mahalle içerisinde yürüyüş yaptı. "Ümüş Şahingöz ölümsüzdür" pankartının açıldığı yürüyüşte kitle ellerinde Ölüm Orucu şehitlerinin fotoğraflarını taşıdı. "Devrime meşale bizim kadınlarmız", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz" vb. sloganların atıldığı yürüyüşte mahalledeki direniş evlerini önünden geçildi. Yürüyüşün son bulunduğu mahalle dışındaki polis noktasına gelindiğinde cenaze ambulansa bindirildi. Bu sırada polis azgınca saldırıya geçti.

Ümüş Şahingöz

15 Haziran 1969 yılında Yozgat Şefaati'de doğan Ümüş Şahingöz, ilk ve orta öğrenimini burada tamamladı. 1990-91 yılları arasında nakış öğretmenliği yapan Şahingöz, 1997 yılında tutuklanarak Ümraniye Hapishanesi'ne konuldu. Ölüm Orucu'nun birinci ekibinde yer alan Şahingöz, 19 Aralık katliamını yaşadı. Katliamdan sonra Kartal Özel Tıp Hapishanesi'ne götürülen Şahingöz, durumu ağırlaşınca hastaneye kaldırılarak zorla müdahale edildi. Daha sonra tahliye edilen Şahingöz, Küçükarmutlu'da direnişine devam etti.

Ümüş Şahingöz

Gözyaşartıcı bombalar, biber gazları ve panzerlerle yapılan polis saldırısında 23 kişi gözaltına alındı. Şahingöz'ün cenazesi ise Adli Tıp'a kaldırılarak buradan Ankara'ya götürüldü.

ŞAHİNGÖZ KARŞIYAKA MEZARLIĞINDA TOPRAĞA VERİLDİ

Ümüş Şahingöz'ün cenazesi, 16 Eylül sabahı İstanbul'dan Ankara'ya getirilerek Karşıyaka mezarlığına gömüldü. Yaklaşık yüz kişinin katıldığı cenaze töreninde Şahingöz, DHKP/C bayrağına sarılı olarak, TKP(ML) tava tutsağı iken Ölüm Orucu'nda şehit düşen Cefer Tayyar Bektaş'ın yanına gömüldü.

ARMUTLU'DA POLİS SALDIRISINA KARŞI BARİKATLAR KURULDU

Ümüş Şahingöz'ün 15 Eylül günü Küçükarmutlu'daki uğurlama töreninde yaşanan polis saldırısından sonra, mahallede gün boyu devrimcilerle polis arasında çatışma yaşandı. İlk saldırıda 23 kişinin gözaltına alınması ile mahalledeki direniş evlerinde bulunan ÖO eylemcileri, 2 direniş evinde toplandı. Direnişçilerin bulunduğu bu iki evin etrafı barikatlarla çevrildi. Mahallede panzerlerle giren polis bazı barikatları aştı. Polis saldırısına taş ve molotoflarla karşılık verilmesi üzerine polis geri çekilmek zorunda kaldı. Akşam saatlerinde polis mahalleye ikinci saldırısını düzenledi. Saldırı sırasında biber gazı gibi kimyasal gazlar kullanıldı. Panzerlerle mahalle halkının üzerine saldırılması sonucu bir kişi panzerin çarpması nedeniyle yaralandı. Kurulan barikatların arasından polis panzerlerine molotof ve taşlarla karşılık verildi. Mahalleye hiçbir insanın girişine izin vermeyen polis, saldırısına saat 21:00'e kadar devam etti. Polis direniş evlerine girmeden geri çekildi. Saldırı sırasında bir çok insan kimyasal gazlar nedeniyle zehirlenme tehlikesi geçirdi.

İnsan hakları savunucuları da aynı gün saat 18:00'de İHD İstanbul Şubesi önünde oturma eylemi yaptı. Eylemde Adalet Bakanlığı'nın ölümlere seyirci kalmasını ve Ümüş Şahingöz'ün cenazesine polisin saldırmasını protesto ettiler. Eylem sırasında Armutlu'dan polisin çekilmesi istendi. Kitle "İçerde dışarda hücreleri parçala" sloganını atarak dağıldı.

DKÖ'LER ARMUTLUYU ZİYARET ETTİ

Operasyondan bir gün sonra TUYAB, İHD, ÇHD, Halkevleri gibi de-

mokratik kurumlar Küçükarmutlu'daki direnişçileri ziyaret etti. Yaklaşık 200 kişi mahalleye "Armutlu halkı yalnız değildir" sloganlarıyla girdi. Mahalledeki devrimcilerde kurdukları barikatların arkasından çeşitli sloganlarla kitleyi karşıladı. Barikatların üzerinden geçirilerek direniş evlerine ulaşıldı. Direniş evinde bulunanlarla sohbetler yapılarak görüş alış verişinde bulunuldu. Birinci direniş evindeki direnişçiler yaşadıklarını anlattıktan sonra kitle diğer direniş evini de ziyaret ederek mahalleden ayrıldı.

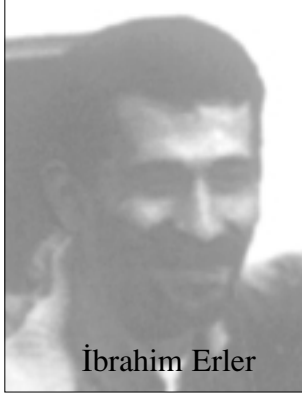
Ayrıca TUYAB, TAYAD, Partizan, İşçi-Köylü, Yeni Demokrat Gençlik, DMP, ÖMP, Devrimci Demokrasi, Proleter Halkın Birliği yaptıkları yazılı açıklamada Armutlu'da direniş evlerine yönelik polis saldırısını protesto ederek, gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi.

Armutlu'daki ilk saldırıda gözaltına alınan Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM) Müdürü Ercan Konuklu keyfi bir şekilde tutuklanarak Bayrampaşa Özel Tıp Hapishanesi'ne konuldu.

TUTSAKLAR BEDENLERİNİ TUTUŞTURARAK SALDIRIYI PROTESTO ETTİ

15 Eylül 2001 tarihinde **Ümüş Şahingöz**'ün cenazesine polisin saldırması ve Küçükarmutlu'ya operasyon düzenlenmesini protesto etmek için Tekirdağ F tipinde bulunan **İbrahim Erler** ve Edirne F tipinde bulunan **Hakan Koluvaçık** ile **Bekir Şimşek** bedenlerini tutuşturdular. Bu eylemin ardından Hakan Koluvaçık ve Bekir Şimşek, hafif yaralanırken İbrahim Erler kaldırıldığı Cerrahpaşa Hastanesi'nde 18 Eylül gecesi şehit düştü. DHKP-C dava tutsağı ve Ölüm Orucu direnişçisi İbrahim Erler, 19 Aralık katliamında parmaklarını kaybetmiş ve ağır yaralanmıştı.

Ölüm Orucu direnişinin 4.

İbrahim Erler

Abdulbari Yusufoglu

Abdulbari Yusufoglu

1980 yılında Mardin Nusaybin'de doğan Abdulbari Yusufoglu, Kürt milliyetine mensuptur. 1999 yılında tutuklanan Yusufoglu, kısa bir süre Bergama Hapishanesi'nde kaldı. İzmir Tutuklu Aileleri Bülteni'nde çalışan Yusufoglu hakkında sayısız dava açılmıştır. İzmir'de Ölüm Orucu'na başlayan Yusufoglu, daha sonra İstanbul Küçükarmutlu'ya geleerek direnişine burada devam etti.

ekibinde yer alan İbrahim Erler, şehit düştüğünde ÖO eylemin 132. günündeydi. İbrahim Erler'in cenazesi ailesi tarafından alınarak Ordu'da toprağa verildi.

ABDÜLBARİ YUSUFUĞLU GÜNEŞE UĞURLANDI

F tipi hapishanelere karşı dışarıda Ölüm Orucu'na başlayan TAYAD'lı ailelerden **Abdulbari Yusufoglu** 20 Eylül 2001 tarihinde gece saat 03:00 sıralarında yaşamını yitirdi. Ölüm Orucuna İzmir'de başlayan ve daha sonra Küçükarmutlu'da direnişine devam eden Abdulbari Yusufoglu şehit düştüğünde direnişinin 137. günündeydi. Yusufoglu'nu güneşe uğurlamak için Armutlu'da 20 Eylül 2001 günü saat 13:00'da bir uğurlama töreni düzenlendi. Yusufoglu'nun şehit düştüğü evin önünde toplanan kitle, cenazeyi buradan alarak Cemevi önüne kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca sık sık "Abdulbari yoldaş ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz" sloganlarını atan kitle "Abdulbari Yusufoglu ölümsüzdür" pankartını açtı. Cemevi önüne gelindiğinde cenaze ambulansa bindirilerek Adli Tıp'a götürüldü. Buradan cenaze önce İzmir'e oradan da Mardin Nusaybin'e götürülerek toprağa verildi.

Alibeyköy Direniş Evi ablukaya alındı

Alibeyköy'deki direniş evi 14 Eylül 2001 tarihinde polis tarafından ablukaya alındı. Direniş evinin bulunduğu sokağın her iki girişi akrep denilen zırhlı araç ve panzerlerle kapatıldı. Bu sırada direniş evini sahiplenen kitle evin önüne toplanarak, sabaha kadar buradan ayrılmadı. Gece boyunca süren bekleyişte Ölüm Orucu şehidi **Ümüş Şahingöz**'ün anması yapıldı. Ümüş Şahingöz için yapılan saygı duruşunu ardından şiirler, marşlar ve türküler söylendi.

Polisin Armutlu'ya düzenlediği saldırıdan bir gün sonra 16 Eylül 2001 tarihinde Alibeyköy direniş evi tekrar ablukaya alındı. Direniş evinin bulunduğu sokağı tutan polis gün boyu tacizlerde bulundu. Abluka akşam saatlerine kadar sürdü.

19 Eylül 2001 tarihinde ise Alibeyköy direniş evinden ÖO'na devam eden **Kemal Sarıgül**'ün babası Cemal Sarıgül ve Sabri Diri'nin abisi **İrfan Diri**, buldukları eve yapılan polis baskısıyla gözaltına alındı. Tamamen keyfi bir şekilde gözaltına alınan Cemal Sarıgül ve İrfan Diri gün boyunca gözaltında tutuldu.

Direnç Çiçekleri'nin sağlık durumları

Kandıra F tipi Hapishanesi

Kandıra F tipinde sağlık nedeniyle Adli Tıp'a çıkarılan tutsaklardan **Vural İlker Düzgün**, Düzgün Erdem, **Veysel Çınar** ve **Kemal Sarıgül** 399. maddeye göre tahliye edildiler. ÖO direnişçilerinden **Kemal Sarıgül** tahliye edildikten sonra direnişini Alibeyköy Direniş Evi'nde sürdürüyor.

Mehmet Ali Eser: 4. ekip ÖO direnişçisi, Aşırı kilo kaybı, tansiyon düşüklüğü ve vücudunun çeşitli yerlerinde özellikle bacaklarında ve eklem yerlerinde ağrılar var.

Eser Ayata: 4 ekip ÖO direnişçisi. Yürümede ve ayakta durmakta zorluk çekiyor. Aşırı derecede halsizlik var.

Hıdır Yeşil: 2. ekip ÖO direnişçisi. Vücudunda aşırı şişkinlik, nefes alma ve ayakta durmakta güçlük çekiyor.

Meriç Solmaz: 2. ekip ÖO direnişçisi. Halen Kocaeli Devlet Hastanesi'nde tutuluyor. Sık sık baygınlık geçiriyor. Görme bozukluğu, aşırı halsizlik şikayetleri var. Ayrıca vücudunda yaralar çıkmaya başladı.

Sincan F tipi Hapishanesi

Ali Şahmo ve **İlhan Emrah** 3 Haziran'da 5. ÖO ekibi olarak direnişe başladılar. Aşırı kilo kaybeden direnişçilerin vücutlarının çeşitli yerlerinde uyuşmalar başladı. Özellikle kas ve eklem ağrıları şikayetleri var.

Zeynel Abidin Karabulut: Zorla müdahale sonucu ayakları kangren oldu. Ayaklarının kesilmesi gerektiği söylendi. Şu anda elleri de aynı risk altında. Hala hapishanede tutuluyor.

Ankara Numune Hastanesi

Osman Kaan: Seyit Külekçi Ölüm

Orucu Müfrezesi 2. ekip direnişçisi 239. günde. Kollarında ve bacaklarında uyuşma ve sızlama var. Tek başına yürüyemiyor. Sıvı alımında düşme, sese, ışığa karşı aşırı duyarlılık var. Günde en fazla 2-3 kez su alabiliyor. Bulantı ve kusma var. Vücudunda şişme, kafasının arka kısmında uyuşma var. Şu anda bilinci açık fakat zaman kavramı ve unutkanlık, aşırı gerginlik var.

Kemal Yarar ve **Hakkı Alban**: ÖO'nun 180. günündeler. Sağlık durumları ciddiyetini koruyor. Özellikle Kemal Yarar'da kan pıhtılaşması oluyor.

Ercan Uçuk: ÖO. 5. ekipte. 3 Haziran'da başladı. Uyku düzensizliği, hareketlerde yavaşlama, yüksek ateş, kol ve bacaklarda uyuşma, kafada yaraların iltihaplanması, denge bozukluğu gibi rahatsızlıkları var.

Hakkı Şeker: 150'li günlerinde. Şu an felç olmuş durumda, yürüyemiyor.

Selahattin Hıra: 4. ekip ÖO direnişçisi. Göğsünün sol alt kısmında ağrı ve uyuşma, gözlerde çabuk yorulma, kasık, bacak ve sırt ağrıları, var. Unutkanlık, uykusuzluk, halsizlik vb. rahatsızlıkları var.

Edirne F Tipi Hapishanesi

Arslan Karşlı ve **Savaş Dilek**: 27 Eylül tarihi itibarıyla 170. günündeler. Arslan Karşlı tek başına hareket edemiyor, sol bacağına uyuşmalar kalçaya şiddetli ağrı veriyor. Unutkanlık, aşırı kilo kaybı, kas ağrıları var.

Savaş Dilek, aşırı zayıflamaktan kemikler batıyor. Tansiyonu düşük. Unutkanlık ve halsizlik var.

Hakan Koluvaçık ve **Bekir Şimşek**: K. Armutlu Direniş Evi'ne yöne-

lik operasyon girişimini protesto etmek amacıyla kendilerini yaktılar.

Hüseyin Yıldız: 3. ekip ÖO direnişçisi. Tekerlekli sandalyeyle görüşe çıkıyor. Sıvı alımı çok düşük. Aşırı kilo kaybı var.

Tekirdağ F tipi Hapishanesi

Taylan Balatacı: 5. ekip ÖO direnişçisi. 3 Haziran'da başladı. Aşırı kilo kaybı, halsizlik, tansiyon düşüklüğü ve vücudunun çeşitli yerleri de ağrılar var.

Erol Volkan İldem, **Cengiz Kahraman**, **İbrahim Gezici**: 6. ekip ÖO direnişçileri 28 Temmuz'da başladılar. Yoğun olarak tansiyon düşüklüğü, halsizlik şikayetleri var. Cengiz Kahraman ve Erol Volkan İldem bir kaç kez tansiyon düşüklüğüne bağlı olarak baygınlık geçirdiler, aşırı kilo kaybından kaynaklı sırt ağrıları var.

Kırıklar F tipi Hapishanesi

Cebrail Gündoğdu, **Tunca Yıldırım**: 6. ekip ÖO direnişçileri. Hapishaneye getirildiklerinde sayımda ayağa kalkmadıkları vs. nedenlerden dolayı gardiyanlar tarafından dövüldüler, mektup ve havalandırma yasağı konuldu.

İzmir Yeşilyurt Hastanesi

Turan Ustabaş: ÖO'nun 290'li günlerinde. Son 1 aydır en fazla günde 4 litre su alıyor. Aşırı unutkanlık, hafızaya yeni kayıt yapamama, yoğun ağrılar gibi rahatsızlıkları var.

Gülây İncesu ve **Ayşe Cabadak** adlı direnişçiler de hastaneye kaldırıldılar.

Uşak Hapishanesi

Mehtap Tayboğa: Hastanede ve hapishanede birçok kez zorla müdahale edildi. Müdahalelerin ardından bilinci tam olarak yerinde olmadığı halde bir süre direnişi sürdürdü. Şu anda hafızasını kaybetmiş durumda. Bilinci yerinde değil. ÖO sürecini hatırlamıyor. Böbreklerinde ciddi rahatsızlıklar var, işlemez duruma gelmiş. Vücudunda ödem oluşmuş. Ciddi görme bozukluğu var. Daha önce hafızaya hiçbir kayıt yapamazken şu anda yeni olayları kaydedebiliyor. Hastane sağlık kurulunun raporuna göte Wernike Korsakoff tanısı konuldu.

Alibeyköy Direniş Evi

Aydın Hanbayat, **Sabri Diri**, **Tekin Yıldız**, **Kemal Sarıgül**, tahliye edildikten sonra direnişlerini Alibeyköy direniş evinde sürdürüyorlar. **Murat Şahin** ise Devrimci Demokrasi gazetesi çalışmanı, direnişe dışardan destek vermek amacıyla Alibeyköy Direniş Evi'nde ÖO'na başladı.

Küçükarmutlu Direniş Evleri

Raşit Sarı, **Zeynep Arıkan**, **Madımak Özen**, **Gamze Turan**, **Ali Rıza Demir**, **Hüseyin Akpınar**, **Dursun Ali Pekin**, **Ferhat Ertürk**, **Ulaş Bütün**, **Halil Aksu**, **Özkan Güzel**, **Nurgül Kayapınar**, **Haydar Bozkurt** direnişlerini Küçükarmutlu'daki direniş evlerinde sürdürüyorlar.

Ankara'da: **Özlem Durakcan** ve **Ayşe Baştımur**

Bursa'da: **Hakan Yıldırım**

Yozgat'da: **Şükran Şahin**

Trabzon'da: **Cihan Devrim Boyu** direnişlerini dışarda sürdürüyorlar.

Ulucanlar'da katledilen ON'lar Karacaahmette anıldı

Kartal: 26 Eylül 1999 tarihinde devlet, Ankara'nın göbeğindeki Ulucanlar'a gecenin saat 04:00'ünde kasklı, kalkanlı, ölüm saçan silahlarıyla saldırdı. Tutsakların katliama en güzel cevabı bedenlen direnişleri yanında kavganın ortasında omuz omuza halaya durmalarıydı, ölüme hoşgeldin demeleliydi. Katliamda, 10 devrimci-komünist katledildi, onlarca yaralandı. Yaralılar diğer hapishanelere sevk (sürgün) edildiler. Ulucanlar'a yapılan saldırı F tipi tabutluklara geçişinde ilk adımıydı.

Ulucanlar direnişinin 2. yıldönümünde TUYAB'lı aileler Ulucanlar şehidi **Ümit Altıntaş** nezdinde Karacaahmet'teki mezarı başında Ulucanlar şehitlerini andılar. 23 Eylül 2001 tarihinde saat 13:00'te top-

lanmaya başlayan kitle bir süre Mezarlık Camii önünde bekledi. Ulucanlar'da şehit düşenlerin fotoğraflarını taşıyan kitle, kortejler oluşturarak mezara doğru yürüyüşe geçti. Çok yoğun bir yığınak yapan polis, ortamı provoke etmeye çalışsa da devrimci irade galip geldi. Mezara yaklaştıkça "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak",

"Ulucanlar'da şehit düşen tutsakların isimleri sayılarak ölümsüzdür diye haykırarak kitle, "Ulucanlar'dan 2001'e katliamlar sürüyor. Unutmadık Unutturmayacağız/TUYAB" imzalı pankartı da açtılar. Sloganlarla mezar başına gelen kitle Türkiye'de ve Dünyadaki tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu yaptı. Günün anlam ve önemine ilişkin yapılan ko-

nuşmada Ulucanlar'ın tarihi yalnızca katliam ve vahşet ile geçmediğini, **ölümüne bir direniş ile tarihin altın sayfalarında yerini aldığı belirtildi**. Daha sonra sözü alan **Ümit Altıntaş**'ın eşi **Melek Altıntaş** ise, yaptığı konuşmada "Devrimciler devletin zulmü karşısında boyun eğmediler, Bizler onların peşinden gidiyoruz. Onların görevlerini biz yapacağız. F tiplerini yıkaçız" dedi. Bir Ulucanlar şehidi yakını ise Ulucanlar'daki katliamın devam ettiğini belirterek, **Polat İyit**, **Murat Dil**, **Hanım Baran**'ında aynı zihniyet tarafından katledildiğini söyleyip bundan sonra da tüm güçleriyle devrimcilerin yanlarında olduklarını belirtti. Ulucanlar'daki şehitlere yazılan "zafere on yıldız" şiiri okunarak marşlar söyleyen kitle "**Katil devlet hesap verecek!**", "**İçerde dışarda hücreleri parçala!**", "**Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!**", vb. sloganları dağıldı.

ULUCANLAR KATLİAMINDA MAĞDURLARIN YARGILANMASI SÜRÜYOR

Ankara Ulucanlar Hapishanesinde, 26 Eylül 1999 tarihinde düzenlenen kanlı

operasyondan sonra açılan davadan 85 mağdur toplam 112 yıl ceza istemiyle yargılanmasına 17 Eylül 2001 tarihinde devam edildi. Duruşmaya 8'i tutuklu 11 "sanık", avukatı ve katliamda görev alan askerler katıldı.

Duruşmaya Sincan F tipinde bulunan **Enver Yanık** katıldı. Yanık F tipi uygulamalardan söz ederek savunma koşullarının ellerinden alındığını belirtti. Sanık avukatlarından **Zeki Rüzgar** ise savunmaya yönelik saldırıları vurguladı. Duruşmaya katılan ve katliamda görev alan askerlerden **Nuh Karaaslan**, aradan uzun zaman geçtiği için olayları hatırlamadığını söyledi. Katliamda tutsaklara yaptıklarını hatırlamayan **Karaaslan**, burnundan yaralandığını hatırlayarak mağdur olduğunu söyledi.

İfadeye itiraz eden **Av. Zeki Rüzgar**; söyledikleri inandırıcı değil. Kaç tane cezaevi operasyonuna katılmışlar ki hatırlamıyorlar" dedi. Mahkeme heyeti askerlere silah kullanıp kullanmadıklarını sorması üzerine askerler olayları ayrıntısıyla hatırlamadıklarını tekrarlayarak, kedilerinin silah kullanmadığını söylediler. Mahkeme heyeti ifadeleri aldıktan sonra duruşmayı ileri bir tarihe erteledi.

23 Eylül Karacaahmet mezarlığında Ulucanlar anması

İçişleri Bakanı'ndan tutsaklara ve ailelerine tehdit

Haber Merkezi: Şanlı Ölüm Orucu direnişi devletin tüm saldırılarına, unutturma, yok sayma çalışmalarına, çabalarına karşı büyük bir kararlılık ve kazanma bilinciyle sürüyor. Zorla müdahaleler, tahliye politikaları ile kırılmaya çalışılan devrimci irade, bu saldırılara yeni yeni ekiplerle yanıt oldu, olmaya devam ediyor.

Son olarak İstanbul Taksim'de Gümüşsuyu Caddesindeki Çevik kuvvet ekibine karşı 10 Eylül günü feda eylemi gerçekleştiren DHKP/C savaşçısı Uğur Bülbül'ün bu eyleminden sonra burjuva basında "F tipi eylemcilerine son ihtarımız" başlığıyla İçişleri bakanı Rüştü Kazım Yücelen'in bir açıklaması yayımlandı. Taksim'deki eylemin ardından Suriye ziyaretini yarıda kesen ve Türkiye'ye dönen Yücelen yaptığı açıklamada "devletimizin artık

hoşgörüsü bitti. 3 aylık hoşgörümüz işe yaramadı. Artık müsamaha yok" dedi. Açıklamasında Ölüm Orucu direnişçilerine ve özellikle ailelere yönelik tehditler savuran Yücelen, sözlerine şöyle devam etti: "Bunları teşvik edenler, istismar edenler, bunları bu işe zorlayanlar şunu bilsinler ki devletimiz bundan böyle bu konuda devleti üzenleri, devletin ve milletin aleyhine çalışanlara müsamahalı davranmayacaktır" Bakan'ın bu açıklamalarının ardından saldırılarda da artış yaşandı.

Yeni bir saldırı dalgasının hazırlığı olarak şimdi de Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk tarafından hapisanelerdeki açlık grevi ve ölüm orucu yapılmasını, bunun dışardan desteklenmesini "terör örgütlerine yardım yataklık" kapsamına sokan ve doktorların zorla müdahalesini yasallaştıran bir tasarı

hazırladı. Bundan önce tutsak ailelerini tutuklayan, hapishanelere atan; tutsakları zorla müdahale işkeçesine tabi tutarak sakat bırakan devlet; şimdi bu uygulamalarını yasallaştırarak çözüm-süzlüğünü gidermeye çalışıyor. Bu yeni tasarının yasallaştırdıkları zaten daha önceden yasadışı olarak uygulanan pratikler olduğu için hiçbirimiz bunlara yabancı değiliz. Şimdi yapılacak istenen bu uygulamalara yasal kılıflar giydirilerek daha rahat saldırmanın zeminini yaratmaya çalışmaktır.

Açılım Hukuk Bürosu da bu konuya ilişkin yaptığı açıklamada şu görüşlere yer verdi.

Daha bir kaç ay önce ortak hazırladıkları ve "sizin ve bizlerin geleceği, umudu olan", "bizim de evladımız" diye nitelendirdikleri mahpuslar

için ailelere hitaben yazdıkları mektupta; "şimdi çocuklarımız için neler yapabiliriz, onları nasıl kurtarabiliriz, onlara nasıl yardım edebiliriz? Diye düşünmenin tam zamanı" diyen Adalet ve İçişleri Bakanlıkları; ölüm orucularına müdahale konusunda peşpeşe demeçler yayınlamaya başladılar. TCK tasarısında Ölüm Orucu eylemi düzenlemeyi suç olarak tanımlamaktan, zorla müdahaleyi meşrulaştırmaya kadar (Bu vesileyle Adalet Bakanı, şimdiye kadar ki bütün müdahalelerinin yasadışı olduğunu bir kez daha teyit etmiş oldu) çeşitli "tedbir"ler peşinde koşuyorlar. Türkiye devleti, ölüm orucu gibi koşulların zorunlu sonucu olarak ortaya çıkmış bir direniş biçimini suç kategorisinde değerlendiren yeryüzündeki ilk devlet olma onuruna böylelikle erişmiş olacak.

Krizin faturası emekçiye

Samsun: Emekçileri, yoksulları, ezilenleri aklıktan ve sefaletten; zenginleri de daha fazla para hırsıyla krize sokan "ekonomik kriz" yapılan zamlarla, alınan kredilerle ha geçti ha geçecek derken, her geçen gün biraz daha derinleşiyor. Krizin ortaya çıktığı günden bugüne ardi arkası kesilmeyen, hergün bir yenisi eklenen zamların altında emekçilerin beli iki büklüm olmaya devam ediyor. Bu arada sürecin başından itibaren özellikle ithal bakan **Kemal Derviş** tarafından halktan "fedakarlık" istenmekten de geri durulmadı. Ardi arkası kesilmeyen zamların ardından yüzlerce işyeri kapısına kilit vurdu, iş merkezleri kapandı ve onbirlerce insan işsizliğin açlığın pençesinde yaşam savaşı verir hale geldi. Bu arada Kemal Derviş halktan fedakarlık istemeye devam etti. Halktan bir ara krizden kurtulmak için Kurtuluş savaşına benzer bir savaş vermek gerektiği bile iddia edilerek halkın duyguları ile oynandı. Ardından TÜSİAD'ın hazırladığı reklamlarda kriz ortamı maça benzetilerek "Türkiye bu maçı alır herkes üzerine düşen fedakarlığı yaparsa" denildi. Burada herkesten kasdedilen her zaman onlardan alınan ama hiçbirşey verilmeyen emekçilerdi tabi. Ardından ek vergiler geldi. "Verginin halktan alınması kutsaldır" diyerek büyük şirketlere, firmalara ödeme kolaylıkları, istisnalar getirirken halk yeni vergiler ödemek zorunda bırakıldı. Bu arada yeni zamlarda kesintisiz devam etti tabi.

Tarım sezonunun açılmasıyla birlikte "üreticilere en azı nasıl verebilirim" in hesabını yapan devlet krizi bahane ederek "buğdaya istediğiniz fiyatı verirken yeni bir kriz kapıda" diyerek üreticilerin vicdanına seslendi ve 2. kez tehdidi ile taban fiyatlarını kabul ettirdi. Çay, fındık ve pamuk için de durum aynı ol-

du. TİS görüşmeleri de aynı engelekrize- takıldı. Ve yine zam üstüne zam. Sözde buğdaya çok fiyat verildiği için otoyol geçiş ücretlerine, yol ücretlerine zam yapıldı. Yüzlerce köylü aldıkları kredileri ödeyemedikleri için icralık olurken, borçlarını ödeyemeyen onlarca esnaf da hapishanelere atıldı. Ve intiharlar. Hiçbir çıkar yolu kalmadığını düşünen onlarca insan hayatına son verdi bu süreçte. Yapılan araştırmalara göre krizin patlak verdiği günden bugüne intihar olaylarında %50'lik bir artış baş göstermiş durumda. Yine araştırmanın raporlarına göre intihar sebeplerinin başında işsizlik, ailesini geçindirememesi, parasızlık, iflas, işten atılma, borçlarını ödeyememek geliyor. İşte bu intiharlara sadece birkaç örnek:

*Bursa Kapalı Çarşı'da tezgahçılık yapan **Erol Ak**, ekonomik krizle birlikte iyice bunalıma girerek intihar etti. 28 yaşında bir çocuk babası olan Ak, kendisini ipele doğalgaz borusuna astı.
* Niğde Ulukışla'da 17 yaşında bir genç kız: Erzurum Sarıkaya ilçesi Çat köyünde **Nazlı Polat** (47), Manisa Turutlu ilçesinde **Ayşe Çelik** (21), Ordu'da Enver Önkol (46), Samsun Çarşamba'da **Dursun Karaca** (56), Eskişehir'de Nevi Baloğlu (24) ve **Balıkesir Edremit**'te yeni evli bir damat ekonomik krizle birlikte intiharı seçti.
*Gümüşhane Köprübaşı karakolunda görev yapan bekiçi **Muzaffer Aydoğdu** "İntihar nedenim Bahçeli, Ecevit ve Yılmaz. Onlara hakkımı helal etmiyo-

rum" yazılı bir mektup bıraktıktan sonra tabancasıyla intihar etti.

İşte memleketimizden insan manzaraları. İşten atılanlar, kapanan işyerleri, intihar edenler bir yanda; halkın sırtında sevki sefa içinde yaşayanlar diğer yanda. Aşağıda da Anadolu'nun birçok ilinde işten atılanlar ve kapanan işyerleri sayısını veriyoruz.

Adana: 620 firmadan 12 bine yakın işçinin işine son verildi.

Muğla: Yalnızca il merkezinde kapanan işyerleri nedeni ile 2500-3000 kişi işsiz kaldı.

Adapazarı: 240 firmayla yapılan ankete göre firmaların %38'i 15-60 gün; %18'i 60 günden uzun süre üretimi durdurdu. 2500-3000 kişi işsiz kaldı

Ereğli Konya: Toplam 3000 kişi işini kaybetti. Tekstil sektöründe 2 fabrika, 3 vardiya çalıştırıp 1000 kişi istihdam ederken bugün tek vardiya ve 250 kişi ile devam ediyor.

Edirne: 102 firma kapandı tespit edilen 3 bin 842 işçi işsiz.

Tekirdağ: 15 tuğla fabrikasından 12'si kapandı. 3'ü % 50 kapasiteyle devam ediyor. 2 yağ fabrikasından 1'i, 3 un fabrikasından 2'si faaliyetlerine devam edebiliyor.

Kırklareli: 28 firma kapandı. 2 bin 422 kişi iş arıyor.

Kilis: Kriz öncesi yeni üretime başlayan 14 fabrika varken bugün bunlardan çalışan sayısı 1'dir. Buralarda 1040 kişi çalışırken bu sayı şimdi 150 olmuştur.

Elazığ: 100 KOBİ'den 25'i üretimi durdurdu. 1500'den fazla kişi işini kaybetti. İşsizlerin sayısı 30 bin civarında

Hakkari: Çalışabilecek nüfusun %70'i işsiz

En yoksul ile en zengin arasındaki gelir farkının 236 kat yükseldiği ülkemizde daha çarpıcı bir gerçeklikte şu; İstanbul nüfusunun %1'i İstanbul gelirin %29'una el koyuyor. Türk-İş'in yaptığı araştırmalara göre 4 kişilik bir ailenin Haziran ayında yeterli ve dengeli beslenebilmesi için yapması gereken asgari gıda harcaması 225 milyon olarak açıklandı. Bu rakam gözönüne alınınca yoksulluk sınırı da 684 milyon lira olarak çıkıyor. Ve buna göre Türkiye'de 15 milyon 360 bin kişi temel gereksinimlerinin karşılanması için gerekli para tutarını ifade eden yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Memleketimizden insan manzaralarına devam edelim.

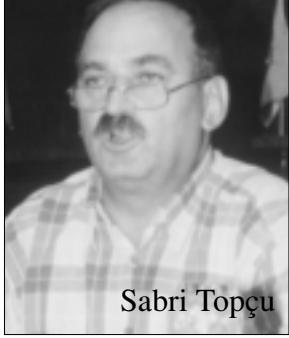
Alanya'da yardıma muhtaç öğrenci derneği yoksul kişilerin taleplerini karşılamayınca dernek binasını kapatmak zorunda kaldı. Dernek başkanı **Gülcan Kayak** her gün yüzlerce kişinin yardım almak için dernek binasına geldiğini söyleyerek "insanların ağlayarak kapıdan dönmelerine dayanamıyorum. Korkudan kapıyı açamıyoruz" dedi. Bir başka acı manzarada Bursa'dan. Bursa'da da kriz dolayısıyla terkedilen çocuk sayısında hızlı bir artış olduğu belirtildi. 180 kapasiteli Sırma Meşeler Rüştü Burlu Çocuk Yetiştirme Yurdunda 200 çocuk barındırılırken sokakta olan 130 çocuk doluluk nedeni ile yurda alınamıyor. Bir diğer örnek Adana'dan gece yarısı satılan bayat ekmeçleri alabilmek için insanlar sıralarda bekliyor. Viranşehir'de ise kızını okulatılmak için bir baba, organlarını satışa çıkarıyor. Tüm bu acı tablonun gösterdiği fedakarlık gösterenlerin ve sefalet içinde yaşayanların sadece ezilenler, yoksullar olduğudur.

Örgütlenme hakkına saldırılar sürüyor

İstanbul: Kamu emekçilerinin sendika hakkını gasp etmek ve bir güç haline gelen KESK'in örgütlülüğünü dağıtmak için sahte sendika yasası meclisten geçirildi. İşçi sendikalarında ise baraj sistemi uygulamaya konuldu. Uygulanan emperyalist politikalar nedeniyle hergün daha fazla açlığa, yoksulluğa, baskıya maruz kalan emekçi halkın kabaran öfkesini bastırmak için MGK toplantılarında yaşanacak olası bir "sosyal patlama" ya hazırlık yapılarak halkın gelecek örgütlü ya da örgütsüz muhalefeti hedef tahtasına oturtuldu.

İŞKENCE SESİ DİNLETTİLER

TÜMTİS'in örgütlenme çalışması sürdürdüğü Aktif Dağıtım, merkezi İstanbul Perpa İş Merkezinde bulunan ve birçok ilde şubesi bulunan bir şirkettir.

Sabri Topçu

Çalışan 1100 işçiden yarısının taşeron olarak çalışmakta olduğu işyerinde, sendikanın 300'ü aşkın üyesi bulunmakta. Sendikanın örgütlenme çalışmasına karşı Aktif dağıtım patronları, Sendika çalışmasında öne çıkan 200 işçiyi 24 Ağustos günü işten çıkardı. Bu tarihten itibaren patron, polisi de arkasına alarak örgütlenmeyi engelleme çabasına girdi. Taşeron çalışan işçiler, "Tehdide uğradık, baskı altında tutuluyoruz, çalışma hakkımız engelleniyor" şeklinde patronların emriyle emniyete ve savcılığa örgütlenme yapan işçiler hakkında suç duyurusunda bulundu. Bu asılsız iddiadan sonra TÜMTİS Genel Başkanı **Sabri Topçu**, Türk-İş Disiplin Kurulu Üyesi **Rıza Ballı**, sendikanın Perpa temsilcisi **Tuncay Sağıroğlu** ve dört işçi 6-7 Eylül tarihleri arasında gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar altı gün boyunca fiziki ve psikolojik işkence yapıldıktan sonra çıkarıldıkları mahkeme tarafından serbest bırakıldı.

Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği'nde 20 Eylül 2001 günü TÜMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu, gözaltına alınmalarıyla ilgili bir basın toplantısı düzenledi. Top-

lantıya Türk-İş Eğitim Sekreteri **Salih Kılıç**, DİSK Genel Merkez Yöneticisi **Musa Can**, KESK Genel Sekreteri **Sevil Erol**, Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, Deri-İş Başkan Vekili **Musa Servi**, Genel Sekreter **Fevzi Demir**, Genel Mali Sekreter **Naciye Özdemir**, Direnişteki Ay- masan işçileri ve Aymasan İşyeri Temsilcisi **Sevgül Oğuz** gibi birçok temsilci ve bazı siyasi parti temsilcileri katıldı.

Toplantıda konuşan TÜMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu, 7 Eylül 2001 tarihinde gece evi aranarak ve elleri kelepçelenerek gözaltına alındığını aktardı. Önce yasal izinlerinin olup olmadığını sorduğunu belirten Topçu sözlerine şöyle devam etti. "Beni mutfağa kapatarak ellerimi kelepçelediler. Ev aramasının ardından aşağı indirildim. Ev arama tutanağını imzalamaya zorlandım." Emniyete götürüldüğünde çırıl çiplak soyundurulduğunu ve 48 saat boyunca işkence yapılan yerde işkence seslerinin dinletildiğini söyleyen Topçu, gözleri bağlı olarak yapılan sorguda olayla ilgili hiçbir soru sorulmadığını, 7 yıllık TÜMTİS'in sürdürdüğü faaliyetin sorulduğunu anlattı. Topçu, böyle bir muameleyle karşı karşıya kalmanın demokrasiye, insan haklarına aykırı olduğunu söyleyerek bu tip uygulamaların kendilerini yıldırmayacağını mücadelesini sürdüreceklerini belirtti.

DEVLET ÖRGÜTLÜ TOPLUM İSTEMİYOR

Aktif dağıtımda yürütülen mücadele ve meydana gelen hukuk dışı gözaltılarla ilgili TÜMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu ve işkence gören işçilerden Özcan Bakır ile görüştük.

- Aktif Dağıtım'da sürdürülen örgütlenme çalışmasında son durum nedir?

Sabri Topçu: İşten atılan işçiler işbaşı yapmak için Perpa önünde bekliyorlar. Bir taraftan

Türkiye'nin değişik illerinde bizim örgütlenme çalışmamız Aktif Dağıtım'da da devam ediyor. 1000'in üzerinde işçi çalışıyor. Diğer işçiler üzerinde örgütlülük olması da lazım ama yetki almak alabildiğine zorlaşıyor. Çünkü çalışan işçilerden %51'i yakaladığımızda toplu sözleşme hakkımız olacak.

- Aktif Dağıtım işçilerine yönelik saldırıyı nasıl değerlendiriyorsunuz?

S.Topçu: Devlet örgütlü toplum istemiyor. Aktif Dağıtım şirketinin patronları, taşeronlara "sendikayı şikayet edin", "bize baskı yapıyorlar" diye savcılıklara, emniyet müdürlüklerine suç duyurusunda bulunmasını istediler. Devletin genel politikası sonucu sivil toplum, örgütlenme özgürlüğü, iş güvencesi hakkı, sendika hakkı istenmediği için bunlar yaşandı.

- Siz gözaltındayken çeşitli eylemler oldu. Bunları yeterli buluyor musunuz?

S.Topçu: Türkiye Sendikal Hareketi'nin içinde bulunduğu duruma baktığımız zaman yeterli sayıyoruz ama tabii ki yeterli değil. Bizim kendi sendikamızdaki üyelerimizin sahiplenmesi önemliydi. Türkiye genelinde basın açıklamaları yapılarak sahiplenildi. Ama burada benim kişiliğim önemli değil. Burada örgütlülüğe bir saldırı var. Ben sendikacı olmasaydım bu saldırıların hiçbirisi şahsıma olmayacaktı. Sendikacı olduğum için bu sindirme politikası izleniyor.

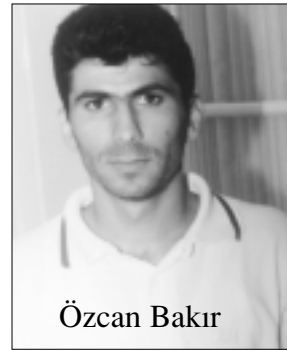
-Gözaltı sürecini anlatır mısınız? Nelerle karşılaştınız?

Özcan Bakır (Aktif Dağıtım İşçisi): 7 Eylül günü Perpa Aktif Dağıtım'ın önünden gözaltına alındım. Adam kaçırma suçundan hakkımızda ihbar varmış. Ellerimizi kelepçeleyerek Feriköy Karakolu'na götürdüler. Feriköy Karakolu'nda bazı kağıtlar getirdiler imzalamam için, imzalamadım. Oradan bizi İstanbul Emniyet Müdürlüğü Organize Suçlar Şubesi'ne götürdüler. Orada işken-

ceye maruz kaldık. Önce çırılçiplak soydular ve gözlerimizi bağladılar. Orada bir sürü sözlü hakarete bulundular. Bana bir kaç isim sordular. Bende tanımadığımı söyleyince, hayalarımı burmaya başladılar. Bu sırada sorular devam etti. Sonra bizi bir yatağa uzatarak ellerimizi ve ayaklarımızı yatağa bağladılar. Ardından elektrik vermeye başladılar. Üzerimize su döküyorlar ve sürekli elektrik veriyorlardı. Buradan bir şey alamayınca diğer işçi arkadaşlarımıza da aynı şekilde işkence yaptılar. Fiziki işkence iki gün sürdü, sonra sürekli psikolojik işkenceye maruz kaldık. Daha sonra ifadelerimizi aldılar. Ben ifade mi verdim ama "bu yalan" dediler. Kendileri bir ifade hazırlayarak zorla bana imzalatıldılar. Sonra bizi Beşiktaş DGM'ye götürdüler. DGM'de savcı dosyayı inceledi ve "Burada DGM'lik olay yok" diyerek bizi Şişli Adliyesine sevk etti. Orada mahkemeye çıkarıldık. Mahkemeye ifadelerimizi aldıktan sonra bizi serbest bıraktı.

-Neden gözaltına alındınız?

ÖB: Adam kaçırma suçundan. Aktif Dağıtım patronları **Mehmet Akdağ** ve **Yusuf Köse**, bir taşeron işçiye bizzat yalan ifade verdirdiler. Bizim alındığımız gün polis otosundan indirildiğimizde işçiye polis "Bunlar mı seni kaçırdı?" dedi. İşçi orada "Beni kimse kaçırmadı" dedi. O sırada Mehmet Akdağ çocuğun kolunu tutarak; "Ben bir işveren olarak senin

Özcan Bakır

arkadayım 'Beni kaçırdılar, dövdüler' diyerek ifade vereceksin" dedi. Patronlar Feriköy Karakolu'na kadar gelerek işçiye ifadeyi imzalatıldılar. Ayrıca biz Organize Suçlar Şubesi'ndeyken Aktif Dağıtım'ın grevde olmayan bütün çalışanlarına patron tarafından aleyhimize ifade verdirildi. Buraya getirilen 90 işçiye "Bize baskı yapıyorlar, bizim yolumuzu kesiyorlar, dövüyorlar, tehdit ediyorlar" şeklinde ifade verdirerek aymanın karşısında bizi teşhis ettirdiler.

Aymasan işçilerinin direnişini büyütelim

Kartal: 116 gündür (22 Eylül itibarıyla) direnişte olan Aymasan işçilerinin düzenlediği dayanışma gecesi 22 Eylül Cumartesi günü Topselvi Başak 5 Düğün Salonu'nda saat 19:00'da yaklaşık 1500 kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. **"Zafer direnen emekçinin olacak/Aymasan işçileri"**, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!" vb. pankartların açıldığı dayanışma gecesine Ersin Nakış işçileri, **Aktif Dağıtım İşçileri**, Deri-İş Sendikası, **Limter-İş**, Hava-İş, **Nakliyat İş**, TUYAB, **Tohum Kültür Merkezi** ve çeşitli kitle örgütleriyle beraber devrimci-sosyalist basın ve okurları da geceye destek verdiler. Çeşitli kurumlardan geceye çelenkler gönderilirken **Partizan, İşçi-Köylü** ve **YDG** adına da geceye çelenk gönderildi.

Dayanışma gecesinde ilk konuşmayı yapan Deri-İş Sendikası Genel Başkanı **Yener Kaya**, Aymasan işçileri-

nin içerde alacakları varken üretim yapan işçilerin kapının önüne konduğunu belirterek işçilerin örgütlü olduğu için 4 aydır direndiğini, bu direnişin zaferle sonuçlanacağını belirtti. Kaya'dan sonra Aymasan işçilerinin oluşturduğu ekipler, halk oyunları ve skeçleriyle izleyicilerin beğenisini kazandılar. Geceye katılan sanatçılardan başta **Grup Güneşe Türkü** ve **Grup Vardiya**'nın söylediği türkülerle coşan kitle, omuz omuza halaya durdu. **Erdal Erzincan**, Serhat

Tunç Arıcan ile **Ekrem Ataer**'de söyledikleri ezgilerle geceye katılanlara güzel anlar yaşattılar. Gelen mesajların okunmasından sonra TUYAB adına bir konuşma yapan **Birsen Gülünay** konuşmasında dertlerinin ortak olduğunu vurgulayarak bu gerçekleri görmek ve hep birlikte mücadele etmek gerektiğini

söyledi. Bu ülkede insanca yaşam için mücadele eden herkesin devlet tarafından cezalandırılmasının her an olabileceğini de sözlerine ekleyen Gülünay, 19 Aralık'tan beri 68 kişinin katledildiğini,

22 Eylül 2001 Aymasan işçileriyle dayanışma gecesi

yüzlercesinin sakat kaldığını ve tutsakların insani talepleri kabul edilmediği için ÖO direnişinin devam ettiğini belirtti. Daha sonra Aymasan işyeri temsilcisi **Sevgül Oğuz**'da bir konuşma yaptı. Oğuz, 31 Mayıs'ta 246 işçinin haklarını almak için direniş başlattıklarını belirterek patronla yapılan görüşmelerden bir

sonuç alamadıklarını, direniş boyunca çeşitli saldırılara maruz kaldıklarını, gözaltına alındıklarını söyledi. Bu saldırıların kendilerinin ciddiye alındığının göstergesi olduğunu belirten Oğuz, saldırıların kendilerini daha da güçlendirdiğini vurguladı. Ayrıca ÖO ve F tipi saldırılara da değinerek örgütlü mücadeleyi parçalamak için azgınca saldırıya uğranıldığını bu saldırılara hep birlikte karşı konulması gerektiğini belirtti. Aymasan işçileri direniş çadırında yaptıkları elişlerini de gecede satışa sundular. Dayanışma gecesine tahammül edemeyen polis 3 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar aynı akşam serbest bırakıldılar. Dayanışma gecesinde sık sık **"Aymasan işçisi yalnız değildir"**, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", **"İçerde dışarda hücreleri parçala"**, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" vb. sloganları atıldı. Coşkuyla başlayan gece Erdal Erzincan'ın söylediği türkülerle sona erdi.

Havza'daki sorun; diğer işçilerin sorunuyla aynı

Kartal: Sigortasız, sendikasız hiçbir hakkını almadan günde 5-6 milyona, 9-10 saat çok ağır şartlar altında çalışan Tuzla Tersane işçileri bu gidişe dur demek, artık kölece koşullarda çalışmayacaklarını haykırarak için 4 Eylül'de Tuzla Gemi Tersanesi önünde, eylem gerçekleştirmişlerdi. Bizde bu eylemden sonra tersane işçilerinin içinde buldukları koşulları aktarabilmek ve bundan sonraki süreçte yaşanacak saldırıları nasıl karşılayacakları üzerine bir röportaj yaptık.

EYLEMLERİMİZ DAHA DA BÜYÜYECEK

İşçi-Köylü: 4 Eylül'de iş bırakma eylemi gerçekleştirdiniz. Bu eylemin amacı neydi?

Mustafa Barlas(Montaj Yardımcısı): Tuzla Havzası'nda yaklaşık 10 bin işçi çalışmakta. Bu çalışanların hiçbir sosyal güvenceleri olmadığı gibi daha önce kazanılmış hak ve özgürlüklere yönelik yasal uygulamalar, haklar bile uygulanmıyor. Sendikamız Limter-İş'in öncülüğünde Havza'daki olumsuz koşulların giderilmesini sağlamak ve toplu sözleşme yapabilmek amacıyla bu eylemi başlattık. 4 Eylül'de işi durdurduk. Bundan sonraki süreçte bu eylemliliğin örgütlü bir güce dönüştürülmesi ve bütün işçileri kapsayacak şekilde daha büyük eylemliliklere hazırlık halindeyiz.

İ.K: Daha büyük eylemlilikler derken neyi kastediyorsunuz? Biraz açar mısınız?

M. Barlas: Türkiye'de "Birlik-

Mücadele-Zafer" ilkesini hayata geçirmek istiyoruz. Sınıf mücadelesini yeniden görkemli bir şekilde yükselelere çekmek hedefimiz. Bugün içinde bulunduğumuz koşulların ancak sınıf mücadelesinin iktidar bilinciyle donanarak sürdürülen mücadeleyle düzelebileceğini düşünüyorum.

İ.K: 4 Eylül'deki eyleme yaklaşık 1500 kişi katıldı. Bu eylem daha önceden hazırlanmış bir eylem miydi?

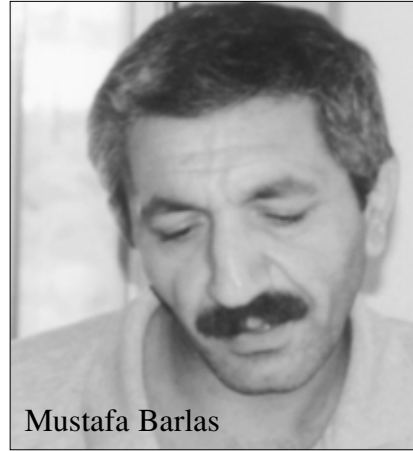
M. Barlas: Biz eylemden önce iki ay boyunca her hafta düzenli toplantılar yaptık. Bu toplantılara Havza'da çalışan yaklaşık 300 kişi katıldı. Havza'daki sorunları nasıl çözebiliriz onu tartıştık. Bu eylemde bu arkadaşlarla belirledik ve eylemi gerçekleştirdik.

İ.K: Eylemde polisin, işçilere karşı katı bir tutumu vardı. Bu saldırıyı nasıl değerlendiriyorsunuz?

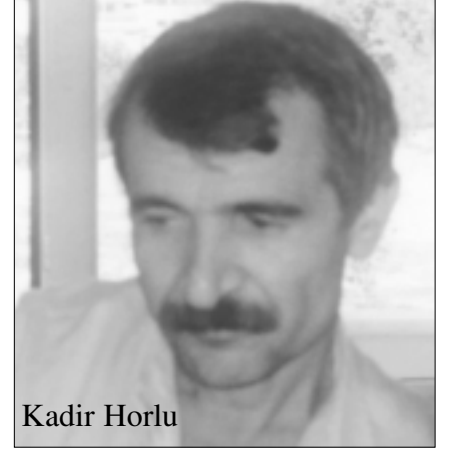
M. Barlas: Aslında polisin bu tutumu, hiç de yabancı olmadığımız bir tutum. Nerede hakkını arayan bir işçi varsa kafasına cop yiyor. Biz bunu geçmişte de yaşadık şimdi de yaşıyoruz, gelecekte de yaşayacağız. Bizce önemli olan şey sindirilmiş, korkutulmuş yığınların bu korkuyu yenmelerini sağlamaktır. Mücadelemizin bir boyutu da budur. Gerçekten korkunun duvarını aşip korkuyu korkusuzluğa dönüştüreceğiz. Havza'da bundan sonraki süreç çok daha canlı, çok daha dinamik ve görsel olacak. Bu şekilde sürdüreceğiz mücadeleyi.

"YILMADAN BIKMADAN DİRENMEK LAZIM"

İ.K: Havzada çalışma koşulları oldukça zor. Yaşadığınız zorluklar-

Mustafa Barlas

Kadir Horlu

dan bahseder misiniz?

Kadir Horlu (Montaj Ustası): Ben bu iş koluna 1996'da geldim. Buranın ağır sanayi olduğunu biliyorum. Ama insanların böyle köle gibi çalıştırıldığını bilmiyordum. Afrika'daki kölelerden daha kötü. Bir sosyal güvencesi yok. Yemek çok kötü, içme suyu yok, tuvalet yeri yok. Ben 1975'lerdeki koşulları da biliyorum. O zamanlar örgütlülük vardı. İşçilerin bilinçliliğinden ziyade örgütlü toplumun yapısı daha iyiydi. Şimdi 1800'lerde çalışıyormuşuz gibime geliyor.

İ.K: Havza'da sürekli iş kazaları oluyor. İnsanlar sakat kalıyor ya da ölüyor. İşçilerin kendi güvenlikleri için özel kıyafet giymeleri gerekiyor. Bu kıyafetleri giymek için patrona ısrar etmiyorlar mı?

K. Horlu: İşçilerin 1980'den sonra örgütlülüğü yıkılınca işsizlik almış başını yürümüş. İşçiler de işsiz kalmıca mecburen çalışıyor. "Ben başkaldırırsam, hakkımı ararsam işsiz kalırım" korkusunu yenememiş. Buradaki az ücreti de kaybetmemek için ölse

de, sakat kalsa da mecburen çalışmış. İşten atılma korkusuyla hiçbir eylemliliğe de katılmamış.

İ.K: Peki buradaki kölelik zincirini kırmak için sizce ne yapılması gerekiyor?

K. Horlu: Bence insanın ilk önce kendi içinden başlaması lazım. Yılmadan, bıkmadan direnmek lazım. Sabah saat 08:00'de işe gelip akşam 17:00'de eve gitmeyi işçilik saymamak lazım. İşçi kendi ekonomik taleplerini de, demokratik taleplerini de bu devletten istemeli. Bunun tek yolu işçinin okulu dediğimiz sendikadır. Gelip sendikaya üye olmalı. Burada da ben demokratım, ben ileri işçiyim diyen insanlara iş düşüyor. Bu insanların sürekli işçilerin dertleriyle, sorunlarıyla ilgilenmesi ve çözüm üretmesinden geçer. Demokratik kitle örgütlerinin de artık kendilerini değil işçileri düşünmesi gerekiyor. Eğer işçi sınıfının çoğunluğunu birleştirebilirsek tüm ekonomik, sosyal vb. haklarımızı alacağımıza inanıyorum. Ancak o zaman kölelik zincirini kırabiliriz.

Pamuk üreticisi zor durumda

Malatya: Sömürücülerin, emekçileri bir bütün olarak yoketme politikası tarımda da kendini göstermeye devam ediyor. Şekerpancarından buğdaya, fındıktan tütüne, pamuğa ülke topraklarında yetiştirilen ne varsa bitirilmeye çalışılıyor. Devlet, üreticileri yüksek faizli kredilerin, icralık mahkemelerin kota uygulamasının kısılcacında ezerken, üretimi bitirmenin yollarını arıyor. Öyle ki GAP projesiyle bölge tarımında üretimi iki katına çıkaracağını vadeden devlet, şimdi sulama kanallarını paralı hale getirerek Çukurova bölgesini yangın bölgesine dönüştürdü. Pamuk üreticisi yeterince ekonomik dar boğazdayken suyu satın almak yerine pamuktan vazgeçmiş durumda. Zaten taban fiyatsız, kota uygulamalı olan pamuk sulama sorunu yüzünden Ege bölgesine kaymış durumda. Oysa Çukurova'da yetişen pamuk parlaklığı ve kalitesi bakımından ülkenin dünyadaki sayılı ürünlerindendi. Biz de bölgede **Ziraat Odaları Başkanı Celal Civelek** ve bir üreticinin konu ile ilgili düşüncelerini sorduk.

GÜÇLÜ OLDUĞUMUZU SÖylediğimiz Alanda Da Dışabağımlıyız.

İşçi-köylü: Pamuk üreticilerinin yaşadığı başlıca sorunlar neler?

Celal Civelek: Biz üreticilerin en büyük sıkıntısı girdi maliyetinin çok yüksek olması. Bazı ülkelerde üretimin devamı için prim sistemi var. Bizde de daha önceleri birkaç kez uygulandı ama sonra kesildi. Şu an tarım sektörü tükenmeye yüz tutmuş halde. 1976'da 1 milyon 200 bin ton (lif hali) pamuk

üretilirken bu rakam 2000'li yıllarda 740 bin tona düşmüştür. Üstelik çok geçmiş olmasına rağmen. Bu projeye üretimin 2 katına çıkması gerekirken aksi yaşanıyor. Mesela bizim ekim sırasında ürünün olgunlaşma süresine kadar yaptığımız tüm giderlere % 100 ile % 200'e varan zamlar yaşadık. Akaryakıt (Mazot) başta olmak üzere, gübre, işçi, elektrik (sulamada kullanılan) ilaç bunlar iki kat zam alırken, ürünümüzün aldığı zam gülünçtür. % 25'lere bile varmadı. Biz de bu nedenle ya ürün ekmiyor ya da göç ediyoruz. Sonrada ucuz işgücü, çarpık kentleşme yoksulluk ve şehirlerde sağlıksız koşullar doğuyor. Böyle olmasını biz istemiyoruz. Devletin izlediği tarım politikasının sonucu bunlar. Yine dışardan pamuk ithal ediyor. Örneğin Yunanistan'dan pamuk ithal ediliyor. Bu da o ülkenin üreticisini desteklemek demektir. Yol masrafı, vergi masrafı vb. sorunlarla ithal ediyorsun ama kendi çiftçini de öldürüyorsun.

İ.K: Pamuk üretiminin düşmesiyle etkilenen tekstil alanının yaşadığı sorunlar nelerdir?

C. Civelek: Tekstil sanayisinde hammadde dışardan alınıyor. Öyle ki tekstilde hammaddeye duyulan ihtiyaç 1 milyon 150 bin ton. Biz ise bunu 70'li yılların ilkel üretimi ile karşılarken son yıllarda sadece 750 bin tonunu karşılayabiliyoruz. Gerisi ithal ediliyor. Yani en güçlü olduğumuzu söylediğimiz alanda bile dışa bağımlı duruma gelmişiz.

Yine bunun da nedeni devletin tarım politikasıdır.

İ.K: Devletin tarım politikası, hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

C. Civelek: Tarım ülkesi durumundaki bir ülke için istihdam yüksek olan sektördür. Gümrük Birliği anlaşmasını uyguluyor. Tarım ürünlerini almıyor. Uygulamada da çifte standart var zaten. Yunanistan'dan alınan preseli pamuk sanayi ürünü olarak geçiyor. Aslında böyle birşey yok. İşte budur çifte standart Sıfır Gümrük Birliği anlaşmasına uyulması için benim çiftçim ne yapacak diye düşünmüyor. Sorunlarımızı sıkça dile getiriyoruz, maalesef herhangi bir yanıt alamıyoruz. Yaşananlardan en çok etkilenen kesim de az topraklı ya da toprağı olmayan, başka çalışma alanında bulamayan icar usulü tarla eken topraksız köylüler.

ÇİFTÇİLİĞİ İYİCE ÖLDÜRECEKLER

İ.K: Pamuk üreticisi olarak yaşadığınız sorunları ve üretimin sizin emeğinize yeterli cevap olup olmadığını söyler misiniz?

Üretici: Tohum pahalı. Aldığımız ilaçlar hem pahalı hem de etkisi yok. Tarım kredi kooperatiflerine allah kimseyi düşürmesin. Geçen yıl sele maruz kaldık. Tarlamı, 2 metre su kapladı mahsul alamadık ve büyük zarar gördük, iflas ettik. Üstüne üstlük afet bölgesine girmedi. Kredi kooperatifi ne faizleri erteledi ne de düşürdü. Pamuğu 480 bine satıyoruz, masrafını düşünürsek hiç ekmememiz gerekir. Bunu sen de ben de herkes biliyor. Mazot, işçi, ilaç, gübre, sulama, sürüm vb. bunlara gelen zamlarla, varın maliyeti siz hesaplayın. En az 900.000 1.000.000 lira ile zor kurtarıyoruz. Dahası da var, kooperatiflere faizleri ödeyemeyenler var. Birçok arkadaş tarlasının yarısını sattı komşuma bu yüzden haciz geldi. Bizim durumumuz böyle.

İ.K: Çukobirlikle üreticilerin ilişkileri ne durumda, nelerle karşılaşıyorsunuz?

Üretici: İlişkimiz var, var ama ona da bir sürü borcumuz var. Pamuğu ona verirsek bize yiyecek kalmaz. Biz de ödeyemiyoruz. Ziraat Odaları var ona derdimizi söylüyoruz. Onlar da "Bizle iş bitmiyor" diyorlar. Yani çözüm şimdi yok, sendika falan da yok. Biz de ancak işlerle meşgulüz. Yani senin anlayacağını; eyvah halimize .

İ.K: Pamuktan aldığınız parayla geçiminizi sağlayabiliyor musunuz?

Üretici: Zaten tarla da benim değil icar aldım. Bu da ayrı bir sorun. Tarla sahibinin bize senet vermesi mecbur yoksa Kredi Kooperatifinden kredi alamıyoruz. Tüm işçiliği bizler olmasına rağmen can çekiyoruz bir de işçi çalıştırma düşünün.

İ.K: Son olarak söylemek istedikleriniz neler?

Üretici: Bu yazdıkların bu bölgedeki bütün tarım ürünü yetiştirilenler için geçerli. Buğday eken de dertli, soğan yetiştiren de. Sorunlar hepimizin. Sorun çok biz ne yapalım bilmiyoruz, bunları yaz. Kimseye güvenimiz kalmadı. **Çiftçiliği iyice öldürecekler. Ölmek istemiyoruz.**

Çay üreticileri özelleştirme kısılcacında

Samsun: Fındıkta taban fiyatı 1.500.000 olarak belirlenmesinin ardından üreticiler cephesinde tepkiler halen devam ediyor. Fiskobirliğin, peşin ödeme yapmaması yüzünden fındığını tefeci tüccara satmak zorunda kalan üretici emeğinin karşılığını alamıyor.

Bu bir yandan üreticiyi zor durumda bırakırken bir yandan da büyük umutlarla fındık toplamaya gelen mevsimlik işçilerin umutlarını karartıyor. Başta 10 milyon lira olarak belirlenen günlük yevmiyeler, fındık taban fiyatının 1 milyon 500 bin olarak açıklanmasının ardından 6-7 milyona kadar düştü.

Çay üreticileri için de durum neredeyse aynı. Kota uygulamaları, çay bahçelerinin söktürülmesi bir yandan devam ederken diğer yandan Çaykur'un özelleştirilmesi tehlikesi ve yabancı çayların ülkeye girişi üreticileri tedirgin etmeye devam ediyor. "Gerekli makineler yok" vb. gibi komik gerekçelerle Çaykur'un çay üretimini engelleyen devlet bu uygulamaları ile Türkiye'yi ithal çay pazarına çevirmeyi planlıyor. Bu uygulamalarla ayrıca Karadeniz bölgesinde çayın dışında bir gelir kaynağı olmayan 202 bin üretici ve aileleri ile birlik-

200 bin insanın geçimini sağlayan çay fabrikaları, özelleştirilmeye çalışılıyor. Kota uygulamalarıyla çay bahçeleri söktürülen üreticiler, yabancı çayların ülkeye girişinden tedirgin. Dekar başına topladığı çayın 250 kilosunu Çaykur'a verecek olan çay üreticisi; 750 kg. çayı ne yapacağını bilmiyor.

te sayıldığında 1 milyonu aşkın insanı mağdur ediyor. Bir yandan Çaykur'u ürettirmeyen devlet, bir yandan yabancı çayların pazara girişine ise sınırsız reklam ile pazarlanmasına izin veriyor. Bu çelişkili durumun bir örneğini de İzmir'de kurulan KÜTAS adlı bir fabrika oluşturuyor. Bu firma bir İngiliz çay şirketi olan "Sir Winston Tea" ile birlikte ortak bir şirket kurdu. Tüm bunlar Çaykur'un özelleştirilmesi planının birer parçaları. Rize'de Çaykur'da çalışan 22 bin işçi, maaş ve ikramiye ücretleri olan yaklaşık 10 trilyonluk alacakları ödenmiyor. Yaşanan ekonomik kriz

bahane edilerek ödenmeyen işçi ücretleri işçileri ve aileleri zor durumda bırakıyor. Bu konu ile ilgili bir açıklama yapan Rize Tek Gıda-İş Bölge Başkanı İsmail Topçu açıklamasında "Bugün Çaykur'da çalışan, ailelerini geçindiren insanların sayısı 22 bindir. Bunların ailelerini de düşünürsek 200 bin insanın buradan geçindiği ortaya çıkıyor. Bu insanların yaşamları düşünülmeden Çaykur'da yapılması düşünülen özelleştirme çalışmalarının oldu-bittiye getirilmesinin iyi sonuçlar doğurmayacağına inanıyorum" dedi.

Son olarak 3. sürgün yaş çay

alımlarına, dekar başına 250 kilogram alım kotası koyulması çay üreticilerinin kara kara düşünmesine yol açtı. Dekar başına topladığı bir ton çayın, 250 kilosunu Çaykur'a verecek olan çay üreticisi, geriye kalan 750 kilogram çayı ne yapacağını bilmiyor. Çaykur'un bu kotayı kaldırmasını isteyen üreticiler "üreticilerin tek çıkar noktası Çaykur. Yaş çay üreticilerinin perişan olması için Çaykur'un 250 kg olarak koyduğu kotayı kaldırması gerekiyor. Yoksa üretici bin bir zahmetle ürettiği çayı denize dökecek" diyerek tepkilerini dile getiriyorlar.

“Doğrudan gelir desteği” üreticiden ilgi görmüyor

Samsun: “Doğrudan gelir desteği” adı altında köylünün cebindeki son kuruşuna da göz diken devletin bu uygulaması birçok yerde köylüler tarafından tepkiyle karşılanıyor. Diyarbakır'daki üreticilerin cebindeki son parayı da, verilen bu 10 milyonu alabilmek için harcadıklarını açıklamalarının ardından, Fatsa'da da üreticinin çilesi bitmiyor. Dönüm başına yapılacak 10 milyonluk yardımı alabilmek için bekleyen üreticiler bir yandan bu sözde yardımın kendilerine birşey kazandırmayacağını bildiklerini söylerken bir yandan da yine de biraz da olsa yardımcı olur umudu ile kuyruğa girerek sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlar. Sırada bekleyen üreticiler tepkilerini şu sözlerle dile getiriyorlar; “Halka böyle işkence çektirerek para mı verilir? Benim 7 dönüm arazim var. Alacağım para 70 milyon. Onu da yolda gide gele harcadım zaten”

Ziraat odaları tarafından yapılan bir araştırmaya göre de üreticilerin birçoğu doğrudan gelir uygulamasından şüphe duyuyor. “Bu işin pek hayra alamet olduğunu zannetmiyoruz. Veya “Acaba fındığımız da elimizden gidecek mi” gibi sorularda endişe içinde beklediklerini ortaya koyan tartışma; bir yandan üreticinin devlete olan güvensizliğini açığa çıkarırken, bir yandan da 15 bin üyeden yalnızca 4 bin kişinin doğrudan gelir desteği için başvurduğunu netleştiriyordu.

Samsun'da satılık köy

Samsun: Salıpazarı ilçesine bağlı Avut Köyü'nde film-lere konu olabilecek bir olay yaşanıyor. Yaklaşık 300 haneli köy halkı, Ziraat Bankası'na olan 1, 9 trilyonluk borçlarını ödeyemeyince icralık oldular. Köylüler hakkında 900 ayrı icra dosyası açılırken köylüler, çareyi köyü satılığa çıkarmakta buldular. 15 bin 500 dönümlük arazi üzerinde kurulu bulunan Avut köyü'nü satılığa çıkaran köylüler, köy girişine de “**Satılık köy**” tabelasını astılar. Köy muhtarı **Salih Sarıoğlu** kendisinin de icralık olduğunu belirterek “Ziraat Bankası'ndan 1 milyarlık kredi aldık. Üzerinden bir yıl geçti, şimdi 5 milyar istiyorlar. Tefeci bile bu kadar faiz istemiyor. Köyün tüm haneleri icrada. Hapis yatmak yerine köyü satılığa çıkarmanın daha iyi olacağını düşündük” dedi. Hergün köye gelen jandarma, icralık olanlara uyarı yaparken köylüler de tepkilerini “Bu yıl fındık kuraklık nedeniyle yandı. Borçlar tamamen ödenemez hale geldi. Başka çıkar yolumuz yok. Bizimle anlaşılan ilk kişiye köyü satmaya razıyız. Onu ağa olarak kabul edeceğiz. İşçisi olarak çalışacağız. Biz bundan utanmıyoruz. Bizi bu hale düşürenler utansın” diyerek dile getirdiler.

Uludere'de infaz

H. Merkezi: Anadolu Ajansı'nın haberine göre 13 Eylül'de burjuva basında yeralan "Uludere'de çıkan çatışmada 2 PKK'li öldürüldü" haberi Şırnak Uludere'li'ler tarafından yalanlandı. Yerel kaynaklardan alınan bilgeye göre Uludere ilçesine bağlı Merge köyünde öldürülen 2 kişinin evden ayrılan bir kadını bulmak için dışarı çıkan köylüler olduğu ortaya çıktı. Olayın çatışma olmadığını belirten köylüler, adları **Mehmet** ve **Ömer** olan iki köylünün askerler tarafından öldürüldüğünü aktardılar. Olayın tanığı olan bir köylü şöyle konuştu; "Kızlarını bulmak için evden çıkan köylülere, askerler "dur" ikazı yapmadan ateş ettiler. Silah sesinden sonra olay yerine gittiğimizden Ömer yaşamını yitirmişti. Yaralı olan Mehmet'i ise askerler infaz etti.

Devletin köye dönüş sahtekarlığı

Haber Merkezi: Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Kırkpınar köyü 1993 yılında tamamen yakılarak boşaltıldıktan sonra, bu yılın Nisan ayında köylere geri dönen 12 aileden tekrar köyü boşaltmaları istendi. Bir yandan köye dönüşleri sağladığını iddia eden devlet göstermelik olarak geri dönüşleri sağladığı köyleri tekrar boşaltıyor. İHD Diyarbakır Şubesi'ne yapılan başvurularda askerlerin köylülere yoğun baskı yaparak köyü boşaltmaya çalıştığı öğrenildi. Tarlalarını eken köylüler, hasat zamanı gelmeden köyden çıkarılarak sefaletle sürükleniyor.

Aşat ve Ortalı köylere baskılar devam ediyor

Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesine bağlı Aşat ve Ortalı köyleri 20 Temmuz 2001 tarihinde düzenlenen operasyonla tamamen boşaltılmıştı. Bu tarihten sonra Beytüşşebap'ta yaşamalarını kıl çadırlarda sürdürmeye çalışan köylüler ABD'den heyet geleceği için köylere geri götürüldü. 3 Eylül günü kıl çadırlara operasyon düzenleyen askerler, seyyar bağlanan elektriklerini ve sularını kestiler. Üç gün boyunca susuz kalan köylülerin buldukları çadırlar; 6 Eylül günü tekrar basıldı. Askerler köylüleri minibüslere bindirerek köylere götürdü. Yıkılan ve üç aydır kimsenin giremediği Ortalı ve Aşat köylere geri götürülen köylüler burada açlık ve sefalet içinde yaşamaya terk edildi.

Polis kurşunları yine halkın bedeninde

TC'nin kanlı tarihine geçtiğimiz hafta çarşamba günü yaşanan bir olayla bir not daha düşüldü.

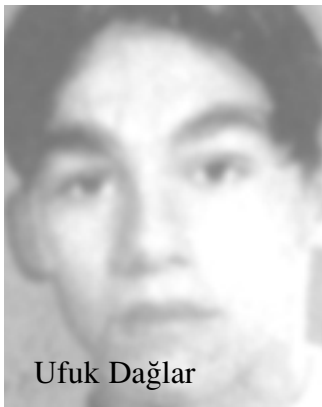
Artık insan hayatının hiç bir hükmünün kalmadığı şu günlerde devletin kurşunlarına hedef olanların sayısı artarken insanların devlete olan kını de büyümekte. Çok gerilere gitmemize gerek yok, o kadar çok örneğini yaşadık ki, o kadar çok tanık olduk ki çaresiz anaların feriyatlarına.

Dünyada GSMH'dan savaşa en çok bütçe ayıran ülkelerin başında gelen TC bir yandan kurşunlarına devrimci-komünistleri hedef seçerken, bir yandan da halktan insanları katlediyor.

Dedik ya çok uzaklara gitmeye gerek yok. Konya'da, Nazilli'de, Tokat'ta, Balıkesir'de ve adını saymamızın mümkün olmadığı birçok yerde yoksul emekçi halkımız faşizmin kurşunlarına hedef alınmakta.

Adı Ahmet- Fatma-Hüseyin ya da Hatice hiç önemli değil. Sisteme muhalif olsun ya da olmasın yeter ki

çıkma görsün devletin kolluk güçlerinin karşısına. **Ufuk Dağlar**, babasız büyüyen, yokluk ve sefalet nedeni ile öğrenimine devam edemeyen ailesine katkıda bulunmak amacıyla konfeksiyon atölyesinde çalışan ve

Ufuk Dağlar

hafta sonlarında mendil satarak yaşamını idame ettiren 16 yaşında bir genç.

Üsküdar Örnek Mahallesi'nde geçtiğimiz çarşamba günü sabaha karşı saat 03:00 sıralarında "dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle polis kurşunlarına hedef oldu. Dağlar'ın annesi **Remziye Dağlar** oğluna vurulmadan önce işkence edildiğini söylerken, ense ve sırtından aldığı kurşunlarla ağır yaralanan Ufuk Dağlar'ın Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne

kaldırıldığını belirtti. Ensesinden ve belinden aldığı kurşunlar nedeni ile belden aşağısının tutmadığı ve felç olduğu bilgisini veren doktorlar: "Biz yaşamından umudu kestik. Ufuk'un yaşaması kendi iradesine bağlı" dediler.

SORUMLULAR YARGILANSIN

Ufuk Dağlar'ın ağabeyi **Doğan Dağlar** da polislerin hırsızlık ihbarı üzerine kardeşinin durdurulduğunu iddia ederek "Suç ispat edilene kadar her insan masumdur. Emniyet kendisini iyice sorgulasın." dedi ve kardeşinin Türkiye'deki birçok insan gibi daha önce de karakol yüzü gördüğünü ifade ederek, sözlerini şöyle bitirdi. "Karakol yüzü gören her insan polisten korkuyor. Benim kardeşim de başına gelebilecekleri düşünerek korkup kaçtı. Ben kardeşimin başına gelen olaylardan sorumlu olanların yargılanmasını ve cezalandırılmasını istiyorum"

Leveke köyü muhtarı Kenan Karahan ölü bulundu

Tokat/Turhal: Tokat Almus'a bağlı Gölgele (Leveke) Köyü Muhtarı Kenan Karahan 19 Eylül 2001 tarihinde Gölgele Köyü civarında jandarmalar tarafından ölü bulundu. Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre 15 Eylül 2001'de akşam saatlerinden sonra evinden çıkan Kenan Karahan'ın eve gelmemesi üzerine ailesi jandarmaya haber verdi. Bölgede yoğun operasyonlar yapan Jandarma Karahan'ın cesedini üç gün sonra Gölgele Köyü civarında buldu.

Köylüler; iki yıldır muhtarlık ya-

pan Kenan Karahan'ın öldürülmesiyle ilgili haberin duyulmasından sonra Karahan'ın bir yandan bölgede faaliyet yürüten gerillaya yardım ettiğini, bir yandan da onlarla ilgili jandarmaya istihbarat verip ihbarlarda bulunduğunu söylediler.

"Bir suçu vardır ki öldürmüşlerdir" diyen köylüler Kenan Karahan'ın yaptıklarının onu bu sona götüreceğini bile bile devletin kolluk güçlerine güvenerek gerillaya küfür etmekten onlara malzeme alma gerekçesiyle aldığı paraları yemekten geri durmadığını belirttiler.

TUYAB'lı aileler

Ankara'da

ÖO direnişi; içerde dışarda tüm kararlılığıyla sürerken ve yeni yeni katılımlarla boyutlanırken TUYAB'lı aileler de direnişin taleplerini bir kez daha kamuoyuna duyurmak ve biran önce yeni ölümlerin önüne geçebilmek için Ankara'ya gittiler. Görüştikleri kurum ve kişileri duyarlılığa, tecrite ve izolasyona karşı insan yaşamını savunmaya çağırdılar.

Şu ana kadar Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun, Mehmet Bekaroğlu, Hüseyin Akgül, Kamer Genç, Algan Hacaloğlu, Sinan Yerlikaya, TMMOB, DBP, ÖDP, CHP, SİP, HADEP, EMEP Genel Merkezleri ve birçok basın kuruluşuyla görüşen aileler, 25 Eylül 2001'de İHD Genel Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenleyerek görüşmelerin sonucunu aktardılar.

TUYAB'lı aileler gözlatına alındı

TUYAB'lı aileler 26 Eylül 2001'de Uluçanlar katliamının yıldönümü ve 1 yıldır süren Ölüm Oruçlarında 7. ekiplerin çıkışını duyurmak amacıyla Sultanahmet Meydanında bir basın açıklaması yapmak istedi. Meydanı abluka altına alan polis, toparlanamadan ikişer, üçer giruplar halinde çok sayıda aileyi gözlatına alarak Eminönü Merkez Karakolu'na götürdü.

Hamburg'da hapisaneler tartışıldı

7 Eylül 2001 tarihinde ATİF'e bağlı Hamburg Kültür ve Dayanışma Derneği'nde gazeteci-yazar **Oral Çalışlar**, DETUDAK temsilcisi ve sanatçı **Suavi**'nin katıldığı bir panel düzenlendi. Daha önceden çağrısı yapılan panele yaklaşık olarak 100 civarında insan katıldı. Panelde söz alan gazeteci yazar Oral Çalışlar, 19 Aralık katliamına gelmeden önce yapılan görüşmeleri anlattıktan sonra, devletin yaptığı operasyonda çok sayıda tutuklunun öldüğünü ve bir çoğunun da yaralandığını daha sonra F tipi hapisanelerin açılmasından sonra devrimci tutukluların Ölüm Orucu'na başladığını söyledi. Panele katılan DETUDAK temsilcisi 1996 sürecinin izlerinin silinmeden 2000'e geldiğini ve F tipi hapisanelerin tutukluları tecrit ve izolasyona tabii tutmak için açıldığını belirtti.

Daha sonra söz alan sanatçı Suavi; Ölüm Oruçları'nın sona erdirilmesi için bir çok yetkili mercilerle görüştiklerini "Cumhuriyet Savcılığı ve Adalet Bakanlığı görüşmelerinden eli boş döndüklerini" söyledi. Gerçekte Türkiye'nin F tipi hapisaneye dönüştüğünü Türkiye'de halkın günde üç öğün yemek yiyemediğini, F tipi yaşamın başladığını bu anlamda Ölüm Oruçları'nın devam ettiğini, gerçek anlamda hayata dönüşün yeni başladığını söyledi. Panel soru-cevap bölümünden sonra sona erdi.

HADEP'e yönelik baskılar devam ediyor

İzmir: İzmir'de 14 Eylül günü HADEP Konak İlçe Başkanlığı, Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM) ve Azadiye Welat dergisi İzmir temsilciği, polis baskımına uğradı. Baskında HADEP Konak İlçe Başkanı **Mehmet Sağar**, MKM Müdürü **Hüseyin Acar** ve Azadiye Welat dergisi İzmir Temsilcisi Elif Dalaman'ında aralarında bulunduğu 12 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar Siyasi Şubede sorguları tamamlandıktan sonra 17 Eylül günü İzmir DGM'ye sevk edildi. Nöbetçi mahkeme Konak İl Başkanı ve MKM Müdürü'nünde aralarında bulunduğu 8 kişiye tutuklama kararı verirken diğer 4 HADEP üyesi serbest bırakıldı.

HADEP İlçe binası bombalandı

Şırnak'ın Cizre ilçesinde HADEP binası 20 Eylül günü bombalı saldırıya uğradı. Silopi Caddesinde bulunan ilçe binasına sabaha karşı atılan el bombası nedeniyle meydana gelen patlamada ölen ya da yaralanan olmazken binada maddi hasar meydana geldi. Olayla ilgili açıklama yapan HADEP İl Başkanı **Mefir Altındağ**, Cizre İlçe Örgütünün bombalanmasını kınadı.

Dersim hala yanıyor

Yıllardır zulmün bin bir çeşidinin yaşandığı Dersim'de köy ve orman yakmalara ve zorla göçettirme, Dersim halkının gerillayla bağını kesmenin en etkin silahı olarak kullanılmaktadır.

Lertik, Birmanlar, Yalmanlar köyleri 1994'te boşaltılmış, Ovacık ve Pülümür'e bağlı köylere, köylülerin dönüşüne izin veriliyor. Köylerdeki ceviz ağaçlarını silkelemek, meyvesinden yararlanmak isteyen Hozat ve Pertek'ten yaylaya gelen köylülerin izin almak için jandarmaya müracaat etmesinin hemen ardından köyde kalan evler ve ağaçlar bombalanarak yakıldı. 7 Eylül 2001'de yakılan köylerden çıkan dumanlar Ovacık ve Pülümür'den görülebilir haldeydi.

Ambargonun birçok bölgede kaldırıldığı ama gerillanın olduğu yerlerde hala kısıtlamaların sürdüğü bildiriliyor. Bir çok bölgede yaylaya çıkmak isteyen köylülerin ikinci bir kimlik çıkarması gerekiyor. Yaylaya çıkmak istenen köylüler jandarmaya başvurarak beşikteki bebekleri için dahi kişi başına 5 milyona verilen kimliklerden almak zorunda... Yani Dersim'de zulüm bitmiyor.

ABD'nin savaş çığırkanlığı ve TC'nin savaşa desteği protesto edildi

ABD'ye yapılan saldırının ardından Amerika savaş çığırkanlığını daha da hız vererek yeni oyunlarını tezgahlamaya devam ediyor. ABD emperyalizminin intikam naralarıyla planladığı bu savaş yine ezilen dünya halklarına ölüm, açlık, sakatlık vs. den başka birşey getirmeyecektir. Amerika'nın bu savaş çığırkanlığına tam destek veren TC'ye yönelik tepkiler de devam ediyor.

İHD'DEN SAVAŞA HAYIR MEKTUPLARI GÖNDERİLDİ

İstanbul: İHD İstanbul Şubesi ABD tarafından çıkarılmak istenen savaşa karşı olduklarını belirten mektupları 21 Eylül 2001'de Sirkeci Postanesinden ABD Başkanı Bush ile TC Başbakanı Ecevit'e gönderdiler.

Bush'a gönderilen mektupta "Halepçe'de, Sudan'da bir ilaç fabrikasında ölenler ile New York'ta ölenler arasında ayırım yaparsanız dünya halkları size güvenmezler" denilirken Ecevit'e de 11 Eylül sonrasında özellikle ABD tarafından geliştirilen ve sizinde "arkasındayız" açıklamasını yaptığımız dünyaya yeni savaşlar üretecek politikaya da karşı olduğumuzu belirtmek istiyoruz" denildi. Mektupların gönderilmesinden sonra postahane önünde İHD adına açıklama yapan Eren Keskin "İnsan hakları savunucuları olarak her türlü savaşa karşı olduklarını söyledi.

SAVAŞ KARŞITI EYLEMLER SÜRÜYOR

EMEP İstanbul İl Örgütü tarafından 19 Eylül 2001'de Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında Savaşa hayır denildi. Açıklamayı yapan EMEP İstanbul İl Başkanı **Mehmet Kılıçaslan** "ABD emperyalizmi savaş tamtamları çalarken, ülkemizdeki ABD yanlıları "Kraldan çok kralcı kesildiğini belirtilirken, böyle bir hükümetin bizi yönetmelerine izin vermeyelim" şeklinde konuştu. 24 Eylül 2001'de EMEP Eyüp İlçe Örgütü Alibeyköyde ABD'nin Afganistan'a yönelik tutumu ve bu savaşta Türkiye'nin Amerika'nın askeri yapılmasını protesto etti. Polis protestoyu eylemine saldırmasıyla 16 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar bir gün sonra serbest bırakıldılar.

Yine aynı gün içerisinde Tuzla'da "Amerika'nın dünyayı kana bulaşmasına izin vermeyelim". "Savaşa hayır" yazılı afişleri asan 3 EMEP'li gözaltına alındılar.

EMPERYALİSTLERE ÖĞRENCİLERDEN PROTESTO

İstanbul: 24 Eylül 2001 tarihinde emperyalistlere bir tepkide İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencilerinden geldi. Okulun açılışının yapıldığı salonda eski Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'de bulunuyordu. Konuşmacı tarafından ABD'ye yapılan saldırıda ölenler

Gebze "Savaşa Hayır" mitinginden bir görüntü

için bir dakikalık saygı duruşu çağrısı yapıldığında öğrenciler de protestolarını yaptılar. Saygı duruşu sırasında "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi", "Yaşasın bağımsız Türkiye" sloganlarıyla salonu inleyen öğrenciler, daha sonra sloganlarla salondan ayrıldılar. Öğrenciler tören boyunca dışarıda protestolarını sürdürdüler.

SAVAŞ İSTEYENLER PROTESTO EDİLDİ

İzmir: 19 Eylül 2001'de ortak bir

basın açıklaması düzenleyen ÖDP, HADEP, EMEP, İzmir il örgütleri TC'nin savaşı kayıtsız şartsız desteklemesini protesto etti. ÖDP İzmir İl örgütünde yapılan açıklamada metni okuyan ÖDP İl Başkanı **Haluk Tekeli**; Taliban ve Bin Laden'in ABD'nin ürünü olduğu, dünya nüfusunun %75'inin açlık sınırında yaşamasının sorumlusu olan, yoksullaştırıcı ve yıkıcı küreselleşme politikalarını izleyen ABD'ni bu suçlarını unutturmaya çalıştığını belirtti. Açıklaması ABD'nin politikalarına karşı ortak çalışmaların yapılması kararıyla bitirildi.

SAVAŞ İSTEMİYORUZ

Bursa: Bursa Emek Platformu bileşenleri 20 Eylül tarihinde Petrol-İş sendikası toplantı salonunda bir basın açıklaması yaparak Türkiye'nin ABD'nin savaş kışkırtıcılığında adım adım savaşa sürüklenmesini protesto etti. Bursa Emek Platformu bileşenleri adına konuşan TMMOB il Sekreteri **Mustafa Özçelik** "Emperyalizme bağımlı ülkemizde, bu bağımlılıktan kaynaklanan ekonomik ve siyasi sorunlar dibe vurmuş, emekçiler açlık sınırının altında yaşamaya mahkum edilmişken, Türkiye'nin kendisini ilgilendirmeyen savaş kervanına katılma hevesi ve siyasi iradenin halkı savaşa katmaya yönelik davranışları onaylanacak bir davranış değildir" dedi.

Özçelik; "Emek Platformu bileşenleri olarak emekçilerin, yoksulların ve Türkiye'nin yararına olmayacak savaşa hayır diyoruz" dedi. "Savaş istemiyoruz" çağrısının yapıldığı açıklamada, imza standları açılacağı duyurularak Bursa Emek Platformu bileşenlerinin savaş karşıtı eylemlerin içinde yer aldığı belirtildi.

Dünya halkları da savaşa "Hayır" dedi

ABD'nin yaptığı savaş çığırkanlığına karşı halklar yürüyüşlerle, okul boykotlarıyla ve çeşitli eylemlerle bu çığırkanlığı protesto ediyorlar. 23 Eylül 2001'de Amerika'da Los Angeles'de "Masum insanları öldürerek masum insanların intikamını alamazsınız" sloganlarıyla 500'ün üstünde kişi yürürken New York'ta Times Meydanında toplanan insanlar da savaş karşıtı gösteri yaptılar. İngiltere'nin başkenti, Londra'da 3 bin kişi "Barış, adalet, için omuz omuza artık savaş olmasın" yazılı pankartlar açarak yürürken, Almanya Berlin şehrinde Belediye Meclisi binası önünde toplanan onbinlerce insan Amerika'nın savaş çığırkanlığını ve mazlum halklara yönelik saldırıyı protesto ettiler.

21 Eylül 2001'de Berlin'de 2 bin öğrenci dersleri boykot ederek düzenledikleri yürüyüşle ABD'yi protesto ettiler.

İLK HEDEF İNCİRLİK ÜSSÜ'DÜR

H. Merkezi: Adana Uğur Mumcu Meydanı'nda bir araya gelen, İHD- HADEP, EMEP- ÖDP, SİP, Genel İş 2 No'lu Şube ile 6 No'lu bölge, TÜMTİS, Enerji Yapı Yol Sen, Haber Sen, Eğitim Sen ve BTS'nin ortak düzenlediği bir basın açıklaması yapıldı. 100'ün üzerinde katılımcının bulunduğu basın açıklamasını okuyan İHD şube Başkanı **Şehmuz Kaya;** Amerika'nın daha önce dünya savaşı ilan ederek Usame Bin Laden'i Sovyetlere karşı kullandığını aynı devletin bugün de Usame Bin Laden'i bahane ederek yeni bir savaş çıkartmak istediğini söyledi. ABD'nin yeni saldırıyı bahane ederek ekonomik durgunluğu aşma peşinde olduğunu vurgulayan Kaya; "ABD'nin topraklar ve pazarlar üzerinde egemenlik kurma peşindedir" dedi. Girilecek savaşın Türkiye halkına bir yararı olmadığını belirten Kaya "Türkiye'nin gireceği herhangi bir savaşta Adana vurulacak ilk hedeflerden biridir. Bunun sebebi İncirlik üssüdür.

Kaya "Türkiye'nin savaş batağına çekilmemesi için İncirlik Üssü'nün derhal kapatılması, Türkiye'nin NATO'dan çekilmesi, iç ve dış borçların iptal edilmesi gerektiğini söyledi.

EMPERYALİST SAVAŞ, AÇLIK, SEFALET DEMEK'tir.

İstanbul: EMEP Mersin il örgütü tarafından 19 Eylül'de işsizliğe ve yoksulluğa karşı yürütülen çalışmalar kapsamında Güneykent semt pazarında düzenlenen basın açıklamasında da savaş isteyenler protesto edildi. Açıklamada, emperyalist savaşın daha fazla yoksulluk, açlık ve sefalet getireceği belirtildi.

TAYAD'lı aileler Kemal Derviş'i protesto etti

Londra'da Queen Elizabeth Konferans Salonu'nda yapılan "Kapital pazarları ve Türkiye'de yatırım" konulu konferansa katılan Kemal Derviş'in konuşması protestolarla kesildi. TAYAD üyesi iki tutsak yakını, konferans salonuna girerek İngilizce "Katiller 66 insanımızı öldürdünüz, Bayrampaşa'da bayan tutsakları diri diri yaktınız" diye protesto konuşması yaptı. 19 Aralık katliamı görüntüsünün olduğu bir afişi de açan tutsak yakını, salondaki korumaların saldırısına uğradı. Diğer TAYAD üyesi sözlü bir şekilde eylemi sürdürdü. İçerde bunlar yaşanırken konferans salonunun önünde bir grup TAYAD'lı da gösteri yaptı.

Açılım

Emperyalist savaşa hayır!

ABD emperyalizmi varolduğu günden beri, özellikle de son 50 yıl içinde, dünya halklarının başına açtığı bela ile. ABD'nin başına gelen "bela" asla kıyaslanamaz. Emperyalist burjuvazinin, ölen insanlar karşısında "yas" tutması, gözyaşları "dökmesi", timsah gözyaşlarından farklı değil. Özellikle AB emperyalist hükümetlerinin "ah-vah" etmeleri ise, emperyalist dalaşta kendilerinin nasıl öne çıkacağına derin hesapları içinde olmalarından kaynaklıdır.

Eylemi kim yaparsa yapsın, ABD'ye karşı yapılan her eylem ezilen dünya halkları tarafından sevinçle karşılanması kadar doğal birşey olamaz. Eylem, ABD emperyalizminin ezilen halklara yönelik daha ağır bir saldırısı için bir gerekçe olsa da bu böyledir.

Eylemi kimin yaptığı ile ilgili spekülasyonlar çok. Ancak, ABD ve Batı emperyalist burjuvazisi, ister istemez onu ezilen kesimlere yükleyecektir. Tarih göstermiştir ki; emperyalist burjuvazi ve hatta tek tek ülkelerde egemen sınıflar, halka yönelik baskılarını arttırmak için bu tür saldırıları da gerçekleştirmişlerdir. Hitler'in 3. Retch'i yakması ve peşinden komünist, devrimci ve demokrat avı başlatması bir örnek olarak karşımızda dururken, 12 Mart 1971'de Türk Askeri Cuntası'nın Marmara Vapuru'nu batırması da bunlardan biridir. Hemen hemen her ülkede egemenlerin halka karşı baskılarını arttırmak için bu tür eylemlere baş vurdukları bilinen bir gerçektir.

ABD'ye yapılan saldırı, her ne kadar ezilen halklar nezdinde bir sevinç yaratmışsa da, bu ABD emperyalizminin uzun süredir beklediği bir fırsatı da eline vermiştir denebilir. En azından daha geniş bir saldırı için bir "bahane" olmuştur. Oysa bu eylem olsa da olmasa da, ABD emperyalizmi kısa vade de olmasa da orta vade de böylesi bir saldırıyı gerçekleştirmekle karşı karşıya kalacaktı. Çünkü, emperyalizmin içinde bulunduğu ekonomik bunalım, pazarların daralması ve sermayenin kar oranındaki düşüş, ABD'nin kendi egemenlik alanları-

nın tehlikede olması, AB'nin ABD'nin karşısına daha güçlü çıkma çabaları, ABD emperyalizmini böylesi bir saldırıya hazırlıyordu.

Böylesi bir emperyalist savaş hazırlığı, emperyalistlerarası dengelerde, özellikle 1990'ların başından itibaren hızla değişimlerin olması ve dengelerin ABD aleyhine gelişmesi, uzun süredir ABD emperyalizmini kara kara düşündüren ve dengeleri kendi lehine nasıl çevireceğinin hesapları içindeydi. Böyle bir saldırı ABD'nin dengeleri kendi lehine çevirmeye çalışmasının ürünüdür. Ancak, dengelerin kimin lehine döneceğini tarih gösterecektir.

Emperyalistler, bir yere saldırmak ya da kendi aralarında savaşırken, mutlaka bir neden bulacaklardır. Savaşın nedeni olarak gösterdikleri ile savaşın esas gerekçeleri arasında temelde farklılıklar vardır. Ancak esas nedeni dışa vurmazlar. Nasıl ki, Irak'a saldırırken "Kuveyt halkı" gösterildiyse, nasıl ki Yugoslavya'ya saldırırken, "insan hakları", "etnik temizliğe karşı" vb. gibi gerekçeler öne çıkarıldıysa, ABD yeni saldırısında da esas gerekçeleri gizleyerek "terörizme karşı uzun süreli bir savaş" gerekçesi arkasına gizlenerek emperyalist emellerini savaşa gerçekleştirmenin adımını atıyor.

Afganistan'ın bulunduğu Orta Asya ise emperyalistlerin yumuşak karnını ve enerji kaynaklarına giden yollardan biri olarak, emperyalistlerin sürekli gözünü diktiği bir bölgeydi. Özellikle ABD emperyalizmi, Rusya'nın bu bölgede egemenliğinin zayıflaması sonucu, burayı ele geçirmek ve egemenliği altına almak için sürekli gündemde tutuyordu. ABD'deki son eylemi Cezayir'de bir grupta üstlenmiş olsaydı, yine saldırı Afganistan'a olacaktı. Sorun, Usame Bin Laden değil, sorun, Orta Asya'ya egemen olmaktır. Bunun için de emperyalist dünyanın teşhir ettiği ve soyutladığı Afganistan saldırı için biçilmiş bir kaftandır.

Ancak, "Orta Asya'ya egemen olmak" pahalı bir iş ve dünyanın dengesini sarsıp, yeni dengelerin ortaya çıkmasına neden olacaktır.

Bu da, salt ABD ve müttefiklerinin Afganistan'ı bombalamalarıyla sınırlı kalmayıp daha büyük savaşlara davetiye çıkaracaktır. Çünkü ne Rusya ne de Çin, yanı başında bir ABD askeri varlığına göz yummayacaklardır.

ABD'nin Afganistan'a ve yanısıra bazı ülkelere olası saldırısı, emperyalistlerarası çelişmeyi daha da derinleştirecektir. Bu, aynı zamanda, ezilen halkların anti-emperyalist savaşının ve yeni devrimler sürecinin gelişmesini de beraberinde getireceği aşikardır.

Türk egemen sınıfları da bu savaşın içinde şu veya bu şekilde yer alacaktır. Eğer Irak'a yönelik emperyalist bir savaş gelişirse, Türk egemen sınıflarının burada emperyalizmin ileri karakolu olarak kullanılma olasılığı yüksektir. Öteden beri gözlerini Musul ve Kerkük'e dikmiş olan Türk egemen sınıfları, emperyalizmin böyle bir saldırı planı içinde yer almaktan kaçınmayacaklardır. Ancak, ilk adım ile son adımın aynı olmayacağı, "bir verip beş almayacakları" tersine, beş verip hiçbir şey alamayacakları ortadadır. Emperyalistler tarafından bunlara verilecek tek bir görev var; ileri karakolluk.

Yeni süreç, emperyalist dünyanın, başta da ABD'nin ezilen halklara karşı askeri bir savaşını başlattı. Bunun nerede duracağını ezilen halkların emperyalizme karşı mücadelesi belirleyecektir.

Bu nedenle, anti-emperyalist savaşları geliştirmek ve anti-emperyalist mücadeleyi yaygınlaştırmak, emperyalist savaşa karşı kitleleri örgütlemek ve bunun yoğun propagandasını yapmak ve devrim mücadelesini geliştirmek en önemli görevlerden birisi olarak karşımızda durmaktadır.

Aynı zamanda, Türk egemen sınıflarının, emperyalistlerin ezilen halklara yönelik savaşının yanın da aktif ya da pasif olarak yer almasına karşı, çeşitli milliyetlerden Türkiye emekçilerinin mücadelesi ve emperyalist savaşa karşı çıkan tüm kesimlerin ortak mücadelesi örgütlenmeli ve emperyalist savaş karşıtı cephe oldukça genişletilmelidir.

Tutarlı anti-emperyalist mücadele ve devrimci karşı koyuş, Türk egemen sınıflarının militarist ve işgalci yönlerini gerileteceği gibi, sınıf mücadelesi karşısına konacak Türk milliyetçiliğinin gelişmesi önünde de bir set oluşturacaktır.

Emperyalizmin savaş hazırlığı ve görevlerimiz

ABD haydutlarının dünya halklarına yönelik katliamları

- * 1921'de Nikaragua'yı işgal etti. Ulusal Muhafızlar adlı ve başını Somoza'nın çektiği terör örgütünü kurdu. **Sadino** ve 300 kişi hayatını kaybetti. 40 yıldan fazla sürececek bir kargaşa dönemi başladı.
- *1945'de Japonya'nın **Hiroşima** ve **Nagazaki** kentlerine atom bombası atıldı. Bir anda 250 bin kişi öldü.
- *1950-53 yılları arasında yüz binlerce Koreli savaşta yaşamını yitirdi.
- *1954'te binlerce Guetemala'lı öldürüldü.
- *1955'te Endonezya, Laos ve Kamboçya'da çok sayıda CIA operasyonu düzenlendi.
- *1956-59 yılları arasında Küba'da 60 bin kişi ABD'li danışmanla Batista'nın birlikte yürüttüğü operasyonlarda öldü.
- *1961'de Küba'ya karşı **Domuzlar Körfezi** çıkartmasını örgütledi.
- *1965'te ABD işbirliğiyle Endonezya diktatörü Suharto, 1 milyon komünist ve ilerici Endonezyalı'yı öldürdü.
- *1965 Dominik'e paraşütçülerini indirdi ve 10 bin Dominik'liyi öldürdü.
- *1975'te Vietnam'dan kovulduğunda arkasında milyonlarca ölü ve sakat bıraktı. ABD'nin Vietnam'da halkın üzerine attığı 638 bin ton bomba, 2. Paylaşım Savaşı sırasında Avrupa ve Afrika'ya atılan toplam bombanın yarısı. Milyonlarca insan stratejik köylere sürülmüş, onbinlerce kadın ırzına geçilmiş, yüzbinlerce insan sakat bırakılmıştır. Milyonlarca insan işkenceden geçirilmiştir.
- *1970-75 yılları arasında Kamboçya ve Laos'ta 1 milyon insan öldürüldü.
- *1973'te Şili'de CIA'nın düzenlediği darbeyle 30 bin kişi öldürüldü.
- *Arjantin'de faşist generallerle yaptığı işbirliği sonucu 30 bin kişi kaybedildi.
- *1983'te Lübnan'a müdahale etti. Binlerce ilerici yurtsever Lübnanlı öldürüldü.
- * Aynı yıl Lübnan'a ikinci bir müdahalede bulundu. Amerikan 6. Filosu'na ait savaş gemileri Lübnan'a günlerce bomba yağdırdı.
- *Yine aynı yıl Grenada'yı işgal etti. Yüzlerce ilerici ve yurtsever öldürüldü.
- *1986'da Libya'yı bombaladı, bine yakın sivil öldü. Ülkeye ambargo uygulayarak deniz ablukasına başvurdu.
- *1989'da Panama'ya asker çıkarttı ve 5 bin Panamalı'yı öldürdü.
- * 1991'de Irak'ın Kuveyt'e girişini bahane ederek diğer emperyalist güçleri de peşine takarak Irak halkına karşı bomba yağdırdı. 100 binin üzerinde insanın öldüğü bu vahşet, iletişim kanallarıyla tüm dünyaya izlettirildi. ABD uçakları Irak halkının üzerinde 12 bin sorti yaptılar.
- * Somali'deki durumu bahane ederek yine diğer emperyalist güçleri de peşine takarak ülkeyi işgale girişti.
- * İran'a karşı başlattığı ambargoyu yıllardır sürdürüyor.
- *Latin Amerika'da ABD'nin bulaşmadığı savaş, katliam, insan hakları ihlali yok gibidir. Nikaragua'dan kaçan işkenceci, halk düşmanı kontraları özgürlük savaşçıları adı altında Honduras'ta üslendirdi ve silahlandırarak Nikaragua halkının üstüne saldırttı. Bir çok Latin Amerika ülkesinde de Ulusal Muhafızlar adı altına ölüm mangalarını örgütledi, eğitti, finanse etti, silahlandırdı ve halkın üzerinde saldırttı.
- *1995 yılında CIA tarafından organize edildiği ortaya çıkan Azerbaycan'da darbe girişimi.
- *1995 ve 1998 yılları da CIA tarafından Özbekistan 'da darbe girişimi.
- *1998'de Afganistan ve Sudan'ı bombaladı Sudan'da ilaç fabrikasını vurdu.
- *1998'de Aralık ayında Irak'a karşı Çöl Tilkisi operasyonunu düzenledi.
- * 1990'lı yılların başından bugünlere dek süren Yugoslavya'nın parçalanmasında ve Miloseviç'in iktidardan düşürülmesinde CIA'nın rolü olduğu yetkililerce belirtildi.
- *ABD, Çin'in Uygur bölgesindeki ayrılıkçı terörü destekledi ve halen de maddi yardım yapıyor.

11 Eylül günü ABD'nin bey-ninde patlayan ve emperyalist haydutları şok eden saldırılar yeni bir sürecin başlangıç startını vermesi bakımından önemli bir gelişme olarak karşımıza çıkmış bulunmaktadır. Bu çok önemli gelişmeyi iyi okumak gerekiyor. ABD emperyalizminin ekonomik ve askeri egemenliğinin simgesi durumunda olan Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'un (ABD Savunma Bakanlığı) yerle bir eden saldırıların ekonomik, siyasi, askeri boyutlarını ve herşeyden önce de bu saldırılara neden olan gelişmeleri ana hatlarıyla ortaya koymadan sağlıklı değerlendirmelerde bulunmak mümkün değildir.

II Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası emperyalist-kapitalist cep-hede tek başına at koşutran ve dünya pazarları üzerinde hissedilir bir derecede egemenlik kuran ABD emperyalizminin saltanatı özellikle 1970'li yıllara gelindiğinde başta Almanya olmak üzere Japon ve Rus Sosyal Emperyalizmi tarafından sallanmaya başlandı. Pazar alanlarının daralması ve birçok emperyalist-kapitalist devletin ABD'nin hakimiyetinde olan pazarlara girmeye başlaması, özelde ABD emperyalizminin genelde emperyalist-kapitalist sistemin genişlemesini sona erdiriyordu. Artık bu aşamada eski politikaların sürdürülmesi mümkün değildi. 1970'lerin ortasında patlak veren ekonomik krizi aşmak için devreye sokulan ve günümüzde de katmerli bir şekilde uygulanan neo-liberal politikalar yaşama geçirilmeye başlandı. Emperya-

list-kapitalist ülkelerde başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emek kesimlerinin ekonomik, sosyal hakları önemli ölçüde daraltılmaya başlandı. Ancak esas olarak sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde çok şiddetli hissedilen bu "yapısal uyum" politikaları milyonlarca insanı açlığın ve sefaletin eşiğine getirdi.

Bu ülkelerde "özelleştirme" saldırısı ile tüm yeraltı ve yerüstü kaynakları, kamu işletmeleri emperyalist tekellerin emrine sunuldu. İşçi sınıfının hemen hemen tüm ekonomik ve sosyal hakları ellerinden alındı. Tarım alanında da "yıkım" sürecini başlatan emperyalist haydutlar politikalarının önünde engel olarak gördükleri tüm muhalif güçleri etkisizleştirmek amacıyla bu ülkelerde darbeler gerçekleştirerek (Türkiye, Şili, Uruguay vs.) ya da yeni yasal düzenlemeler yaparak egemenliklerini pekiştirmeye çalıştılar. **Tüm bu uygulamalarda ABD emperyalizmi baş rolü oynadı. Şimdilerde her önüne geleni "Terörist" ilan eden ABD; gerçekleştirdiği darbeler sonucunda ve askeri iş-galler aracılığıyla ezilen mazlum halklara kan kusturdu.**

YENİ DÜNYA DÜZENİ SAFSATASI VE "KÜRESELLEŞME" BALONUNUN SÖNMEŞİ

Emperyalizm tarafından 1970'lerin ortalarında gündeme getirilen neo-liberal politikalar özellikle Rus Sosyal Emperyalizminin 1990'lerin başında "sosyalist" maskesini fırlatıp atması son-

rası daha da hız kazandı. Uluslararası sermaye grupları dünya pazarlarında daha rahat cirit atmaya başladılar. Emperyalizmin ideologları "sosyalist" maskeli revizyonist iktidarların çökmesini "sosyalizmin iflası, tarihin sonu, kapitalizmin mutlaklığı" şeklinde kullakları sağır edencesine bağırıyordu. Sınıf savaşlarının sona erdiği, dünyanın artık barış, demokrasi ve insan haklarının egemen olduğu bir sürece girdiğini dillendirmekten geri durmadılar. Tam da böylesi bir süreçte öncülüğünü ABD'nin yaptığı emperyalist güçler Irak, Somali, Bosna, Kosova ve Yugoslavya'da çıkarlarını korumak ve pazar alanlarını genişletmek amacıyla savaş tamlarını çalıyor ve milyonlarca insanın üzerin bomba yağdırıyorlardı. Sadece Körfez Savaşı'nda 1 milyonun üzerinde Iraklı yaşamını yitirdi.

Ancak emperyalistlerin şişirdiği "YDD" (Yeni Dünya Düzeni) ve "Küreselleşme" balonu fazla uzun sürmedi. Son iki yıl içinde emperyalist haydutların düzenledikleri zirveler (Seattle, Prag, Cenova vs.) "küreselleşme" karşıtlarının yoğun tepkileriyle karşılaştı.

Emperyalist haydutların "Yeni Dünya Düzeni" safsatası düzeninde uygulanan neo-liberal politikaların ortaya çıkardığı fotoğrafa derinlemesine baktığımızda 11 Eylül saldırısının nedenlerini daha rahat görebiliriz. Dünya Bankası tarafından hazırlanan Dünya Kalkınma Raporu'nda yeralan itiraflara göre; "Dünya bolluk ortasında derin bir yoksulluk yaşıyor. Dünyanın 6 milyar insanından 2,8 milyarı-neredeyse yarısında 2 doların ve 1,2 milyarı da 1 doların altında bir gelire geçiyor. Bunların % 44'ü Güney Asya'da yaşamakta. Zengin ülkelerde 100 çocuktan birinden azı beş yaşına erişmezken, en yoksul ülkelerde bu oran başta bir dolayında. Zengin ülkelerde tüm çocukların yüzde beşinden azı yetersiz beslenirken, yoksul ülkelerde %50'si bu durumda (...) küresel gelirler son derece eşitsiz. En zengin 20 ülkenin ortalama geliri en yoksul 20 ülkenin 37 katı- bu uçurum kırk yılda ikiye katlandı. (...) Latin Amerika'da, Afrika'da yoksulların sayısı artıyor. Avrupa ve Orta Asya'nın serbest piyasa ekonomisine geçen ülkelerinde günde 1 dolardan az bir gelire geçiren insanların sayısı 20 kat fazla arttı.(...)

20. yüzyıl sonlarında dünya

nüfusunun yalnızca % 20'sini barındıran emperyalist-kapitalist ülkeler tüm enerjinin % 60'ni, madenlerin % 75'ini, ahşap ürünlerin % 85'ini tüketmekte, motorlu taşıt araçlarının dörtte üçünü elinde tutmaktaydı. Bu tüketimde dünya nüfusunun % 4'ünün yaşadığı ABD ise; dünya petrolünün %25'ini kontrolü altında tutmaktadır. Dünyanın en büyük 500 çokuluslu şirketinin 162'si emperyalist-kapitalist sistemin haydut başı ABD'de bulunmaktadır ve bunlar kendi alanlarında üretim ve piyasanın 2/3'ünü elinde bulundurmaktadır. ABD şirketleri devasa karlar devşirmektedir. Bilgisayar alanında faaliyet sürdüren 3 şirketin (IBM, Digital Eguipmen ve Hewlette Packard) yıllık kar miktarı 5 milyar dolar, otomobil piyasasındaki ilk 3 tekelin karı ise 8 milyar doların üzerindedir.

Şüphesiz bu listeyi arttırmak mümkündür. Ancak gerekli görmüyoruz. 11 Eylül günü ABD'yi kalbinden yaralayan ve onun "kağıttan kaplan" olduğunu tüm ezilen dünya halklarına gösteren ve bir nevi şişirilen "YDD" ve "Küreselleşme" balonun sönmelerini hızlandıran bu saldırılarının gökten zembille inmediğini anlayabilmek için dünya halklarına yaşatılan bu katliamları, açlık ve yoksulluğu yeniden anımsatmak gerekiyor.

Bu adaletsizliğin, eşitsizliğin, yoksulluk ve sefaletin doğmasına yol açan neo-liberal politikaların acımasızca uygulanmasında, IMF ve DB kurumları aracılığıyla özellikle sömürge, yarı-sömürge ülkelere dayatılan "yıkım" politikalarının hayata geçirilmesinde baş rol oynayan ABD emperyalizmi kendi çıkarlarına aykırı düşen ve bu politikaları uygulamada direnen tüm ülkelere sözde "barış, demokrasi ve insan hakları" kılıfı altında müdahale ediyor, ezilen halkların kan ve gözyaşına boğuyordu. Sadece ABD'nin 10 yıldır Irak halkına yaşattığı acıların şimdilerde kendisini birincil derecede sorumlu olduğu ancak Amerikan emekçi halkının ve masum binlerce kişinin yaşamak zorunda bırakıldığı acısıyla kıyaslanması dahi mümkün değildir. Her yıl Irak'a uygulanan ambargo yüzünden onbinlerce çocuğun daha 1 yaşına gelmeden ölmesinin, Bosna'da, Yugoslavya'da binlerce onbinlerce insanın öldürülmesinden sorumlu olan haydut ABD'nin şimdi kendi halkına yaşattığı acılar karşısında "timsah gözyaşları" dökmesi hiçbir şeyi değiştirmez. Daha doğrusu dünyanın "1" numaralı teröristi olan ABD'nin gerçek yüzünü gizlemeye hiç yetmez.

GERÇEK "TERÖRİST"İ İYİ TANIYALIM

ABD emperyalizmini can damarından vuran 11 Eylül saldırılarının kimin tarafından yapıldığı belirsizliğini korurken, emperyalist haydutunun saldırının hemen akabinde "Terörizm"le mü-

cadele adı altında aslında kendi yarattığı islamcı-gerici güçleri hedef göstererek gerçekte tüm dünya emekçilerine, devrimci-komünist güçlere, tüm ilerici güçlere yönelik savaş startını vermesi ve daha da ileri giderek babası gibi katillığe soyunan George W. Bush'un bütün dünya ülkelerine adeta meydan okuyarak; "Ya bizden olursunuz ya da ölürsünüz" biçimindeki sözleri aslında çok daha kapsamlı bir saldırının işaretini vermektedir. ABD haydutu başta olmak üzere emperyalistler kendi politikalarının uygulanması için; daha fazla sömürmek için işçi sınıfı ve dünyanın ezilen mazlum halklarına yönelik saldırılarının alt yapısını oluşturmaktadırlar.

Dünya emekçi halklarını daha fazla sömürmek, dünya patronluğunu elden bırakmamak için her türlü zulmü ve vahşeti dünya halklarına reva gören ABD emperyalizminin son 100 yıllık tarihi katliamlar, işgaller, yakıp-yıkımlarla doludur. Suç listesi hayli kabarık olan haydut başının şimdilerde dünya kamuoyu önünde "Terörizm"le mücadele kılıfı ile yeni katliamlar, işgaller başlatması gerçek "terörist" in kim olduğunu daha net ortaya koymaktadır. Son 100 yıllık tarihi boyunca (**bakınız tablo-1**) işgal etmediği, katliamlar düzenlemediği neredeyse elini uzatmadığı yer kalmayan terörist başının gerçek yüzünü dünya emekçi halkları bizzat yaşayarak gördüler. II Emperyalist Paylaşım Savaşı bitmek üzereyken Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombaları ve arkasında bırakılan 300 bin ölü, Kore'de, Vietnam'da ve son olarak Irak, Yugoslavya ve Kosova'da katledilen milyonlarca insanın kanları yerde dururken, dünyanın yarısı açlık içerisinde kırılrken "Terörizm"le mücadele yalanı sökmeyecektir. Kaldı ki saldırı sonrası diğer emperyalist güçler haydut başına tam destek sunmuşken, (ki bu destekte yaşamış oldukları şokun ve korkunun da etkisi vardır) daha sonraki günlerde daha ihtiyatlı açıklamalar yapmaları, sorunun "terör(!)"le mücadele değil, ABD çıkarlarının pekiştirilmesi olduğunun görülmeye başlanmasının bir sonucudur. Halihazırda saldırının sorumluluğunu üstlenen yokken, geçmişte RSE'ye karşı geliştirdikleri "yeşil kuşak" projesi çerçevesinde örgütledikleri, bizzat CIA tarafından eğitilerek, teknik ve askeri olarak donatılan gerici köktendinci grupların (ki Taleban ve Usame Bin Laden bunlardan bazılarıdır) hedef gösterilmesi ve Afganistan'ın ilk saldırıcağı ülke konumuna çıkartılması düşünülmeleri gereken önemli olgulardır.

NEDEN AFGANİSTAN HEDEF TAHTASINDA?

Birçok kez yayınladığımız gerek inceleme-araştırma gerekse haber-yorum yazılarımızda emperyalistlerarası çelişkilerin giderek keskinleştiğini, bu çelişkilerin yerel ve bölgesel savaşlara yol açtığını ve daha da açacağını vurgulamıştık. Birkez daha değinmekte sakınca görmüyoruz. Neden Afganistan? Emperyalizmin strateji uzmanlarının 21. yüzyılda pazar savaşımının çok çetin geçeceği bölgeler olarak tespit ettikleri Avrasya, Orta Asya, Ortadoğu ve Balkanlar'ın geçtiğimiz süreç açısından önemi daha da artmıştır.

Dünya enerji kaynaklarının % 71'ni barındıran Avrasya ve Hazar bölgeleri emperyalistlerarası dalaşın çok fazla kızışacağı bölgeler olarak karşımızda durmaktadır. Afganistan bu

Afganistan'daki Taliban güçleri

bölgelerin merkezinde yer alan ve diğer alanlara geçişi kolaylaştıran bir koridor olarak oldukça önemli bir konumdadır. Afganistan'a hakim olmak demek Orta Asya'ya hakim olmak demektir. Özellikle Rus ve Çin hakimiyetinin bölgede Rusya-Çin-Kazakistan-Kırgızistan-Tacakistan-Özbekistan arasında gerçekleştirilen işbirliği ile "Şanghay Beşlisi"nden, "Şanghay İşbirliği Örgütüne" evrilmesi ABD'nin bölgelerdeki etki gücünü oldukça zayıflatmıştı. Dolayısıyla ABD ilk fırsatta bu bölgeye yönelecekti.

Görüleceği üzere ABD'nin Taleban ve Usame bin Laden şahsında "Terörizm"le mücadele kılıfında savaş hazırlığı yapmasının arkasında Avrasya ve Ortadoğu'ya yeniden çekidüzen verme planı vardır. Bu plan başta tüm emekçi halklar olmak üzere anti-emperyalist güçler tarafından görülmelidir.

TÜRK EGEMEN SINIFLARI SAVAŞ ÇIĞIRTKANLIĞI YAPIYOR

ABD emperyalizminin kalbine saplanan ve onun prestijini yerlerde sürükleyerek rezil rüsva eden saldırıların ardından Türk hakim sınıfları ve

onların faşist diktatörlüğü bir uşağın efendisine olan bağlılığından hareketle Başbakan Ecevit'in ağzından hemen "ABD'nin yanında oldukların ve her türlü desteği verdiklerini" ifade ettiler. Daha da ileri giderek ABD'nin Afganistan'la sınırlı kalmamasını Irak'ı da dize getirmesini dillendirdiler. Öyle ki ABD'nin yarı-sömürgesi olan Suudi Arabistan ve Kuveyt bile üslerinin kullanılmasında Arap dünyasında zor duruma düşecekleri gerekçesiyle istekli davranmazken, TC. devleti İncirlik, Diyarbakır ve Malatya üslerini ABD'ye açarak ve her türlü teknik-lojistik desteği sunacağını belirterek ne kadar sadık bir uşak olduğunu gösterdi. Körfez Savaşı'nda "bir koyup üç almayı" hedefleyerek neredeyse emekçi halkımızı savaşın eşiğine getiren faşist Turgut

Özal gibi şimdi de faşist hükümet; ülkeyi savaş bataklığına sürüklemeye çalışmaktadır. Emperyalizmin Balkanlar, Ortadoğu ve Avrasya'nın yeniden şekillenmesinde çok önemli roller biçtiği TC. devleti, kraldan daha çok kralcı davranarak adeta savaşın bir an önce başlamasını Irak ve Suri-

ye'yi de kapsayacak şekilde yayılmasını istemektedir. Yaşanan ve giderek derinleşen ekonomik, siyasi krizin aşılmasında ABD'ye yapılan saldırıyı "bulunmaz hint kumaşı" olarak gören faşist diktatörlük, yıllardır hayallerini süsleyen Musul ve Kerkük petrollerinden pay almak ve bir türlü denetim sağlayamadıkları Kuzey Irak üzerinde söz sahibi olarak istemektedirler. Bu arada büyük oranda denetim altına aldıkları Kürt -Ulusal Hareketi'nin devrimci dinamiklerini tamamen yok etmek ve bir daha "isyan" etme gücüne kavuşturmamak içinde savaşı istiyorlar.

Yaşanan ekonomik krizin sonuçlarının bir "sosyal patlamaya" dönüşmesini önlemek amacıyla MGK toplantılarında "Ulusal Güvenlik" stratejisini gözden geçirme ihtiyacı duyan TC devleti, "Ulusal Güvenlik" kavramında konsept değişikliğine giderek "stratejik güvenlik anlayışını" ortaya atmıştı. Tüm bu gelişmelerin bu "güvenlik anlayışı!" ile uyuşması nedniyledir ki hararetle içinde yer almaya çalıştığı savaşın ana komuta üssü durumuna gelmek istemektedir. Suudi Arabistan'ın merkezi üs olmaya istekli olmaması üzerine gözlerini Türki-

ye'ye çeviren ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld; "Türkiye'nin desteğinden çok memnun olduklarına ifade ederek "Merkez Üs" konusunda sıkıntılarının olmadığını açıkladı. Silahların patlamasının kaçınılmaz olduğu, maceranın nerede biteceğinin belirsizliğinin sürdüğü bir süreçte emekçi hak çocuklarının hangi cephelere gönderileceğinin TC devleti açısından hiçbir önemi yoktur. Emperyalizmin asli çıkarları için Kore'ye, Somali'ye Bosna ve Yugoslavya'ya gönderilen emekçi çocuklarının devlet nezdinde hiçbir kıymeti yoktur. Aslanan bir avuç patron-ağanın çıkarlarıdır.

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI HALK SAVAŞINI BÜYÜTELİM!

ABD emperyalizmi hızla savaş hazırlıklarını sürdürüyor. Kendi etrafında topladığı güçlerle dünyanın enerji rezervleri açısından değerli ve stratejik açıdan önemli merkezlerine yeniden çekidüzen vermek amacıyla düğmeye basmak üzere. Bu sefer "barış ve insan hakları" değil, "Terörizm(!)"le mücadele demagojik söylemiyle pazarlarını korumak ve ayaklar altına alınan imajını yeniden kazanmak için yola çıkıyor. Ancak bu sefer yol eskisi gibi engelsiz değil. 100 yıl boyunca işgal etmedik yer bırakmayan ABD emperyalizminin ektiği nefret tohumları halkların öfkelerini ne kadar büyüttüyse şimdi de daha geniş bir kesimi anti-emperyalist saflara dahil edecektir. Çünkü; bu savaşın Afganistan'la sınırlı kalması ihtimali çok zayıf. Zira emperyalist haydutbaşı çıkarlarına engel olan bütün ülkeleri "terör destekçisi ya da direkt terörist" ilan etmiş bulunmaktadır. Katil Bush'un "bu savaşın nerede biteceği belli değil" sözleri yakın süreçte çok daha geniş kesimlerin emperyalist saldırılarla yüzyüze kalacağını göstergesidir.

Savaş tamamlanmasının çaldığı dönemler aynı zamanda emekçi haklara ve onların öncülerini devrimci-komünist güçlere de yoğun bir şekilde baskının ve zulmün uygulandığı dönemlerdir. Zira savaş içerisinde bulunan güçler hiçbir muhalif gücü karşılarında görmek istemezler. Bu bir yanı sıra böyle olmakla birlikte savaş dönemleri devrim için sayısız olanaklar da yaratmaktadır. Hiç kuşkusuz komünistlerin birincil görevi haksız ve emperyalist talan savaşlarına karşı halkları uyarmak ve savaş karşıtı anti-emperyalist cepheyi güçlendirmektir. Bu hususta ABD proletaryası başta olmak üzere tüm dünya proletaryası; yaklaşan ve sınırlı olmayacağı ihtimali yüksek olan emperyalist saldırganlığa karşı birleşmeli ve anti-emperyalist cepheyi güçlendirmelidir.

Bu kapsamda ülkemizde de başta Türk hakim sınıflarının savaş çıkırtkanlığı ve savaşa girme olasılıkları gözönüne alınarak tüm ilerici, demokrat, devrimci-komünist güçler geniş bir anti-emperyalist savaş karşıtı birlik oluşturmalıdır. Bunu gerçekleştirmek mümkündür. Olası bir savaşın sonuçları derin bir ekonomik kriz içerisinde olan emekçi halkımızı daha da olumsuz etkileyecektir. Şu bir gerçektir ki emperyalizm varolduğu sürece savaş tehlikesi ve savaşlar her zaman olacaktır. Bunu engelleyecek tek güç işçi sınıfı önderliğindeki ezilen mazlum halkların gücüdür. İşçi sınıfı önderliğinde ezilen halkların emperyalizmi ve onların yerli uşak iktidarlarını yerle bir ederek nihai barışın sağlanacağı, savaşların tarihe karışacağı, sosyalizmi kurarak ve oradan durmadan hızla ilerlemesi mümkündür. Dünya Proletaryası bunu başaracak bilince, kudrete her zamankinden daha fazla muktedirdir. Bu yolun ülkemiz özgülündeki aşaması olan Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirmek ve ülkemizi hızla emperyalist savaşın ortasına atmaya çalışan faşist diktatörlüğü Halk Savaşı'nı geliştirerek yerle bir etmek için Proletarya Partisi'nin saflarında örgütlenelim, savaşalım. **Emperyalist saldırganlığa karşı Proletarya Partisi önderliğinde Halk Savaşı'nı büyütelim.**

Dünyadaki savaşların sömürünün, işgallerin tek suçlusunu emperyalizmdir

Dünya Ticaret Merkezi'ne ve Pentagon'a yapılan saldırıların sebebi ABD emperyalizminin kendisidir

"Emperyalizm kağıttan kaplandı"

11 Eylül 2001 tarihinde ABD'nin iki büyük simgesi olan **Dünya Ticaret Merkezi** ve **Pentagon**a yapılan saldırılarla bir anda şaşkına dönen ABD tüm ülkede savaş hali ilan ederek, ne yapacağını şaşırır hale geldi. Saldırı yapılan yerlerden biri olan Pentagon, ABD emperyalizminin dünyadaki tüm operasyonlarının yönetildiği, planlarının yapıldığı ve milyonlarca suçsuz insanın katledilmesinin emellerinin verildiği yer, diğeri ise dünyadaki tüm ekonomik gelişmelerin yönlendirildiği, ülkelerin bir gecede batırıldığı, milyonlarca insanın aklıktan ölmesine

da olduğunu ve özellikle emperyalist paylaşım savaşlarında savaş içinde olmasına rağmen ABD topraklarında bir savaşın yaşanmamış olması emperyalist ABD'yi ve onu yönetenlerin kendilerine duydukları 'büyük güvenle' herkese meydan okuyorlardı. 11 Eylül saldırısıyla teknolojinin insan zekası karşısında nasıl yerle bir olduğunu bir kez daha gördük. Her şeye rağmen insan unsurunun belirleyici olduğu bir kez daha ortaya çıktı.

Saldırının kimler tarafından yapıldığı henüz netleşmiş değildir. Dünya konjonktürü göz önünde bulundurulduğunda bir çok ihtimalin olabileceğini hesaplamak ve buna göre bu sal-

tırmıyor.

Saldırı sonrası bir çok çevre farklı tepkiler ortaya koydular. Bir çok ülkede yas ilan edildi. Parlamentolar oturumlarını yarıda keserek bu olayı tartıştı. Eğlenceler iptal edildi. İş yerlerinde ve sokakta saygı duruşları yapıldı. Devletler yarışarcasına ABD'nin yanında olduklarını açıkladılar. NATO acil karar almakta gecikmedi. Teröre karşı NATO'nun 5. maddesi hayata geçirildi. Ekonomik olarak sıfırı tüketen, IMF ve DB kapılarında para dilenen Türkiye Özal döneminde çıkan Körfez savaşında bir koyup üç alma politikasına denk gelen bir açıklamayla ABD'ye yardım önerisinde bulundu. Tüm bun-

ABD emperyalizminin Vietnam'daki toplu katliamlarından birisi

neden olan, büyük kapitalist kellerin ticaret merkezi. Bu saldırının ardından tüm dünya saldırının kimler tarafından, niçin ve nasıl yapıldığını tartıştı. Elbette bu saldırı daha çok tartışılacak ve herkes kendine göre sonuçlar da çıkaracaktır. Ancak bu saldırı Mao'nun da belirttiği gibi emperyalizm kağıttan kaplandı olduğunu bir kez daha gösterdi. Kuş uçmaz denilen, her türlü saldırıya karşı güvenlik denilen ve en önemlisi de her yere istediği gibi giren, işgal eden, iktidarları deviren, darbeler yaptıran, ülke ekonomilerini batıran ve milyonlarca insanın ölümünden sorumlu olan ABD, kendisine karşı hiçbir saldırının yapılamayacağını, Amerikan halkının tam bir güvence altın-

dırının altında yatan gerçekleri anlayabilir ve çözümlenebiliriz. Nedir bunlar?

1- Bu saldırının bizzat ABD'nin kendisi tarafından planlanmış olması

2- ABD ile diğer emperyalist güçlerin aralarındaki çelişkilerinden dolayı böyle bir saldırının düzenlenmiş olması

3- Ve en çok üzerinde tartışılan Usame Bin Laden ve diğerleri. Bu durumda net ve kesin bir sonuç belirtmek henüz erken olmakla birlikte, ilk iki olasılığı bir yana bırakıp 3. olasılığın olması durumunda bu saldırının özü itibarıyla ABD şahsında emperyalizme vurulmuş bir darbe olduğunu söyleyebiliriz. Bin Laden'in dini bir gerici olması bu gerçeği de-

lar timsah göz yaşlarıydı. Her kesim sadece kendi çıkarlarını düşünüyor. Türkiye durgunluk günlerinde ABD'ye zor günlerinde yanın da olduğunu hatırlatarak arada bir kredi musluklarını açılmasına yardımcı olmayı hesaplarken, diğer emperyalist ülkeler ise ABD'nin yapacağı işgallerde değişen nüfus yerlerinde kendilerinin pazar payının da hesaplanmasını istediklerinden ABD'nin yanında olduklarını açıklama gereği duyular.

Saldırı sırasında binalarda bulunan ve yine kaçırılan uçaklardaki suçsuz insanların böyle bir saldırıda ölmesini kimse savunamaz. Hiçbir savaşta sivil ve suçsuz insanların ölmesini kimse tasvip etmez. Bu saldırı-

da da bir çok suçsuz insan öldü. İnsan olan herkes için bu boyutunu görüyor. Eylem yöntemi olarak seçilen biçim de tartışılabilir. Suçsuz insanların ölmesine de üzülme insani bir duygudur. Tüm bunlar tartışılabilir. Ancak bu saldırının ardından ayağa kalan, gözyaşları döken, saygı duruşunda bulunan kesimlere ve özellikle de kendisine ilericiyim, demokratım, savaşlara ve insanların ölmesine karşıyım diyenlere sormak isteriz; sizler bu kadar duyarlı ve insani duygularınızla hareket ediyorsanız, Filistin’de siyonist İsrail askerlerinin kurşunuyla babasını kucağında ölen küçük çocuk ölürken, kürtler diri diri yakılırken, Yugoslavya’da savaşta NATO işgalleri yaşanırken, Kosova ve Makedonya’da işgal sürerken, 2. Paylaşım Savaşı’nda ölen milyonlarca insan her yıl anılırken, Türkiye’de gözlemlerinizin önünde zindanlarda devrimci tutsaklar birer birer can verirken neden insani duygularınız depreşmiyor. Neden bunlara da ses çıkarmıyor, ayağa kalkmıyorsunuz? Bunu da kendinize sormanız gerekmez mi? Biz emperyalistleri ve onların uşaklarını anlıyoruz. ABD’nin yanında olmalarını, sahte gözyaşları dökmelerini ne anlama geldiğini de biliyoruz. Fakat sizler demokratlar, ilericiler sizler niçin ABD’nin acılarını paylaşıyorsunuz? Sorun suçsuz insanların ölmesiye bunun da sorumlusu yine ABD’dir.

Saldırıyı gerçekleştirdiği söylenen Usame bin Laden kimdir? Usame bin Laden ABD’nin istihbarat örgütü CIA tarafından 3 milyar dolar verilerek desteklenen ve tüm militanları CIA ve Pentagon tarafından yetiştirilerek, Afganistan’da muhalif kesim olarak iktidara gelmesi sağlanmak istenen gerici bir güç odasıdır. Taliban Afganistan’da iktidara geldikten sonra Usame Bin Laden’le anlaşmış ve ABD’nin denetimine girmeyi ret ettikten sonra da ABD ile Usame arasında baş gösteren çelişkiler, Usame Bin Laden’in ABD’ye tavır almasını birlikte getirmiştir. Emperyalistler her zaman kendilerine yakın işbirlikçiler yetiştirirler. Yetiştirdikleri bu kesimler buldukları ülkelerde muhalefet rolü oynar, emperyalistler adına savaşır. Emperyalistler bu kesimleri göklere çıkarır ve işleri bittiğinde ya bir kenara atarlar ya da kendilerine kafa tuttuklarında ise bir numaralı düşmanları, insanlık için tehlikeli ‘teröristler’ olup çıkarlar. Dünyaya bakın Usame gibi onlarca kesimi görebilirsiniz. Filistin lideri Arafat bir zamanlar dünyanın en büyük ‘teröristiydi, Irak Kürdistanı’nda Barzani ve Talabani, Saddam düşmanı ilan edilmişti. Güney Afrika’da Mandela ‘terörist’ olarak 22 yıl içerde tutuldu. Fakat ne zamanki bu güçler

“hizaya” geldiler, emperyalistler bu güçlerin temsilcilerini törenlerle karşılamaya başladı. Ve bu güçler her yönlü desteklendi. Usame Bin Laden gibiler ise insanlık düşmanı ilan edildiler. Çünkü emperyalistler onun kendilerine ‘kafa tutması’ndan pek hoşlanmadılar

Şimdiki gelişmeler neler olacaktır?

ABD doğan fırsatı ne olursa olsun kaçırmayacaktır. Uzun bir dönemdir etkin olamadığı alanlara askeri operasyonlar düzenleyerek buraları işgal edecektir. Her savaşta olduğu gibi denememiş tüm silahlar denenecek ve bunların askeri üstünlükleri kanıtlandıktan sonra pazar alanlarına sürülecektir. ABD bu operasyonla diğer emperyalist güçlere askeri olarak üstün olduğunu kanıtlamaya çalışacaktır.

Bir TKP/ML TİKKO gerilla birliği

Yapılan saldırı sonrasında ABD, dünyada askeri, siyasi ve ekonomik güç olarak dünyanın jandarması olduğunu diğer emperyalist güçlere deklere ettirmenin provasını yaptı. Ve bunun kısmi olarak da olsa kabul ettirdi. Diğer emperyalist güçler, şimdi buna cılız bir şekilde yeniden itiraz etmeye başladılarsa da hala tam bir başarı elde etmiş değillerdir. ABD Rusya’nın yardım önerisini reddederek, operasyonu tek başına yapma sinyali vererek, pazara tek başına hakim olmak istediğini açıkça ilan etmiş oldu. Bu yeni nüfuz alanları nereler olduğu düşünüldüğünde, bu alanlar başta Afganistan, Sudan, Irak, İran, olarak görülmektedir. Afganistan’ın Bin Laden’i teslim etmemesi durumunda kısa bir süre sonra ABD saldıracaktır. Bu saldırı öncesinde Rusya ve diğer emperyalist güçler ABD’ye ciddi anlamda bir engel çıkarmadıkları durumda ABD rahat hareket etme olanağını sağlamış olacaktır. ABD tek başına ya da diğer emperyalist güçlerle ortak bir operasyon durumunda adı geçen ülkelere birden saldırmayacaktır. Bu hedefler birer birer düşürülmeye çalışılacaktır. Pakistan temel saldırı üssü olarak kullanılacak. Türkiye ise ihti-

yaç duyulduğunda takviye üst olarak kullanılacaktır. Bu operasyonda Pakistan’a verilmesi düşünülen pay olarak Hindistan’la olan sorunların Pakistan lehine çevrilmesi olacaktır. Irak’ta Saddam’ı devirme hareketi olarak ABD, Irak Kürdistanı’na yerleşecek ve bu bölgeyi tam olarak denetim altında tutacaktır. Hatta burada kukla bir kürt devletinin ilanı bile gündeme getirilebilir. Türk devletini itirazlarını bilen ABD buna karşı bu bölgede bulunan PKK güçlerine karşı imha hareketine olanak sağlayarak Türk devletinin de Irak Kürdistanı’nda kukla bir kürt devletine fazla itiraz etmemesini sağlayabilir. Türkiye’nin gerici ve faşist medyası daha şimdiden ‘Bizde Kuzey Irak’a gireceğiz’ diyerek Türk hakim sınıflarının planlarını açıklamış oldular. ABD As-

mektirler. Dünyada bir barıştan söz etmek zaten söz konusu değildir. Ezen ve ezilenler oldukça savaşlar zaten kaçınılmazdır. Emperyalizm dünya barışını bozan, halkları ezen insanlık düşmanı bir güç olarak var oldukça dünyada kalıcı bir barıştan söz etmek mümkün değildir. Dünya barışını bozan, halkları birbirlerine kırdıran ve insanlık için en büyük tehlike olarak emperyalizm var oldukça dünyada kalıcı bir barıştan söz edilemez.

Kendisine yapılan saldırıyı insanlığa karşı yapılmış saldırı olarak dünyaya ilan eden ABD ne çabuk yaptığı operasyonlarda milyonlarca insanın ölümünden sorumlu olduğunu unuttu. ABD 1898’de Meksika’nın işgalinden, Nikaragua’nın işgaline, 1945’de Japonya’da kullandığı atom bombasında, 1950’de Kore’de, 1954’de Guetamala’da, Endonezya’da ki devrimcilere karşı CIA operasyonunda, 1956- 59 arasında Küba’da, 1965’lerde Dominik’te, 1973’de Şili’de yapılan darbede, 1975’de Vietnam’da aynı yıllarda Kamboçya’da, 1983’de Lübnan’a yapılan operasyonda, aynı yıl içinde Grenada’ya yapılan işgalde, 1986’da Libya’nın bombalanmasında ve 1991’deki Körfez Savaşında Irak’ta ölen milyonlarca insanın ölmesinden, sakat kalmasından, ambargolar sonucu binlerce hasta ve çocuğun ölmesinden sorumlu olan ABD emperyalizmidir. Ve bugün tüm insanlık ABD’nin belirtilen tarihlerde adı geçen ülkelere de ne işi olduğunu, niçin darbeler yaptığını, işgaller gerçekleştirdiğinin hesabını sormalıdır. ABD’yi kendi vicdanların da yargılamalı ve mahkum etmelidir. Ve bir kez daha ABD’nin hazırlandığı saldırıda yüz binlerce masum insanın öleceğini görmelidir. Tüm her yerde başta ABD olmak üzere genel olarak emperyalizme karşı sesimizi yükseltmeliyiz. Anti-emperyalist tavırlarımızı geliştirmeli emperyalist saldırganlık politikasını mahkum etmeliyiz. Bunu en başta ABD emekçi sınıfı kendilerini bilinmez bir geleceğe sürükleyenlere karşı göstermelidir. 11 Eylül saldırısında yüzlerce suçsuz insan ölmüşse bunun sorumlusu ABD emperyalizminin kendisidir. Bunların yakasına Amerikan emekçileri yapışmalıdır.

Yani durum tüm dünyada anti-emperyalist mücadeleleri yükseltmeyi bir kez daha gündeme getirmiştir. Her alanda bu görevle karşı karşıyayız. Emperyalizme karşı ezilen halklar birleşmeli ve seslerini yükseltmelidir.

Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türden gericilik

TKP/ML YDB

17 Eylül 2001

Herkes yeniden dünya barışından bahsetmeye, ABD’yi daha sakin olmaya davet etmektedir. Yanlış bir hareketin dünyadaki dengeleri değiştirebileceğini, barışın bozulacağını söyle-

Emperyalizm kağıttan kaplandı

“Dünya halklarına cesaret geldi”

11 Eylül’de ABD emperyalizminin simgesel merkezlerine yapılan saldırının Ortadoğu’da ve Orta Asya’da yolaçacağı değişiklikler üzerine Ortadoğu’yla ilgili çalışmalar yapan yazar Faik Bulut’la görüştük.

Faik Bulut

- ABD’ye 11 Eylül’de yapılan saldırı nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu süreçte böyle bir saldırının olması tesadüf mü?

Faik Bulut- Ben bu saldırının tesadüf, rastlantı olduğunu sanmıyorum. Belki, yıllar önce, tahmin edemeyeceğimiz uzunlukta, planlanmış bir saldırıdır. Bu fikirdeyim. Keza Amerika’nın son 50 yılı bir çok ülkenin, örgütün -özellikle sol örgütlerden bahsediyorum- dünya çapında emperyalizme, sömürüye karşı olan, insanlık davası uğruna çalışan örgütlerin canını yaktığı için ABD’nin düşman yelpazesi çok geniş. ABD dünya çapında hegemonya mücadelesinde YDD’ni ikame ederken karşısına çıkacak muhtemel potansiyel güçler var. Şu anda göremiyoruz ama ileride yükselecek güçler var. Rusya kendini yeniden toparlıyor, AB var, deyim yerindeyse YDD içindeki devletler de ABD’ye karşı yavaş yavaş hareket halindedir. Buradan geleceğim noktadır: Saldırıyı tek bir örgüte hatta birkaç örgüte mal etmek son derece kolaylık olur. Bu eylem çok karmaşık bir eylem, sofistike bir eylem. Bunun arkasında ABD’ye karşı olan büyük devletlerin varolduğu, olabileceği; Çin’dir, Rusya’dır Almanya’dır önemli değil, gözden kaçırmamak gerekir, zaten bu gi-

derek de analiz olarak ortaya çıkmaya başlıyor. Yani bir-iki ülke demek istemiyorum. Bu tür ülkelerdir. Bu vb. ülkelerdir. Öyle söyleyebilirim. Dolayısıyla bu ülkeler veya bu ülkelerin dışında gizli servislerdeki kişiler islamcı da olabilir Sırp da olabilir Miloseviç yanlısı, Almanya’nın büyütüğü islamcılarda olabilir, ABD’nin hegemonyasını yeniden pekiştirmek isteyen savaş yanlıları güçler ve bunların yanında silah tüccarları, uyuşturucu satıcıları olabilir, bu yelpaze son derece geniştir. Bu yelpaze içindekilerin, devletlerle çıkarı birleşmiş olabilir. Bunlar yönlendirmeler yaparlar ona yarasın diye Pentagon’a yapılan eylemlerde, ABD’nin özel harp dairesi var, oradan insanlar olabilir

ateşkes tavırları var, işte bu müslümanları küstürmektir. Arap ülkelerine cephe oluşturmada şans bırakmamaktır. Esas olarak baktığımızda Ortadoğu’da Kafkaslar’da stratejik arayışlar içine girmek için bunu yapacaktır. Bin Laden örgütü ABD’nin üretmesidir. Birçok örgüt vardır. Bunlar, geçmişte biz solcular olarak söylüyorduk, işte yeşil kuşak kapsamında Amerikancı, gerici, yobaz, bir siyaset izleyerek ABD’nin çıkarlarına hizmet etmişlerdir. Amerika’yı gelip vurması tarihin bir cilvesidir. Ama öte yandan farz edelim Bin Laden bulundu, yakalandı, yine ABD’nin gerekçeleri sürekli olacaktır. Nedir? Diyecektir işte Bin Laden Suriye de bulundu, yardım etti diyerek Suriye’ye çullana-

saydı işte onunda Bin Laden’le ilişkisi var, hadi ona vuralım böyle işte. Amerika dikenlerini temizlemek için bahane arıyor. Dikensiz gül bahçesi yaratmak için bahane arıyor. Diğer boyutuyla bu saldırıyı devam ettirecektir. Amerika vari düşünen kafalar açısından terör o kadar elastik ki her yöne çekilebilir. Türkiye muhalif örgütlenmelere, bu silahlı bir örgüt, Kürt kökenli bir örgüt, demokratik örgütler olabilir, baskı yapılmasını isteyecek. Avrupa’dan, ne kadar muhalif örgüt varsa; işte kendini Kürt davasının temsilcisi olarak gören, silahlı, silahsız sol örgütlerin oradaki derneklerinin, yayınlarının kapatılmasını isteyecek. Metin Kaplancı’ların yayınları yasaklandı Almanya’da. Dünya görüşüne

rası 3. Dünya Savaşı’nın, kaderi belirlenecek bir dünya hegemonyası mücadelesinin içine girme sürecidir.

-Bu olası gelişmeler Türkiye’ye nasıl yansıtacak?

Faik Bulut -Kısa dönem Türkiye’de olsun, Ortadoğu da olsun Amerikan kaynaklı, Amerikan yanlısı, ilişki içinde olabilecek güçler fi-kirsel anlamda ya da derin devlet dediğimiz, tanımı önemli de değil Türkiye’de karışıklıklar çıkarmaya başlayacaklardır. Bu karışıklıklarda Amerika’dan daha fazla rol isteyecekler ve deyim yerindeyse Özal’ın “bir koyalım üç alalım” mantığıyla hareket edecek bir jandarmanın koçbaşı misyonunu yükleyecekler, Türkiye’yi komşularıyla çatıştırmaya çalışacaklar. Gerçi Türkiye’de şöyle bir kanaat var henüz kesinleşmiş değil. Bir kesim: “Fırsat bu fırsat Körfez savaşında olduğu gibi Amerika’yla birlikte hareket edelim. Bunu yapalım, bitirelim. Amerika’dan da bize birşey düşer.” Bu hüsrandır. Bu İttihat Terakki’nin, Enver Paşa’nın, Afganistan, Tacikistan üzerine Turan macerasından başka bir şey değildir. Ve kötü durumda Türkiye. Eğer bu oyuna gelirse; komşularıyla dalaşırsa, savaştığı zaman silahlı bir çatışma ya da füze saldırısı, ya da havadan bombalama şeklinde savaşlar olduğu zaman, herhalde onların da eli armut toplanmayacak, onlarda bu sefer Türkiye’ye misilleme yapacaklardır. Hatta, örgütler içinde aynı şey geçerli. Örgütlerde misilleme yapacaktır. Bu bakımdan ABD yanlıları Türkiye’yi savaşa sokmak isteyen güçler, Türkiye’yi provake etmek için aklınıza, hayalinize gelmeyen saldırılarda bulunabilirler ki insanlar ayağa kalk-

AB’de, “ABD bizi koruyordu, hani ne oldu?” diye sorabilir. Ya da İsrail’de, Türkiye’de” Amerika kendini koruyamadı bizi nasıl koruyacak” diye insanların kafasında düşünceler doğacak. Hem ideolojik, hem siyasal, belki de ileride askeri anlamda gerilemenin adımları görülecek. Amerika’ya karşı çıkan güçlere de cesaret gelir.

Bunlar halklar olabilir, örgütlü gruplar olabilir.

içinde, olay sofistikedir. Oluşukça karmaşıktır. Belki de hiç ortaya çıkmayacaktır. Ortaya çıksa dahi bu durum Amerika’nın işine gelmiştir. Amerika’da zaten siyasi anlamda çöküş belirtileri vardı. Çöküşten gerilemeyi kastediyorum. Buradan hareket edersek Amerika’nın geçici olarak işine yararmıştır, savaş yanlılarının işine yararmıştır. Amerika bunu gerekçe göstererek doğu ve batının kültür, medeniyet çatışmalarını, dini sorunlarını bahane ederek bölgeye yüklenecek.

- Filistin’de yapılan tek taraflı ateşkese Şaron yanıt verdi bu ne anlama geliyor?

Faik Bulut- Amaç, Filistin’de bakın karşılıklı barış-

cak. Eğer İran’la bir problemi varsa Amerika’nın, diyecek Bin Laden İran’la bilmem ne alış-verişi yaptı, kendi istihbaratına dayandırıarak saldırı gerekçesi bulacak.

-Saldırı olduğu gün Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi gibi örgütlere mal edilmeye çalışıldı. Eğer saldırı bu Cephe veya Filistin’den herhangi bir örgütten olmuş olsaydı ya da bir devletten, sonuç nasıl olurdu ya da değişirmiydi?

Faik Bulut - Sonuç değişmezdi. Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi gibi örgütlerin tarzı değil, onlar bu şekilde hareket etmez, yani geçmişleri işbirlikçi değil. En fazla HAMAS ol-

katılmamakla, bir takım eylemlerine karşı olmakla birlikte Fehriye Erdal’ın Belçika da yargılanmasına karar verilmesi de buna örnektir. Türkiye terörle mücadele-den bunu anlıyor. Kendisine karşı olabilecek her türlü gücü, devleti, insanı bu kapsamda değerlendirecektir. Kısa dönemde; Amerikan heyulası, topyekün saldırısı ama bir günde değil zamana yayılması yani bir ay böyle bir hafta böyle bir sene sonra başka türlü. Orta Asya; Amerika’nın Ortadoğu’dan sonra en çok önem verdiği; Rusya, Çin, Hindistan, İran’dan ötürü giremediği bir bölgeye yeraltı-yerüstü servetleri çok fazla, dolayısıyla yerleşim deyim yerindeyse 21. yy’ın ve uluslara-

sın, galeyana gelsin ve "Hura haydi kovala" gibi şeyler yapabilirler.

- Mısır ve Arap devletleri açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

Faik Bulut- Mısır açısından da böyle. Mesela Suudi Arabistan açısından bazı yönetim değişiklikleri gelebilir. Yani bunlar Amerika'nın destekleri şeklinde olabilir. Eğer Amerika'yla birlikte çok hareket ederse, ne bileyim halkın tepkileri düzene, sisteme karşı muhalif örgütlerin tepkisini çekebilir, gerçi çoğu islamcıdır. Kargaşalıklar nedeniyle de olabilir. Özel bir mesele olmasına da gerek yok. Türkiye'de uygulanan aynı zamanda Mısır'da da uygulanabilir. İran'da, Irak da, muhtemelen ilk etapta Irak vurulmayacaktır. 5 ay, 3 ay, sonra Irak bu nedenle vurulabilir. İşte diyecek "Bin Laden seninle ilişkiye geçti, görüştü istihbaratıma göre." Amerika'nın ilk gelişi muhtemelen böyle olur, gelir ve önemli hedefleri vurabilir. Ama uzun vadede baktığımız zaman Amerika bölgede yani Orta-doğu'dan Orta Asya'ya kadar uzanan güzergahta on düşmanı varsa, şimdi 50-60 düşmanı olacaktır. Bu ne demektir? 60 ülke halklarının Amerika'ya tepkisi büyüyecektir. Yarın, öbür gün 50-60 ülkeyle uğraşacak bu haliyle de uzun vadede gerileme anlamına gelir. Yani bütün planlarını hemen uygulayacak, bitti diye birşey olamaz. **Zaten bu eylem Amerika'nın kırılma noktasıdır.** Yavaş yavaş gerileme emareleri gösteren bir emperyalist ülke olarak dünya hegemonyasının peşinde olan Amerika'nın kırılma noktası olarak tescil edilecektir.

- Bu eylemin ezilen halklar açısından anlamı nedir, nasıl etkilemiştir?

Faik Bulut: Bu şu demektir: Arkadaşımın çektiği bir mesaj vardı Mao'nun bir sözünü yazmıştı: "Emperyalizm kağıttan kaplandı", kağıttan kaplan olduğu stratejik açıdan uzun vadede görülecektir. Ve zaten bu eylemin arkasında olan ülkelerde daha çok Amerika'yı, kendi alanlarına çekip çok iyi bildikleri, dünya çapında çok iyi oynadıkları bir alana çekip orada boğup zayıflatmaya çalışacaktır. Bu demek değildir, Amerika hemen bir günde bitecek, ekonomisi çökecek, yerle bir olacak. Taktik açıdan çok önemli saldırılar gelecek ama, bir 10 yıl sonra stratejik açıdan dönüp bugünkü eyleme baktığımızda "Ya bu ikiz kuleler ne anlama geliyordu." diye baktığımızda, Amerika'nın gerileme noktası ve kağıttan kaplan oluşu an-

lamına gelecektir. Daha da önemlisi bu eylemi kim yaparsa yapsın bu olayın kendisi şimdiye kadar Amerika'nın "dokunulmazlığı" "Aman aman Amerika'ya karşı çıkmak kim. Bir bombayla hepimizi mahveder" düşüncesinin aslında çok yersiz olduğunu gösterdi, insanlara dünya halklarına bir cesaret geldi.

- Emperyalistler açısından nasıl etkiler?

Faik Bulut- Sadece halklar açısından değil: AB'de, "ABD bizi koruyordu, hani ne oldu?" diye sorabilir. Ya da İsrail'de, Türkiye'de Amerika kendini koruyamadı bizi nasıl koruyacak" diye insanların kafasında düşünceler doğacak. **Hem ideolojik, hem siyasal, belki de ileride askeri anlamda gerilemenin adımları görülecek.** Amerika'ya karşı çıkan güçlere de cesaret gelir. Bunlar halklar olabilir, örgütlü, gruplar olabilir. Yani benim bu aşamalarda söyleyebileceğim bu. Ve bütün olasılıklar birbirinin içine geçmiş olabilir. Bu bakımdan Amerika'nın sadece uluslararası terör diye tanımlamaları beyin yıkama olayının ötesine geçmiştir.

-Görüntülerin yansıtılmasında da bir taraflılık var.

Faik Bulut- Tabi, medyanında bir yönlendirme var. Kamuoyu yoklaması yapacaklar. Gerçek görüntüler yansıtılmıyor. Medyaya baktığımızda Amerika'nın borazanlığını yapıyorlar açıkçası. O kadarda çelişkili haberler var ki. Bir kaç çelişkiden bahsedeyim. Mesela; Milliyet gazetesi kalktı dedi ki 2 gün önce "12 yaşında bir kız çocuğundan öğrendiğimize göre Bin Laden Afganistan'daymış ve elinde kimyasal silahları varmış", bunu manşete çıkarmışlar, Yani eğer kimyasal silah varsa çocuk niye bunu biliyor ki. Gazete olarak şunu bile düşünemiyor, yani o kadar Amerikancı ki hiç olmazsa "Bir istihbarat uzmanına dayandırayım" der insan. Hürriyette "First Clas terörist" (Uçaklarda biliyorsunuz en iyi yer ağaların yeri) diye yazmış. Bu teröristlerin gerçekten bu eylemi yapmış olduklarını düşünerek söylüyorum. Adam madem ölüme gidiyor nerede oturduğu önemli mi?

- Hedef neden Afganistan gösteriliyor? Usame Bin Laden sınırların dışına çıkarsa sonuç değişir mi?

Faik Bulut- Afganistan özelinde öyle bir işgal filan olmaz. 21. yy Pasifik yılı. Pasifik yy. demek büyük devletlerin yani Çin, Rusya, Avustralya, Japonya'nın Amerika'nın mücadelelerinin yaygınlaşacağı yer demek. Bunun arka planı yani hammadde rezervlerinin, doğal kaynaklarının bulunduğu yer Orta Asya. Amerika birkaç şirketi hariç orada yok. Amerika fiilen orada yok. Orada olduğu zaman; Afganistan'ın sınırlarına bakın Hindistan, Pakistan, Çin, Sovyetler Birliği ve

layacaktır. Ama "Biz bunu yıktık, sabote ettik" diye mesaj verecekler kendi kamuoylarına. Ya da üç-beş kişi yakalayacaklar, 10 kişi 50 kişi. Zaten olayın şekli şuradan da bellidir: Bin Laden gibi bin kişide yakalansalar Amerika'nın bu bölgede mücadelesi bitmemiştir, bitmeyecektir. İşte "sıra sana geldi, bana geldi" diye devam eder. **Amerika'nın esas amacı savaşçı, saldırgan politikaları hayata geçirmektir.**

Kısa dönemde Amerika için başarılı gözükse de birkaç sene sonra Amerika'nın başını çok ağrıtır. Belki de Amerika'yı gerileme dönemine sokabilecek bir mücadelenin başlangıcı olacaktır.

-Peki Kürt sorunu açısından nasıl sonuçlar çıkarabilir, nasıl değerlendiriyorsunuz?

Faik Bulut- Kürt sorunu açısından; Kuzey Irak için fazla bir şey söyleyemiyorum. Yani Amerika oraya yerleşebilir. Stratejik bir yerleşim olarak yerleşebilir. Kürt meselesini İran'a karşı da Türkiye'ye karşı da kullanabilir. Genel anlamda Kürt sorununu da özellikle Türkiye'nin tavrı açısından biraz önce size zikretmeye çalıştım. Türkiye fırsat bu fırsattır diye elindeki üç kozuda oynayabilir: "Kıbrıs konusunda bana baskı yapmayın. Kürt meselesini ve Kopenhag kriterlerini bana dayatmayın, terör örgütü olarak tanımladığım örgütün faaliyetleri yasaklansın. Bir da-

ha bana "Kürt meselesi diye bir mesele çıkarmayın" diye bir şart içinde olabilir. Bu bakımdan, mülteci sorununa da yansiyabilir. İşte muhalif örgütlerin faaliyetlerinin sınırlandırılması da dayatılabilir. Türkiye'nin bu tür geçici şartları kabul edilirse, Türkiye bu meselede kendi açısından kazanmış sanacak kendini. Bunun yaratacağı tepkiler ne olur. Somut gelişmelere bakmak ve biraz daha beklemek lazım.

Türkiye şurada esas şu hatayı yapıyor. Önce Kürt sorununu, çok genel bir sorunu, demokratik sorunlarını bile başkasına havale etmiş, onlardan cezalandırma istiyor. Cezalandırmayı kimden istiyor? Amerika'dan, Avrupa'dan. Eğer cezalandırma yetkisini Amerika'ya verersen, yarın öbür gün sizi de cezalandırma yetkisini, hakkını elde etmiş olacak.

11 Eylül 2001 saldırı düzenlenen Dünya Ticaret Merkezi

İran'la, oraya yerleşirse oradan bu ülkelerle rekabet edebilecek ve Pasifik'e oradan hammaddeye ulaşacak. Askeri bir işgal olacağını da düşünmüyorum. İşgal ederse batar. Bin Laden çıkarsa başka sebepler bulur, fark etmez.

-Sürekli bir savaş açıklaması var zaten.

Faik Bulut: Zamana yayılabileceğini zaten söylüyorlar. Olsa olsa denizler, füzeler işte bu da kendi kamuoyunu telkin etmektedir. Havadan zaman zaman bombalayacaklar, işte özel timlerle birlikte, yani orada yarattığı muhalif güçlerle, timlerle birlikte şu anda Taliban'a muhalif olan güçlerle, Sovyetler Birliğine karşı olan güçlerle hareket edecek. Onlarla ortak timler kurarak ufak çaplı eylemler, biraz da hamamın namusunu kurtarma yönünde eylemler, yapacaklar. Belki de gidip boşaltılmış bir kamp bomba-

Kenan Güzel ölümsüzlüğe uğurlandı

ATİGF'e (Avusturya Türkiyeli İşçi Gençlik Federasyonu) bağlı Linz Umut Kültür Merkezi'nde uzun zaman saz kursu veren ve ATİGF bünyesinde organize edilen etkinliklerde halkın sanatını sergileyen Kenan Güzel 28 Ağustos 2001 tarihinde hayatını kaybetti. Henüz 17 yaşında olan Kenan Güzel, serinlemek için girdiği gölde tüm çabalara rağmen kurtarılamayarak boğuldu. Mütevazı, çok sakın ve dürüstlüğü ile gençliğin sempatisini kazanan Kenan Güzel, 30 Eylül 2001 tarihinde kalabalık bir kitle tarafından toprağa verilmek üzere Bursa'ya gönderildi. Burada yine sevenleri ve dostları tarafından yalnız bırakılmayan Kenan Güzel Panayır Mahallesi'nde toprağa verildi.

11 Eylül 1985 yılında Erzincan'da doğan Kenan Güzel, ilkokul 3. sınıfa kadar burada okudu. 9 yaşındayken ailesiyle birlikte Bursa'ya yerleşen Kenan Güzel ilk ve ortaokulu burada tamamladı. Geçim zorluğu nedeniyle 1998 yılının sonlarında Avusturya'ya yerleşti. Geldiğinde güzel saz çalışmasıyla ön plana çıkan Kenan Güzel, aynı dönemde Linz Umut Kültür Merkezi'nde saz kursu vermeye başladı. Gençliğin sempatisini kazanan Güzel, YDG'nin çevresinde düzenlenen tüm etkinliklere sanatıyla katıldı. 2000 yılında Avrupa çapında düzenlenen ATİK- YDG Kültür Festivali'nde kendi dalında birinciliği kazandı. Genç yaşına rağmen halk sanatındaki ustalığı nedeniyle ona kaset teklifleri bile yapıyordu. Sanatıyla yaşamı iç içe geçirmeye çalışan Kenan Güzel'in ansızın ölümü, onun sevenlerini derinden üzdü. 23 Eylül'de ise yapılan bir etkinlikle Kenan Güzel dostları tarafından anıldı.

İLAN

Arkadaşımız, değerli saz hocamız Kenan Güzel, 28 Ağustos tarihinde serinlemek için gittiği gölde boğulma sonucu bedenen aramızdan ayrılmıştır. Henüz 17 yaşında olan Kenan Güzel'in aramızdan ayrılması bizleri derinden üzmüştür. Bu genç insandan, gençliğimizin öğreneceği çok şey var. Derneğimizde birlikte yaşadıklarımız her zaman tarafımızdan anılacaktır. Son yolculuğunda ardından "Genç olursa Kenan gibi olsun" diyenler çoktu.

Gençlik gelecektir, Gelecek ellerimizdedir!
Kenan Güzel bizimle yaşayacaktır

**YDG Linz Komitesi,
Umut Kültür Merkezi
ATİGF üyeleri**

Mücadelenin kızıl çiçeği Nergiz Gülmez'in güneşe uğurlanması anısına

Nergiz'i anlatmaya ne alfabedeki harfler yeter ne de o harflerle kurulan kelimeler, cümleler. Artık mücadele onun kızılıyla ve karanlık zindanlara tuttuğu meşaleyle aydınlanıyor. Ve bedeni kavganın kızılıyla ölümsüzleşiyor. Daha nicesi düşecek. Nergiz'in peşinden toprağın bağına.

Nergiz'den önceki yoldaşlar gibi, Nergiz gibi, toprağın bağına bedenleri bir tohum olarak dikilecek ve dikilen tohumlar binlerce filiz açıp binlerce Nergiz olacak, binlerce Muharrem ve binlerce Murat, Sinan olacak. Öyle ya da böyle görüş günleri kör parmaklık, demir kapı, taş duvar, soğuk ranza artık Nergizsiz.

Artık işkencehanelerde onun sesiyle yankılanan sloganlar değil, onun adına atılan sloganlar olacak ve artık yoldaş muhabbetleri Nergizle bire bir değil, onun mücadeleye kattığı kızılılıkla, yaptıklarıyla, onurlu yaşam tarzıyla ve herşeyden öncesi onuruyla güneşe uğurlanması adına olacak. Ve doğan çocuklara verilecek adı tüm yoldaşlara ışık tutacak umudunu, parlaklığını hiç yitirmeyen gülen gözleri. Bedeni toprakta olsa bile onurlu yaşam tarzı, mücadeleye gönül veren tüm yoldaşlarla, yoldaşların yanında mücadele yolunda olacak. Şunu bir kez daha anlıyoruz ki;

Ölerek ya da yaşayarak biz kazanacağız!
Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!
Şan olsun ölüme meydan okuyan Ölüm Orucu savaşçılarına!

İşçi-köylü okuru Alev

Hesap zamanı

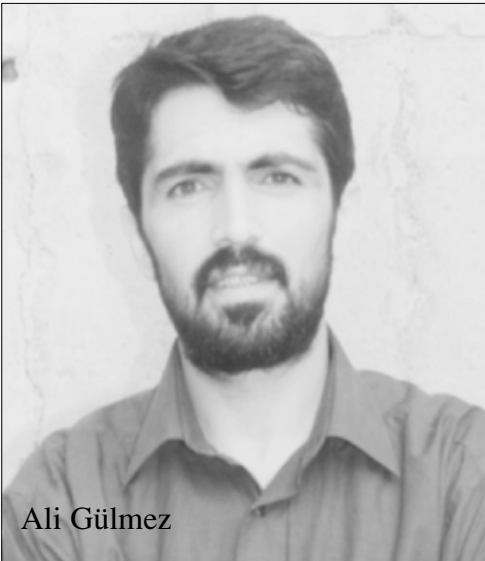
Adımıza yazmış devlet fermanı
Tanı halkım can düşmanını tanı
Bize çok gördüler güzel vatani
Yok ettiler binlerce yoksul insanı

Hani bağımsızlık hani
Bizi sömürüyor halkların düşmanı
Vatana dökülmüştü dedemin kanı
Durma halkım sor, hesap zamanı

Durmadan emir verir IMF başkanı
Görmüyor Anadolu'da aç yoksul yatanı
Başlatmışlar büyük talanı
Durma halkım baş kaldırmanın zamanı

Söylüyorlar yalan üstüne yalanı
Düşecekti enflasyon hani
Geldi zamlar yaktı nice yoksul canı
Haydi işçim, köylüm hesap zamanı

**Tutsak babası
İbrahim Yılmaz**

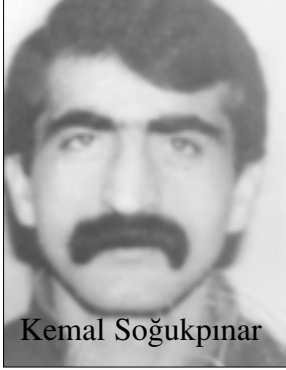
Ali Gülmez

Komünistler faşizmi yargılamaya devam ediyor

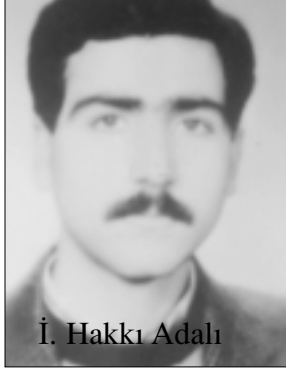
Ankara: 19 Eylül 2001 tarihinde Sincan F tipi hapisanesinde tutulan Ali Gülmez'in hukuksuzca yargılanmasına devam edildi.

Ali Gülmez mahkemede yaptığı konuşmada F tipi uygulamalarından söz ederek "Savunma hakkımız engelleniyor, yazdıklarımızda 'suç unsuru vardır' denilerek el konuluyor. Doğru dürüst okuması yazması dahi olmayanlara bizim yazılarımızın değerlendirilmesi yetkisi verilmesi esas olarak mahkemenin suçudur" dedi. ABD'ye yönelik saldırılar konusunda da konuşan Gülmez "Muharrem yoldaş ölümsüzdür" sloganını atarak mahkeme salonundan ayrıldı.

Bu kez pusu Tuzla Köprüsü'nde kurulmuştu

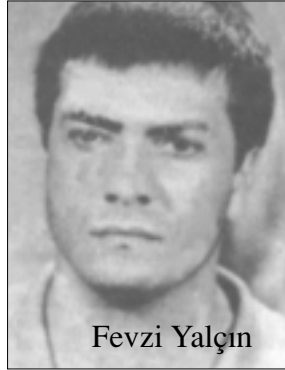
Kemal Soğukpınar

İ. Hakkı Adalı

Reha Şen

Fevzi Yalçın

Ülkem boyun eğmeye hazırlanırken
faşizme,
Gerçek, kurşun gibi saplandı
Birden bire yüreğime
İsyanım büyüdü, devleşti
Sığmadı bendime
İşte o an
Karar verdim
Devrim için ölümüne

15.12.1987 K. Soğukpınar

Halkı bilinçlendirmenin ince işçiliğiyle çıktılar yola. Kurtuluşun Proletarya Partisi'nde olduğu bilincini kuşandıklarında, gerçeğin bir kurşun gibi saplandığında ayağa kalkan yürekleri, yüzlerce kurşunla deşemezsiniz. Dört candılar. Dört sınıf bilinçli işçi. Kısa sürede çevresinde sempati uyandırmış, sınıf bilinçleriyle yarınlara umudu, düşmanın korkulu rüyası olmuştu. Bu bilgileri Engin Kaya unsurundan alan düşman güçleri, bu kez Tuzla Köprüsü'ne pusu kurdu.

Güneş günün ortasındaydı. Tuzlan'ın tozlu yolu, çıkışlardan, yan yollardan kapatılmıştı. Her türlü zırhlı araç, hazır bekletiliyordu. Onlar dört koca yürek ayağa kalktığı anda ölümüne meydan okuyarak

koyulmuşlardı yola. Ve bu yolun hain pusulardan, çetin dönemlerden geçeceğini biliyorlardı. 7 Ekim günü İsmail'in, Reha'nın, Fevzi'nin, Kemal'in yolu Tuzla köprüsünde kesilmişti. Yüzlerce kurşunla deşilen dörtlerin bedenine tam 283 kurşun sıkılmıştı.

Devlet gün ortasında bir katliam gerçekleştirilmişti. Çatışmada ve vurduklarını söyledikleri insanların arabaları, çatışmanın yaşandığı yerde değil, TIR parkında bulunması yargısız, bir infazla katledildiklerini gözler önüne seriyor.

İşkencede bir yürek

Askeri faşist cunta geldiğinde, Dersim'de insanlar katledilmelere, işkencelere karşı gelekselleşen bir direniş ruhu da yaşatıyordu. Yıllardır yok edilmek istenen bir halkın zulme karşı gelişen isyanının yanında soysuzlaşan, ihanet edenlerde çıkmıştır daima. Ne bu kaçınılmaz gerçek ne de faşist cunta, Dersimde direniş ateşini söndürememiştir. Bu ateşi bedeninde taşıyanlardan Behzat Firik. 1981 Eylül'ünde Dersim'de sürdürülen operasyonlarda evinden gözaltına alınan Behzat Firik, ormanda sorguya çekilir. Sorgulamayı Ku-

laksız Yüzbaşı olarak bilinen Aytekin Çımeç yönetir. Ayakları ateşe sokulan Behzat Firik'in vücudu kızgın demirlerle yakılarak konuşturulmak istenir. Bilincinde çelikten yoğrulmuş bir irade kuşanan Partizanlar'dan Behzat Firik, kızıl direniş çizgisini devam ettirdi. Bir şey elde edemeyen cellatlar, O'nu kurşuna dizdiler. Behzat Firik'in direnişi, 12 Eylül karanlığında sindirilmek istenen insanlığa başkaldırı ruhunda bir cesaret, Dersim köylüleri arasında dilden dile dolaşan bir türkü gibi acılarına merhem olmuştur.

Tarihten notlar... tarihten notlar...

- * 2 Ekim 1994: TKP/ML KÖK oluşturuldu
- * 8 Ekim 1980 Necdet Adalı Ankara'da idam edildi
- * 8 Ekim 1978: 7 TİP üyesi Bahçelievlerde katledildi
- * 11 Ekim 1971: Dr. Hikmet Kıvılcımlı öldürüldü.
- * 10 Ekim 1993: Meral, Zeynep ve Veli Kahraman PKK tarafından Dersim'de katledildi.

İşkencede silahtır bilinçleri Hasan Hakkı Erdoğan

Düşmanın eline esir düşenlerin azgın saldırılar karşısında tek silahları vardır: İnançları, bilinçleri. Bu bilinçleri ışığında yürüyenler meydan okurlar işkencenin her türlüşüne. Fiziksel ve ideolojik imhanın dolu dizgin yaşadığı bir süreçte ezilen halklara umut ve cesaret vererek ölümsüzleşenlerdendir Hasan Hakkı Erdoğan. 1960 yılında Elazığ Karakoçan'a bağlı Pamuklu Köyü'nde doğan Erdoğan; orta halli bir köylü ailesinin çocuğudur. Demokrat bir ailenin çocuğu olarak, okuduğu lise yıllarında mücadeleye katıldı. 1978'den itibaren profesyonel faaliyet yürüttü. 1979'da bir TKP/ML üyesi olarak çalıştığı Karakoçan'da kitlelerle muazzam bağ kurmuştu. Faşistlerle çatışmalarda aktif rol alan H. Hakkı Erdoğan; maddi imkanların yaratılmasında önemli bir eylem adamı ve militandı. Defalarca gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. "Ser ver, sır verme" ilkesine bağlı kaldı. İyi bir ajitator, propagandacı olan H. Hakkı Erdoğan, ağır başlı, olgun ve yapıcı kişiliğiyle kendisinden çok yoldaşlarını ve halkın çıkarlarını düşünen bir komünistti. Yaşam tarzı ve davranışları in-

sanlar üzerinde derin bir saygı uyandırmış halkının sevgisini çoktan kazanmış ve bu sevgiye layık olmuştur. Elazığ, Dersim, Malatya, Maraş, Mersin, İzmir ve İstanbul'da görev yaptı. 1983'te İstanbul'da faaliyet yürüttüğü süreçte BABK'nde yer aldı. 1984'ün 17 Eylül'ünde gözaltına alındı. Gözaltına alınmadan önce kardeşlerinin evleri sık sık basılır ve "Onu yakaladığımızda sağ bırakmayız" tehditleri savrulurdu. Yakalandıklarında da sağ bırakmadılar. Direnme gücünü inançlarından, sınıf bilincinden ve halka olan güveninden alan H. Hakkı Erdoğan, yoldaşlarına da daima bu bilinci aşıladı. **Çünkü onlar; verecekleri en küçük tavizin, başkalarının acısıyla, kanıyla noktanacağını iyi biliyorlar.** Her türlü işkence yöntemine karşı devrimin onurunu koruma ve direnişin, yaşamın her alanında sürdürdüğünün uygulayıcıları ve önderleriydi.

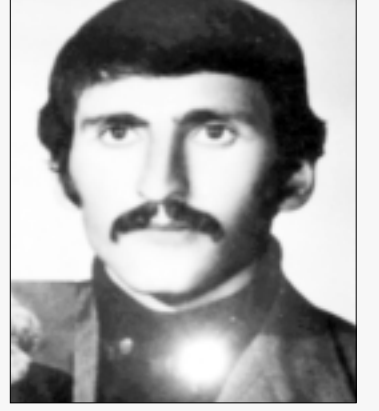
17 Eylül günü bir pusuda yakalanan H. Hakkı Erdoğan işkenceye tabi tutulduğu Gayrettepe de 13 gün boyunca direnişi haykırdı, suskunluğunu haykırdı suratlarına cellatların. 30 Eylül günü katledildiğinde Partisi'ne ve

halkına bağlılığın şanlı direnişiyle doğduğu topraklara dönüyordu. H. Hakkı'yı çocukluğundan beri bağrına basan Karakoçan ve Pamuklu köylüleri onu uğurlamak istediklerinde gözaltına alındılar. Köylülerin bir kısmı o gün gözaltına alınsalarda de O'nun direnişi Kürt halkının özgürlük çığlığına bir zemin yarattı, halkı onu koyaklarında saklıyor hala.

Yürüyen kervana can oldular

Engin Altın

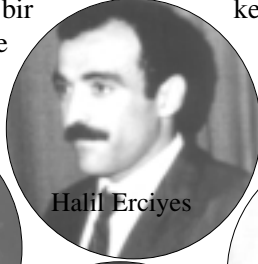
1954 yılında Ardahan-Hunak doğumlu. Engin Altın 30 Eylül 1978'de Ardahan'ın Hamal ilçesinde çıkan çatışmada toprağı kanıyla kızılaştırıldı.

Bir kere koyulmuşlardı yola. Kervan yürüyordu. Yürüyen kervana taze kan, can birer birer akıyordu. Ülkemizin yoksul emekçi halklarına umut olan PP önderliğinde savaşan Halk Ordusu safları, yeni katılımlarla sıklaştırılıyordu. 1990 yılında Ortadoğu'da esen savaş rüzgarlarına karşı beyaz ordu güçleri Irak sınırına yığılmıştı. Ezilen emekçi halklar, haksız bir savaşın içine sürüklenmek isteniyordu. Bu gelişmeler üzerine PP'nin "Haksız savaş haklı savaşa çevirme" ilkesi doğrultusunda yaptığı çağ-

rısına yanıt olarak bir çok sempatzanı ve taraftarı Halk Savaşı'nı

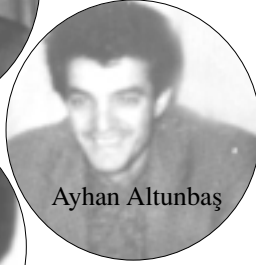

Medet Hoşafçı

Halil Erciyes

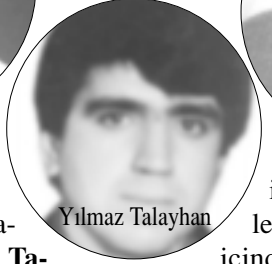
ken Halk Ordusu'na katılanlardan oldular. Yaz tatillerinde köylülerle

Ayhan Altınbaş

ge - liştirme bilinciyle gerillaya katıldı.

Medet Hoşafçı, Halil Erciyes, **Yılmaz Talayhan**, Ayhan Altınbaş

Yılmaz Talayhan

ve inşaatlarda işçilerle birlikte üretimin içinde bulunmaları proleter bilinçlerinin gelişmesine olanak sağlıyordu. Onlar

kervanda henüz yerini almışlardı ki, diğer birlikle buluşmak üzere gittikleri Der-sim'de bölge kırsal alanında bulunan yoldaşlarıyla birlikte ihbar edildiler. Buldukları birlikte yeterli silah olmaması nedeniyle çatışmaya giremeden vuruldular. Daha sonra ihbar eden hain cezalandırılırken, O kervan yürüyüşüne yeni katılımlarla çoğalarak devam etti/ ediyor. 3 Ekim 1990'da haklı savaşın bedeline harç olanların anısı Der-sim'den Karadeniz'e çoğalarak büyüyor.

Enternasyonal bir savaşçı Guevara

1928 yılında, İrlandalı olan Ernesto Guevara Lynch'in ve İspanyol kökenli Celia de la Serna'nın oğlu olarak Arjantin'de dünyaya geldi. Henüz 15 günlükken yakalandığı astım hastalığı nedeniyle ilk yıl okula gidememiş anesi ona ders vermiş ve 2. sınıftan okula başlayabilmiştir. O'nu sürekli güçten düşüren hastalığa meydan okumak için futbol ve Rugby oynamaya başladı. 1947-1953'te süren tıp öğreniminin yanısıra, geçimini sağlamak için, devlet ticaret filosunun petrol tankerlerinde hasta bakıcı olarak, belediyenin hijyen dairesinde, seyyar hastanede ve hastası olduğu Profesör Salvador Pisani'nin patoloji bölümünde pratisyen olarak çalıştı. Okulunun bitmesine bir yıl kala Güney Amerika'yı dolaştı ve cüzzam hastalarıyla ilgilendi. Venezuela'daki Cabo Blanco Cüzzam kolonisinde çalışmak üzere Arjantin'den ayrıldı. Oradan da bir ayaklanma yaşayan Guetamala'ya gitti. Ve ayaklanmaya katıldı. Devrimci Jarabo Arbenz Hükümeti, çoğunluğu Amerikalı şirketlere ait olan toprakları topraksız köylülere dağıttı. Devrimcilerin safında yer alan Che'nin faaliyetleri ortaya çıktığında sınır dışı edildi. Bunun üzerine Che Meksika'ya gitti. Orada Fidel Castro ile karşılaştı. Bu karşılaşmayla aynı zamanda Che'nin Küba Devrimi'ndeki faaliyetleri başlamış oldu.

"Özgürlük adına savaşanlar için tek çözüm yolunun silahlı mücadele olduğuna inanıyorum ve bu inanca uygun olarak davranıyorum" diyerek silahlı mücadelenin önemine dikkat çekti.

1956 yılında Fidel Castro ve Cailirto Garcia ile birlikte tutuklandı. Anne ve babasına hapisshaneden yazdığı mektupta, tıpi bıraktığını ve Küba Devrimi'ne katıldığını açıkladı. Hapisshanedede yaptıkları açlık grevi sonu-

cunda 57 günlük hapsin ardından serbest bırakıldılar. F. Castro önderliğinde süren gerilla savaşına katıldı.

Ağustos 1958 Castro ana karargahını Laplata'da kurar. Guevara 8. Kol "Ciro Redondo'nun komutanlığına atanır, stratejik görevi, adayı bölmektir. 8. Kol'da 148 erkek ve kadınla altı makineli tüfek, çok sayıda tüfek ve bir bazuka vardır. Saldırıları, pusular, çatışmalardan sonra Kol, Las Villes'in dağ kasabalarından dağlara ulaşır. Yürüyüş 46 gün sürmüştür. Burada çeşitli eylemlerle halkın seçimlere girmesini engeller. Kırdaki nüfusun % 10'u kentte de % 30'u seçime katılabilir.

Küba Devrimi sonrasında çeşitli görevlerde bulunur. 1964 yılında katıldığı Dünya Ticaret ve Geliştirme Konferansı'nda, ABD'yi Latin Amerika'da sömürgecilikle suçlar. Kasım 1964'te Sovyetler Birliği'nde Ekim Devrimi'nin 47. yıldönümü şenliklerinde Küba delegasyonuna başkanlık eder.

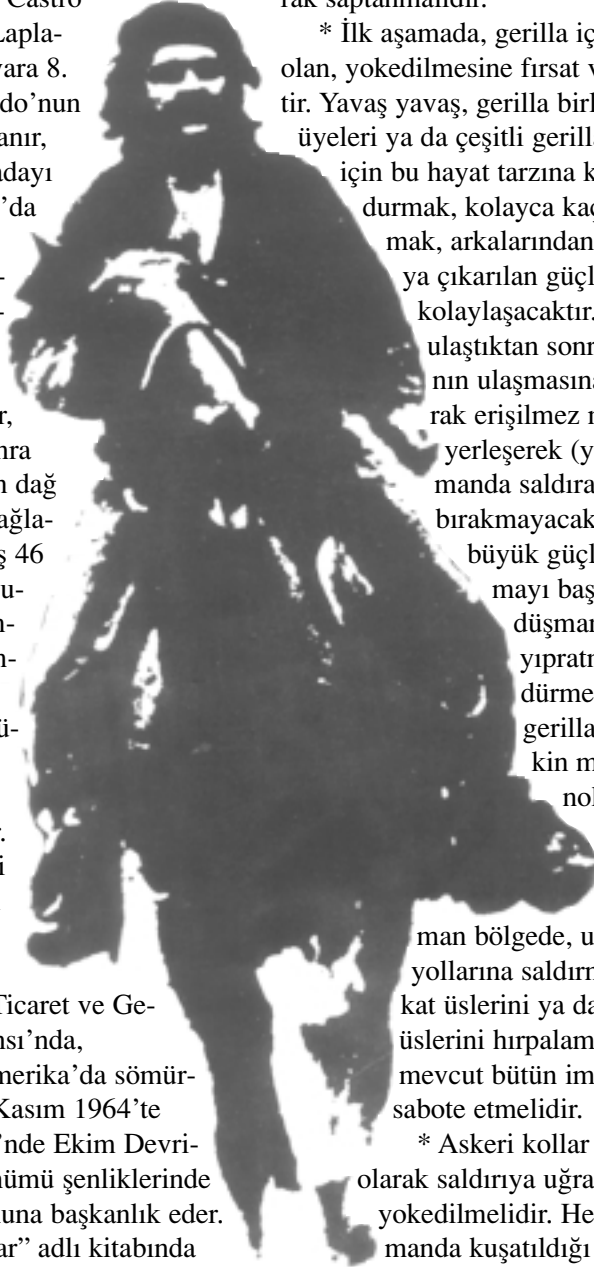
"Askeri Yazılar" adlı kitabında Gerilla Savaşı'nın Stratejisi başlıklı yazısında şu noktalara dikkat çekmiştir:

* Stratejinin doğru değerlendirilmesi için, gerilla savaşı görüş açısından, düşmanın davranışını temelden incelemek zorunludur. Stratejimiz, son

hedefimizin düşmanı bozguna uğratmak olduğu asla göz önünden uzaklaştırılmadan bu sonuçlar uygun olarak saptanmalıdır.

* İlk aşamada, gerilla için esas olan, yokedilmesine fırsat vermemektir. Yavaş yavaş, gerilla birliklerinin üyeleri ya da çeşitli gerilla birlikleri için bu hayat tarzına kendini uydurmak, kolayca kaçmaya alışmak, arkalarından kovalamaya çıkarılan güçleri ekmek kolaylaşacaktır. Bu hedefe ulaşıldıktan sonra, düşmanın ulaşmasına engel olarak erişilmez mevzilere yerleşerek (ya da düşmanda saldıracak cesarete bırakmayacak derecede büyük güçler toplamayı başararak) düşmanı giderek yıpratmayı sürdürmelidir. Önce gerillaya karşı etkin mücadele noktalarına en yakın yerlerde, sonra düşman bölgede, ulaştırma yollarına saldırmalı, hareket üslerini ya da merkez üslerini hırpalamalı, elde mevcut bütün imkanlarla sabote etmelidir.

* Askeri kollar sistematik olarak saldırıya uğratılmalı ve yokedilmelidir. Her an düşmanda kuşatıldığı izlenimini uyandırmalı: Gündüz, ormanlık ve engebeli arazide, gece ise devriyeler için girilmesi kolay olan düz arazide. Bütün bunlar, halkla tam bir işbirliği ve arazinin çok iyi bilinmesini gerektirir. Bu iki koşul, gerillanın hayatının her dakikasında yeniden kendini gösterir.

Bu nedenle, şimdiki ve gelecekteki hareket alanlarının eğitim merkezlerinin yanısıra, yoğun bir kitle çalışması, devrimin itici güçlerinin ve hedeflerinin anlatılması, kesinlikle halkın yenilemeyeceği çürütülemez gerçeğinin propagandasının yapılması gereklidir. Bu mutlak gerçeği hissedemeyen gerilla olamaz.

* Grev, iç savaşlarda en başta gelen bir etkidir, fakat buna erişmek için ikinci dereceden bir dizi etken gereklidir. Bu etkenler her zaman gerçekleşemez ve çok az durumda kendiliğinden vardılar. Devrimin itici nedenlerini açıklayarak ve halkın gerçek gücünü ve olanaklarını kanıtlayarak bu etkileri yaratmak lazımdır.

* Gerilla eyleminin yer aldığı toprağın genişletilmesi düşünülebilir. Fakat asla aşırı büyümeye vurdurulmamalıdır. Daima güçlü bir hareket üssü bulundurulmalı ve tüm savaş süresince güçlendirilmesi sürdürülmelidir.

Bolivya'da gerilla savaşı yürüttüğü 1967 yılında Bolivya ordusunun başlattığı saldırıda **Che Guevara**'nın grubu ilk köy toplantısı yaptıkları Alto Seco köyünde toplantının ardından köy muhtarı tarafından ihbar edilir. Peşine düşen 1500 kişilik ordu tarafından El Yuro Vadisi'nde kuşatılır. Ayaklarından yaralanan Che tutsak düşer. Higuera'sta okul binasına taşınıp sorgulanır. Hiçbir soruyu yanıtlamaz. Yaralarını tedavi etmezler.

9 Ekim 1967 de Che, saat 13:10'da bir makineli tüfek salvosuyla vuruldu. Che'yi vuran **Çavuş Mario Teran**, Bolivya Başkanı Rene Barrientos'un doğrudan emriyle hareket etmiştir. Cesedi bir av ganimeti gibi sergilenir. Bolivyalı bir subay makineli tüfeğin açtığı, ölümcül kalp yarasını gösterir. Geleneklerine göre gömülmesi engellenerek, halka korku salmak istenmiştir. Yaşamı boyunca örnek bir devrimci olarak savaşan Guevara, sömürlere karşı silahını daima kuşanmıştır.

1 Ekim'in zaferi ezilenlere yol gösteriyor

İşimiz çok
zaman yok
Dünya dönüyor
Hayat zorluyor
On bin yıl çok uzun
Sarıl güne, sarıl saate

Mao Zedung

"İnsanlığın dörtte birini oluşturan Çin halkı ayağa kalkmıştır... Bundan böyle hiç kimse bizi aşağılayamaz" diyen Mao Zedung 1 Ekim 1949'da tüm dünyaya Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulduğunu ilan etti. "Ülke çapında zafer kazanmış olmamız, uzun yürüyüşün yalnızca birinci adımımızdır... Bu, ne denli gurur verici olsa da küçük bir adımdır; esas olarak önümüzdeki güçlükleri aştığımızda kendimizle gurur duyabiliriz" diyordu Mao.

Birçok sağ ve sol sapmaya, reformizme, revizyonizme karşı savaşın yanında Japonya'ya, Çan Kay-Şek'e karşı yapılan savaşlar içerisinde, gelişen ve güçlenen ÇKP tüm dünya üzerindeki yoksul emekçi halkların geleceği yaratma umudunu yeniden canlandırdı.

Dünya üzerinde tarihsel süreç içeri-

sinde kurulan; Paris Komünü ve Ekim devrimiyle kurulan Sovyetlerden sonra 3. sosyalist ülke olan Çin, dünya emperyalistlerinin korkulu kabusu olan "komünizm hayaleti"nin yeniden vücut bulmasını sağladı. Çin halkı Başkan Mao önderliğinde Halk Savaşı stratejisiyle kırlarda yarattıkları Kızıl Siyasi Üsler'de öncelikle kendi iktidarlarını gerçekleştirdiler. Daha sonra kırlardan şehirleri kuşatarak ülkede Demokratik Halk İktidarı'nı gerçekleştirdiler. Bu bir anda söylendiği kadar kolay gerçekleşen bir süreç olmadı. Bir çok defa Çin halkı yenildi, birçok defa yarattığı Kızıl Siyasi Üsler'i terk etmek zorunda kaldı, düşman saldırdı, Çin Halkı saklandı, düşman kaçtı Çin halkı ve onun kızıl ordusu düşmanı kovaladı. Tarihe **Uzun Yürüyüş** olarak geçecek olan Çin'i bir uçtan bir uca dolaşan yürüyüş gerçekleşti. Amansız dağların dorukları aşıldı, geçilmez deniz ırmakları geçildi, uçurumlar aşıldı. Birçok insan yaşamını bu yolculukta kaybetti. Doğaya ve düşmana karşı savaşıldı. Bu yetmedi Çin Komünist Partisi içerisindeki birçok sağ ve sol sapmaya karşı savaşıldı. Nihayetin-

de Çin halkı Başkan olarak kabul ettiği Yoldaş Mao Zedung'un rehberliğinde ülkeyi zafere götüreceği yolu seçti. Mao Zedung önderliğindeki Çin halkı büyük bir davayı zafere ulaştırdı. Dünya üzerinde emperyalizme karşı sosyalizm büyük bir zafer kazandı. Hiçbirşeyi olmayan, yiyecek ekmek bile bulamayan bir halk, emperyalistlerin askeri ve ekonomik olarak desteklediği, Çin'li egemenlere karşı tutuştuğu, geleceği yaratma kavgasından başarıyla çıktı. Zaferi tırnaklarıyla kazandı.

21 Eylül 1949'da Mao Zedung şöyle diyordu: "Devrimci çalışmamız henüz tamamlanmadı. Halk Kurtuluş Savaşı ve devrimci halk hareketi hala ilerliyor ve çabalarımızı sürdürmemiz gerekiyor. Kuşkusuz, emperyalistler ve yerli gerici yenilgilerini kolay kolay kabullenmeyecek, umutsuzca savaşacaklardır. Bütün ülkede barış ve düzen sağlandığı zaman kesinlikle sabotajlara girişecekler, şu ya da bu yoldan huzursuzluklar yaratacaklar ve her gün, her dakika bir geri dönüş tezgahlamaya çalışacaklardır. Bu kaçınılmaz ve kesindir. Uyanıklığı hiçbir şekilde elden bırakmamalı-

yız...

... Yerli ve yabancı gerici karşı-
mızda titresinler! Şu işi beceremediğimizi, bu işin üstesinden gelemediğimizi söylesinler. Biz Çin halkı kendi sarsılmaz gücümüze dayanarak dosdoğru hedefimize ulaşacağız"

Çin Halk Cumhuriyeti'nin ilanında "Sevgili yurttaşlar, daha iyi örgütlenmeliyiz. Çin halkının büyük çoğunluğunu siyasi, askeri, ekonomik, kültürel ve diğer örgütlerde örgütlemeli ve eski Çin'e özgü dağıntı devleti son vermeliyiz ki; kitlelerin büyük kolektif gücü, hem Halk Hükümeti'ni ve Halk Kurtuluş Ordusu'nu desteklemeye, hem de bağımsız, demokratik, barış içinde birleşmiş, müreffeh ve güçlü bir yeni Çin inşa etmeye yöneltebilsin." diyen Mao yoldaş Çin halkının hiç kimse tarafından aşağılanamayacağını bir kez daha yinelemiştir.

Bugün Çin Halk Cumhuriyeti; Mao yoldaş öldükten sonra yönetimi ele geçiren revizyonistler tarafından yönetiliyor olsa da Mao Zedung yoldaşın bıraktığı şanlı bayrak tüm dünyanın doruklarında dalgalanıyor.

"Yılmaz Güney'i anma etkinlikleri coşkuyla sürüyor"

Yılmaz Güney tüm Avrupa'da ATİK'in düzenlediği etkinliklerle anıldı.

8 Eylül 2001 tarihinde Hamburg Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu tarafından organize edilen "Yeni Bin Yılda Yılmaz Güney Yine Kavgamızda" geces düzenlendi. iHamburg'da gerçekleştirilen gece ATİK'in Avrupa'nın 8 bölgesinde düzenlediği gecelerin ilki

Salon programın başlaması gereken zamanda olmasa da; ilerleyen saatlerde, tıklım tıklım dolmaya başladı. 1.500'ün üzerinde kitleyi bir araya getiren bu etkinlikte, heyecan ve coşku doruk noktasındaydı. Geçmiş yılların tecrübesinden çıkartılan derslerin iyi değerlendirilmesi sonucu, et-

kinliğimiz kitleler tarafından beğeni ve dikkatlice izlendi. Hamburg YDG Halk oyunları ile başlayan ve saygı duruşu ile devam eden programda, konuşmacı olarak; Oral Çalışlar (Gazeteci yazar), Necmettin Çobanoğlu (Sine-Sen Başkanı), ATİK temsilcisi, Cristian Arnd (Papaz-hapishalerle ilgili Türkiye'ye giden heyetin üyesi) Dirk Hauer (Regenbogen temsilcisi) katıldılar. Konuşmacıların hemen hemen tümü Yılmaz Güney'in yanısıra, özellikle zindanlarda mevsimlerdir sürdürülen direnişe ilişkin konuşma yaptılar. Yine geceye sanatçı olarak katılan Ferhat Tunç ve Suavi yaptıkları konuşmalarda özellikle Ölüm Oruçları'na değindiler. Ayrıca dia gösteriminde zindan direnişine ilişkin gelişmeler gösterildi. Yılmaz Güney'in hayatı ve mücadelesine ilişkin hazırlanan kısa bir filmde yine kitlenin beğenisini kazandı.

Ferhat Tunç ve Suavi'ni yanısıra programda yer alan Grup Çığ'ın hareketli değişik müzik tarzı geceye ayrı bir coşku kattı.

9 Eylül 2001 Hannover

Hamburg etkinliğinden hemen bir gün sonra, aynı programla Hannover'de de aynı amaçlı bir etkinlik düzenlendi. Yaklaşık 15 yıla yakındır

ATİK'in ilk defa bu bölgede böylesi bir etkinlik yapması hem de mutsuzluğun, karamsarlığın kol gezdiği bir süreçte, son derece önemli ve anlamlıydı.

Kitlenin yoğun olarak katıldığı etkinlik burada da halk oyunları ile başladı. Ardından yapılan saygı duruşundan sonra, dünyadaki son gelişmelere ilişkin hazırlanan dia gösterildi. Oral Çalışlar konuşmasında Türkiye'deki anti-demokratik uygulamaları ve buna bağlı olarak Ölüm Oruçları'nı dile getirirken, Necmettin Çobanoğlu ise Yılmaz Güney'e uygulanan baskılara değindi.

Programda ayrıca Grup Çığ, Ferhat Tunç ve Suavi yer aldılar. Uzun dönemden beri ilk defa böylesi bir etkinliğin bu bölgede başarılı bir şekilde gerçekleştirilmesi gelecek açısından çok önemliydi.

15 Eylül 2001 Viyana

"Yeni Bin Yılda Yılmaz Güney Yine Kavgamızda" afişleri ile donatılmıştı Avrupa: Hamburg, Hannover, Den Haag, Basel, Londra, Ausburg ve Viyana...

Viyana'daki yoldaşlarda bu konuda görevlerine dört elle sarılarak, etkinliğin olacağı güne sabırsızlıkla hazırlandılar.

Gecenin yapılacağı gün düğün ve benzeri etkinliklerin olması ve yine "kimileri" gecenin Amerika'ya yapılan saldırıdan dolayı ertelendi spekülasyonlarına rağmen etkinliğe 1500'nin üzerin de kitle katıldı.

23 Eylül 2001 İsviçre

"Yeni Bin Yılda Yılmaz Güney Yine Kavgamızda" şiarıyla düzenlenen gece, coşku ve büyük bir katılımıyla gerçekleştirildi.

Açılış konuşması sırasında yapılan dia gösterisi de kitle tarafından ilgiyle izlendi. Geceye Grup Hasat, Suavi ve Ferhat Tunç türkülleri ile katıldı, İsyen Folklor Ekibinin gösterileri ve gönderilen mesajların okunmasıyla geceye devam edildi.

Görüşlerine baş vurduğumuz gece tertip komitesi şu açıklamayı yaptı:

"Yılmaz Güney şahsında değerlerimize saldırıların yoğun olduğu, öte yandan Ölüm Orucu direnişinin tüm görkemiyle sürdüğü ve her gün yeni yeni devrimci-komünist tutsağın şehitler kervanına katıldığı bir ortamda, bu etkinlikler bir yandan Güney'i sahiplenme, öte yandan Ölüm Orucu direnişini kitlelere anlatma ve kitleyi bu konuda duyarlı kılma açısından son derece önemlidir."

Devrimci sanatçı Yılmaz Güney TKM'de anıldı

İstanbul: Tohum Kültür Merkezi'nde 16 Eylül 2001 tarihinde "Halkın Sanatçısı, halkın savaşçısı Yılmaz Güney'i saygıyla anıyoruz" adlı bir panel ile Yılmaz Güney anıldı. Panelde Barbara Halk Sahnesi oyuncularından **Leyla Lüle**, Şair **Nihat Behram** ile yönetmen **Ümit Elçi** katıldı. Panelin ilk konuşmasını yapan Lüle, Güney'in öz geçmişinden söz edip Güney'in ölene kadar halkın sanatçısı, halkın savaşçısı olmaktan vazgeçmediğini ifade ederek sözü Nihat Behram'a verdi. Behram "Yılma Güney ölünce 'Yılmaz Güney ile yasaklı yıllar' adlı kitabı yazdım. O kitabı yazarken devrimi yüzercesine yazdım. Güney ile büyük karşılaşmalarımız oldu. Bunları anlata-mam bunları tarihi perspektif ile

bakanlar yorumlayacaklar" dedi. İleriyi gören, almak istediği şeylerden asla taviz vermediğini de belirten Behram "O'nunla konuşurken etkilenmemek imkansızdı. İleriyi iyi gören Yılmaz, bir gün durduk yerde 'Gideceksin İbrahim Tatlıses'i bulacaksın' dedi. Ben Tatlıses'in adını madımı bilmiyorum. O zaman ciddiye almadım. Ama bu adam 6 ay içinde "Ayağında Kundura" şarkısıyla ünlendi. Ben bunu Yılmaz'a sordum "Bunun bu kadar meşhur olacağını nereden biliyordun" dedim. "Sen onu boşver kuşu elinden kaçırdın. Onlar içi boş arabesk bir Yılmaz Güney yaratmak istiyorlar. Ben ona sinemada öyle bir rol vereceğim ki bir daha sinema starı olamayacaktı" diye konuştu." dedi. Behram ko-

16 Eylül 2001 TKM Yılmaz Güney anması

nuşmasını "Kundak" adlı şiirini okuyarak tamamladı. Son olarak konuşan Yönetmen Ümit Elçi ise "Üniversitede okuduğum yıllarda 'Arkadaş' filmi çekmişti. İleride Yılmaz Güney'e yaklaşacak film yapmak duygu-zevkiyle sinemacı daha sonra

yönetmen oldum. Yılmaz Abinin filminde oynamak bir şereftir" diye konuştu. Panel, izleyicilerin Yılmaz Güney ile ilgili soruların cevaplandırılmasıyla sona erdi. Nihat Behram panel bitiminden sonra kitaplarını imzaladı.

Tohum doğurganlığı ile yürekler bir kez daha buluştu

Ankara: Yaşamı güzellikleriyle diri tutan, çirkeflilere ve çürümüşlüklere karşı halkın ilerici ve devrimci yönlerini alarak kültür-sanat cephesinden savaş açan, alternatif kültür ve sanatı yaratma yürüyüşümüz devam ediyor. Kalıcı, öz, ilerici ve bilimsel olandan yana hareketle çalışmalarına devam eden, kurulduğu günden beri engellemelere rağmen yeni yeni hedeflere ilerleyen Tohum Kültür Merkezi Ankara'da da sesini yükseltmeye devam ediyor.

Yeni yaratma bilici ile alternatif kültür ve sanatı varetme yürüyüşümüze devam "şiiri" ile 23 Eylül 2001 tarihinde düzenlediği etkinlikle yeni taşındığı Tuzluçayır Mahallesinden dostlarına merhaba dedi. Ankara TKM Grup Güneşe Türkü, Şair Ahmet Telli ve **Beyhan Aksoy**'un güzel ezgileriyle katıldığı program saat 14:30'da başlarken, yaklaşık 100 kişinin izlemeye geldiği etkinlikte ilk sözü Tohum Kültür Merkezi çalışanları olarak, Tohum coşkuluğundaki umudu ve paylaşımı sözleriyle yaydılar. Kültür merkezlerinin amaçlarından hedeflediklerine değin yapılan konuşmanın ardından ilk söz **Şair Ahmet Telli**'ye verilerek dinleyenlere içinde sevinç, acı ve kavga çağrılarında bulunan dolu dolu dakikalar geçirildi. Telli, sözlerine mekanların öneminden değiştirip dönüştürme adına yola çıkanlara ve bu mekanlara sahip çıkılması konusuna vurgu yaptı. Konuşmasına başlarken 'Belki

yine gelirim' adlı şiiri ile açılışı yaptı. Adından, "Yüreğimize kök salanların ve Kaypakkaya'nın anısına bu şiiri okuyorum" diyerek "gidenler nerede kaldılar özledik onların gülüşlerini" adlı şiiri seslendirdi. "Hala koynumda resmin" adlı şiirini seslendirmeden önce Ölüm Orucu'nda bulunanları anarak, artık Ölüm Orucu'nun kaçınıcı günlere girildiğinin unutulduğunu, sokakların unutulduğunu hatırlatarak vicdanlara yönelen bir konuşma yaptı. Dinleyenlerde yoğun duygular uyandıran şairden sonra sazıyla Beyhan Aksoy sahnede yerini alarak hasret ve duygu yüklü türkülerini seslendirdi. Nazım Hikmet'in dizeleriyle söze başlayan Aksoy, herkesi selamladıktan sonra Çavbella ile açılışını yaptı. Barışın düşünürü değil, savaşçısı olduklarını söyleyen Aksoy, türkülerini seslendirdi. Aksoy'dan sonra Güneşe Türkü'de insanı temel alarak sanat ve kültürde uğraş verdiklerini belirterek türkülerine başladılar. "Düşlerimin misafiri" adlı türkülerini dinletilerine başlayan grup, yeni kasetlerinden de bahsederek 2001 yılının sonlarına doğru kaset çalışmalarının biteceğini hatırlattılar. Yeni kasetlerinde yer verecekleri türkülerden de bir kaçın, okudular. Karadeniz türkülerini de seslendiren grup eşliğinde halaylar çekilip coşku doruğa çıkartılırken en güzel yarınlarda buluşmanın mesajı ile etkinlik sona erdirildi. Ayrıca Odak dergisi ve çalışanları da gönderdikleri mesajla etkinliği selamladılar.

Yasemin Göksu konseriyle tohum etkinlikleri sürüyor

Kartal: Tohum Kültür Merkezi Kartal Şubesi, eylül ayının son etkinliğini Yasemin Göksu Çimen'in verdiği konser ile tamamladı. Kartal Tohum Kültür Merkezi açılışından kısa bir süre geçse de etkinlikleriyle dopdolu.

23 Eylül 2001'de Yasemin Göksu Çimen konseri bazı teknik eksiklerden dolayı bir saat gecikmeli olarak saat 16:00'da başladı. Konser başlamadan önce kafeteryada bekleyen konukların hem Tohum'a hem de konsere ilgileri oldukça yoğundu. Yasemin Göksu konserine başlamadan önce kısa yaşam hikayesini anlattıktan sonra konserin birinci bölümünde Neşet Ertaş'tan türküler seslendirdi. İkinci bölümde söylediği Azeri türkülerini coşkuyu doruğa çıkardı. Konserinde kanserden vefat eden sanatçı Fikret Kızılok'u da andı. Konser coşkulu bir şekilde sona erdi.

Gericiliğin ortasında zulmün diğer adı: Kadın olmak

Hertürlü baskı ve zulmün reva görüldüğü kadınlarımız oyun oynamayı öğrenmeden çocuk sahibi olurlar.

Kimisi henüz 13 yaşında doğmadan önce "beşik kertmesi" yapıldığı için hiç tanımadığı bir yakını ile evlenmek zorundadır. Babası söz vermiştir yeni sahibine, onun söz hakkı yoktur artık. Kimisi sürekli içip, sarhoş o-

lan eşinin dayacağından bıkmış, usanmış, defalarca kez ölümü düşünmüştür. Kimisi eşinin kumar borcunun ödenmesi olmuş, bedeline bedel vermiştir borcunun. Kimisi sevdiği ile kaçtığı için aile meclisinde cezalandırılmış; ya köprüden atılmış, ya traktör altında ezilmiş ya da köy meydanına

kurşunlanmıştır. Kimisi bir dedikodunun kurbanı olmuş bakire olmadığı iddia edilerek "kötü mal sahibinindir" denilerek baba evine teslim edilmiş orada da kadın olmanın bedelini hayatıyla ödemiştir. Kimisinin "sırtından sopa, karından sığa" eksik edilmemiş evinin mutfağı ile yatak odası arasındaki bir yaşama mahkum edilmiştir. Kimisi eşi ölünce eşinin erkek kardeşinin ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılmış, kimisi bir yakınının ya da korucunun tecavüzüne uğramıştır. Onlar hiç de uzak değil bize. Hepsisi içimizden biri. Ve bu anlatılanlar sadece Türkiye'de yaşanan şeylerde değil. Dünyanın birçok ülkesinde özellikle de Türkiye gibi yarı feodalliğini koruyan ülkelerde kadınların yaşamı gericilikle de birleşince tam bir zulme dönüşüyor. Evlenmeden önce babasının malı, evlendikten sonra kocasının malı sayılan kadın adeta alınıp satılacak bir mala dönüştürülüyor. Bu tür ülkelerde kadına yapılan herhangi bir saldırı aslında onun sahibine yani erkeğe yapılmış gibi görülerek namus meselesi haline getiriliyor. Sonunda aile meclisi oturup kafa yorar ve kendinden 20 yaş büyük bir insanın 3. karısı olmayı reddeden Hatice'yi; dokuz yaşından beri korucu dayısının tecavüzüne uğrayan ve korkudan

kimseye açıklamayan, hamile kalan Ayşe'yi, kumar borcuna karşılık satılan Emine'yi suçlu bulur. Ceza ya ölüm ya namusu temizlemek ve terbiye etmek adına alabildiğine dayak ya da tüm itirazlara rağmen ailesinin isteğinin yaptırılması olur.

Bugün yaşadığımız koşullarda bu yaşananlar bizlere biraz uzak da gelse ülkenin her köşesinde buna benzer olaylar oldukça sık yaşanıyor. Kilis yöresinde yapılan bir araştırmaya göre kadınların yaşamı halen akıl almaz yasaklarla sınırlanmış durumda. 560 kadınla yüzyüze görüşülerek yapılan araştırmanın sonuçlarından bazıları oldukça ilginç;

- *Kadınlar eşini ismiyle çağıramaz.
- *Büyüklerin yanında çocuğunu sevemez, şakalaşamaz.
- *Bebeğine istediği isimi veremez.
- *Tek başına alışverişe gidemez, veresiye alamaz.
- *Canının çektiği yemeği yapıp yiyemez.
- *İsteddiği kıyafeti giyemez.
- *Evde başka erkek varsa süslenemez, makyaj yapamaz.
- *Kaynana, kayınpeder ve eşinin yanında sakız çiğneyemez
- *Altın ve ziynet eşyalarını kaynananın uygun gördüğü hallerde takabilir.

ser verip sır vermeyen komünist önder

İbrahim Kaypakkaya
hayatı ve mücadelesi

Nihat Behram

ÇIKIYOR

Umut Yayıncılık

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

"Bir kademede, diğer kademelere karşı dur!"

Kültür, Gençlik ve Dergi "Dergi" 55. * Ekim 2001 * Fiyat: 1000 TL * İKESİ: 1800-7 508

Emperyalist saldırıya karşı dur!

ÇIKTI!
Umut Yayıncılık Bürolarında

BELGELERLE TKP/ML - 3
Karadeniz Dağları'nda TKP/ML TİKKO
gerillalarıyla röportaj ve izlenimler

**RÜZGAR BİZDEN
YANA ESİYOR...**

**ÇIKTI
OKU-OKUT!**

Umut Yayıncılık

**Baş tarafı sayfa 32'de
DİRENİŞ SAVAŞINDA ÖRGÜTLERİN
OLUŞUMU VE ABD
STRATEJİSİ**

Gulbeddin Hikmetyar ve Burhaneddin Rabbani'nin CIA ile ilişkileri çok öncelere dayanır. Bunlar ABD'den çok yönlü destek alıyorlardı. Bunlara benzer bir başka isim ise Pir Şehid Ahmet Geylani'dir. Bu dinci liderin ABD ile çok önceden ilişkileri olmasına rağmen, ayaklanma sırasında konuştuğu koptu. Bunun üzerine CIA, bölgede bulunan (Ortadoğu, Orta ve Güney Asya) 10 elçiliğine acil talimat vererek, Geylani'nin hemen bulunarak Afganistan'a gönderilmesini, acilen bir parti kurmasını ve direnişçileri örgütlemesi için de her çeşit desteğin en kısa sürede gönderileceğini bildiriyordu. Bu gizli talimatlar, Humeyni'nin İran'da iktidara gelmesiyle ABD'nin Tahran elçiliğinden ele geçirilmişti.

İran'da Şah Rıza Pehlevi döneminde İran gizli haber alma örgütü SAVAK, CIA'nın bölgedeki en önemli, en merkezi ve en stratejik branşını temsil ediyordu. Bölgede çok aktif rol oynuyor ve örgütlülüğü dal-budak her tarafı sarmalamıştı. O dönemler SAVAK'ın şefi General Nesiri idi. CIA, Nesiri'yi 1978'de Pakistan'a, ayaklanmadan kaçarak buraya gelen Afganistanlı dinci liderleri bir parti etrafında örgütlemesi için gönderdi. Nesiri; Gulbeddin Hikmetyar, Burhaneddin Rabbani ve Nebi Muhammedi'yi bir araya getirerek Peynami Necati Afganistan (PNA- Afganistan'ı Kurtarma Anlaşması) adında bir parti kurdu. Başkanlığına Muhammedi, askeri işler sorumluluğuna Hikmetyar, dışişleri sorumluluğuna ise Rabbani getirildi. Böylelikle Afganistan'da ayaklanmadan sonra ilk parti kurulmuş oldu.

Tüm dinci liderlerin hepsi (biri hariç, o da cezaevinde idi) ayaklanma sırasında Afganistan'dan kaçtılar. **Bunların tümü sonradan ABD ve uşağı Pakistan tarafından dışarıda örgütlenirip Afganistan'a gönderildi. Çünkü hepsinin de önceden ABD ile dolaylı ve dolaysız ilişkileri vardı.** PNA, kurucuları arasında önceden varolan çelişkiler, iktidar sorunu vb. nedenlerden ötürü fazla yürümedi. Partinin kasası Hikmetyar'da idi. Hikmetyar bu paraya el koyarak kendi partisini kurunca, öteki liderler de hemen ayrı partiler kurmaya başladılar. PNA kurucularından;

Hikmetyar; Afganistan İslam Partisi'ni (AİP)

Rabbani; Afganistan İslam Cemiyeti'ni (AİC)

Muhammedi; Afganistan Devrimci İslam Hareketi'ni (ADİH) kurdu.

Ayaklanmadan sonra işgale karşı mücadeleye ortaya üç yönelim çıktı. Bunlar; tutucu ve ılımlı İslamcılar ve ulusal demokratik cephe idi.

A) Tutucu İslamcı Partiler;

1. Hikmetyar'ın AİP, 2. Rabbani'nin

AİC, 3. Resul Sayyaf'ın VAHABİ partisi

B) İlimli İslamcı Partiler;

1. Nebi Muhammedi önderlikli ADİH
2. Mücadeleci önderlikli Afganistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (AUKC)
3. Ahmet Geylani önderlikli Afganistan Ulusal İslam Cephesi (AUİC)

Hem ABD hem de Rusya, ihtiyacın duyulacağı ve alternatifin gerekli olacağını düşünerek Afganistan'da iki yönelimi aynı anda beslemiştir. Bu iki yönelim, savaş ve barış zamanına uygun ayarlanmıştır. RSE barış ve uzlaşma dönemi için Bayrak Partisi'ni (fraksiyon) benimserken, savaş ve uzlaşmanın olmadığı dönemler için Halk Partisi'ni tercih etmiştir. ABD ise uzlaşma dönemleri için İlimli İslamcı çizgiyi; savaş döneminde de Tutucu İslamcı çizgiyi beslemiştir. **Yani bu emperyalist güçler ihtiyaç dahilinde her dönem başvurabileceği, kullanabileceği alternatifleri önceden düşünerek hareket etmişlerdir.** Afganistan'da her iki süper gücün bu noktadaki pratikleri zengin derslerle doludur.

**DİRENİŞ SAVAŞINDA ULUSAL
DEMOKRATİK CEPHE VE SAMA**

Afganistan Ulusal Demokratik Cephesi'ne önderlik eden Afganistan Halkının Kurtuluş Örgütü SAMA'dır (**Sazmane Azadibarshe Mardome Afganistan**). Hem Cephe hem de SAMA'nın kurucusu ve önderi **Mecit KALAKANI**'dir. Kalakani, 1978'de ayaklanma sürecinde SAMA ve Afganistan Ulusal Demokratik Cephesi'ni (AUDC) kurdu. SAMA, cepheye önderlik eden Marksist-Leninist politik-askeri ve illegal bir örgütlenme idi. Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'e yaptığı katkıları bilince çıkarmış ML-MZD çizgisinde olan bir örgüttü.

Cephe içindeki güçler, SAMA'nın Marksist-Leninist bir örgüt olduğunu biliyorlar, ancak, SAMA'nın önderliğini tartışmasız kabul ediyorlardı. Çünkü SAMA, Mecit Kalakani'nin örgütüydü ve dolayısıyla güvenleri de sonsuzdu. Kuruluşundan kısa bir süre sonra, tüm Afgan halkı ve de düşmanları, Cephe ve SAMA'nın ismini her yerde duyular. Çünkü savaşın merkezinde, direnişin odağında ve halkın yanı başında SAMA vardı.

Ulusal Demokratik Cephe, SAMA önderliğinde; **1) Ulusal bağımsızlık 2) Demokrasi 3) Sosyalist adalet** sloganları etrafında bir araya gelerek oluştu. Ayaklanmanın ilk iki-üç yılında SAMA ve Cephe'nin gösterdiği örnek militan mücadelesi halkı çok olumlu etkiledi. Halkın tek güvendiği, saygı duyduğu ve kendi çıkarlarını tek temsil eden gücü SAMA'yı ve halk pratikte görüyordu. Tüm acıları, yoksulluğu, açlığı ve darbeleri beraber göğüsliyordu.

Mecit KALAKANI, bu yüzyılda, Afganistan halkı, devrimci-demokrat-ilerici-aydınları arasında en çok bilinen, sevilen, gü-

venilen ve saygı duyulan isimdir. Kalakani; Zahir Şah, Davut ve ADHP döneminde en fazla aranan isimdir. ADHP'nin iktidarı döneminde, sadece fotoğrafını gösterenlere 50 bin dolar değerinde Afgani veriliyordu.

Kalakani, Afganistan'da ilk kez devrimci silahlı mücadeleyi başlatan ve halk kitleleri üzerindeki saygınlığı ve doğal otoritesi tartışılmayan biri idi. O, sadece sol için değil, ülkesinin milli çıkarlarını düşünen tüm dini çevreler arasında da büyük ve saygın bir kişiydi. Yanı sıra Afganistan'da sadece Marksizm'i en iyi bilen ve kavrayan biri değil, aynı zamanda İslam dinini ve Kuran'ı en yetkin hocalardan çok daha iyi bilen biriydi. Kalakani katledilmeden önce, çok dar bir çevre dışında, hiçkimse onu Cephe ve SAMA'nın kurucusu olduğunu bilmemiş ve resmini dahi görmemişti.

Mecit KALAKANI, SAMA ve AUDC'yi kurduktan kısa bir süre sonra RSE'nin uşağı olan ADHP iktidarınca tutuklandı. O'nu sorgulamak için Rusya'dan özel sorğu ve işkence uzmanları geldi. Hiçbir sorğu ve işkence yöntemi para etmeyince çareyi, 8 Haziran 1980'de katletmekte buldular. Kalakani'den kısa bir süre önce de, SAMA'nın 5 Merkez Komite üyesi katledilmişti. Kalakani'nin yokluğu her yönden, hem SAMA hem de Demokratik Cephe için çok büyük darbeydi. Özellikle Cephe içindeki güçleri ortak hedefler doğrultusunda bir arada tutabilecek ve belli örgütsel ilkelere çerçevesinde disipline edebilecek karizmada ondan başka birinin olmayışı çok ciddi sorunlar yarattı.

SAMA, bir taraftan RSE'nin uşağı ADHP, diğer taraftan ABD güdümündeki dinci güçlerin yoğun saldırıları arasındaydı. Diğer taraftan Pakistan ve İran kendi denetimine almak için olmadık senaryolara, saldırılara başvuruyorlardı. Kadro ve taraftarları görüldüğü, fark edildiği yerde hemen tutuklanarak yoğun işkencelere alınıyor, kurşuna diziliyor, katlediliyordu. Çok yönlü düşman güçlerinin envai tür yoğun saldırılarıyla kısıpaca alınca, SAMA, 1982'nin sonları ile 1983'ün başlarında yeraltına çekilme kararı aldı.

1982 yılı içinde Kalakani'den sonra oluşturulan Merkez Komite üyelerinin %90'ı tekrar katledilmişti. Yaşamını korumak, kısıpaktan kurtulmak, saldırıları boşa çıkarmak, kitlelerle bağ kurmak, örgütü toparlamak vb. pek çok zorunlu nedenlerden dolayı görülen tek çare, diğer parti ve örgütler içine girerek faaliyet yürütmektir. O tarihten sonra, hiçbir yerde açık olarak ne Cephe'nin, ne de SAMA'nın propagandası yapıldı. Bu taktik gereği İlimli İslamcılar esas olmak üzere, tüm parti ve örgütlerin içerisine girildi. **Artık SAMA düşman için hiçbir yerde, halk için her yerde idi.** Bu taktik şunları içeriyordu:

1. Düşmandan bilgi alma 2. İlegal çalışma 3. İmha amaçlı faaliyetler yürütme.

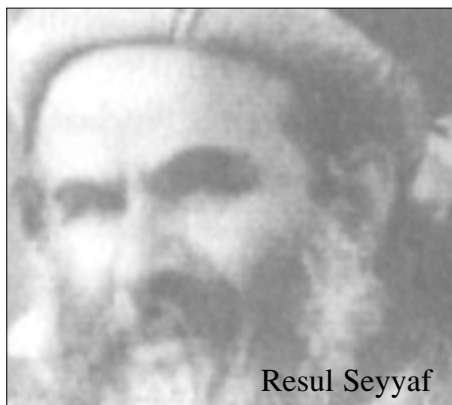
İmha amaçlı faaliyetler sadece iktidardaki ADHP için geçerliydi. Aynı anda iki baş ve iki esas tehlike olamazdı. Çünkü baş düşman RSE ve onun yeminli uşağı iktidardaki ADHP idi. İmha amaçlı saldırıların bunlara yönelik olmasının nedeni bundandı. Kuşkusuz dinci güçler de düşmandı; ancak, farklı amaçlarla da olsa onlar da işgale karşı çıktıkları için tali durumdaki düşmanlardı. **SAMA'nın işgalci RSE ve uşaklarına karşı politikası saldırı, gerici-dinci güçlere karşı ise savunmaydı.**

SAMA devletin belli kurumlarına, istihbarat teşkilatına adamlarını koydu. Bu bakımdan birçok gizli bilgiye sahip olabiliyor, düşmanın hareketini ve saldırılarını önceden öğrenebiliyordu. Hatta buradaki çalışmaları ile KGB'nin Afganistan'daki hem sivil hem de askeri şeflerini ortaya çıkararak cezalandırdı.

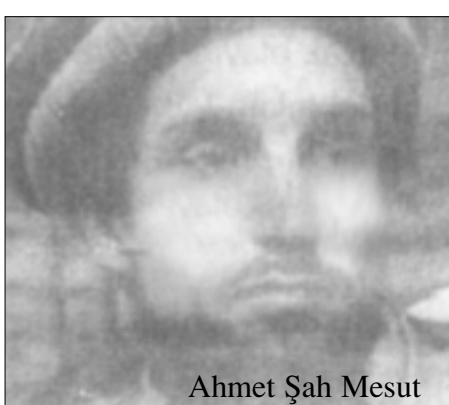
Tüm gerici partiler, SAMA'nın kendi içlerinde giderek güçlendiğini, etkinliğini artırdığını iyi biliyor ancak bir türlü ortaya çıkaramıyorlardı. Değişik partiler içine girerek dezavantajların yanında, birçok avantaj ve imkânlar da sundu. Bunlar, herşeyden önce kendi üyelerini ve örgütü belli saldırılardan kurtarıyor, halk kitleleri ile çok yönlü güvenilir ilişkiler kuruyor ve savaş içerisindeki direnişçiler ile yakın ilişkiler geliştiriliyordu. Çünkü, direnişçilerden çoğu Pakistan'da, ABD ve Pakistan'ın zoruyla örgütlenirip Afganistan'a savaşa gönderilmişti.

Birçok komutanla iyi diyalog yakalayıp, bazı kadro ve üyelerini de belli komutanlık kademelerine kadar getiren SAMA, farklı partiler içindeki koordinasyonu çok ciddi zorluklar çekmeden sağlayabiliyordu. Sadece G. Hikmetyar'ın partisinde ciddi sorunlar yaşandı. Nedeni de, bu partinin çok daha sıkı ve disiplinli olmasındandı. En büyük dezavantaj ise; SAMA'lıları çok iyi tanıyanlar dışında, kim olduklarını kitlelere açıktan söyleyememeleri, örgütü kitleler içinde açıktan örgütleyip güçlendirememeleri ve de kendi komutan ve savaşçıları örgüt ismi ile açıktan örgütleyip savaştırmamasıydı.

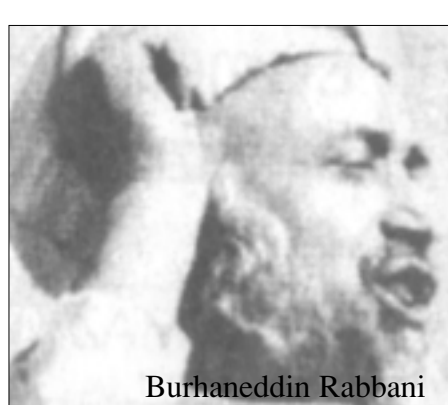
SAMA, savaşa hiçbir deney ve tecrübesi olmadan başladı. **Savaşı savaşıarak öğrenme** ilkesini, en somut ve en can-alcı biçimiyle yaşadı. Herşeyi, ama herşeyi savaş içerisinde çok acı ve öğretici derslerle öğrendi. Savaş, küçük ve çok zayıf bir ulus ile, çok güçlü bir süper güç (RSE) arasında yaşanıyordu. Halkın öncülere, sadece işgalci güç ve onun uşaklarının vahşi saldırılarına değil, yanı sıra, işgale karşı çıkan gerici güçlerin ve bunları destekleyen devletlerin envai saldırılarına da maruz kalıyordu. Her taraftan dayatılmış yoğun kuşatılmışlık koşulları ve her renkten düşmanın sinsice hazırladığı imha senaryoları vardı. Öylesine bir kısıpaktı ki bu, SAMA, tüm düşmanların ve birbirine düşman olan güçlerin ortak düşmanıydı.

Resul Seyyaf

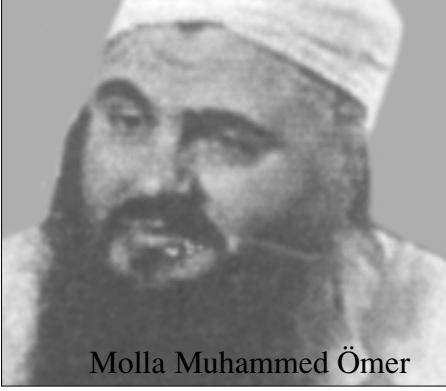
Ahmet Şah Mesut

Burhaneddin Rabbani

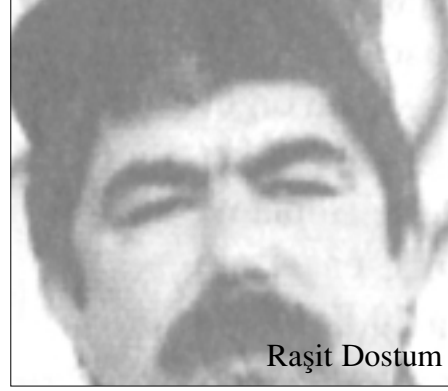
Gulbeddin Hikmetyar

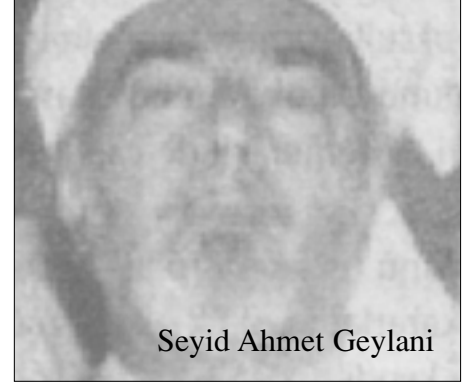
Molla Muhammed Ömer

Usama Bin Laden

Raşit Dostum

Seyid Ahmet Geylani

Baş tarafı 16'da

Koşullar çok ama çok ağırdı. Ancak bu ağır koşullara rağmen, her ne pahasına olursa olsun kendi ayakları, elleri ve bilinciyle ısrarla yürümeye, tüm sorunlarla boğuşmak ve çatışmak, bedel ödemek ve ödetmek zorundaydı. En büyük ekonomik-askeri-teknik kaynak ise düşmanın kendisiydi. Herşeyi düşmandan kopartarak alıyor ve "Rus silahıyla, Ruslara karşı savaş" şiarıyla gerçekleştiriyordu. Dünyanın hiçbir yerinden destek almamasına rağmen, işgale karşı direnen, her alanda savaşan, sayısız kayıplar verip sayısız askeri zaferler kazanan olduğu halde, sesi ve kolları dışarıdaki sınıf kardeşlerine bir türlü ulaşamıyordu.

İşgalci güce karşı direniş Şubat 1989'a kadar devam etti. **Denilebilir ki, bu tarz bir mücadele, revizyonizme karşı silahlı devrimci tarzda verilen mücadelenin ilki ni oluşturur.** Rusların Afganistan'dan çekilmesiyle iktidarı RSE'nin uşağı revizyonist ADHP'den ve ABD+Pakistan destekli dincilerden alacak güce değildi. Çünkü; bu süreç içinde çok ciddi kadro kaybına uğramıştı. Birkaç kez Merkez Komite bileşiminin %60, 80 ve 90'ını kaybetmişti. **Yanı sıra ciddi güç kaybından dolayı, aynı anda her iki güce karşı savaşacak durumda da değildi.** Dincilere karşı savaşılrsa ADHP, ADHP'ye karşı savaşılrsa dinciler güçlenecekti. Bu durumda SAMA, geçiş sürecinde böylesi bir çatışmaya taraf olmayacağını, dolayısıyla herhangi bir çatışmaya da girmeyeceğini ilan ederek, bu güçlerin birbirine girip zayıf düşmelerini benimsedi.

İŞGALCI GÜCÜN AFGANİSTAN'DAN ÇEKİLİŞİ VE SONRASINDA YAŞANANLAR

Rusya'da Gorbaçov'un başa gelmesiyle, Afganistan'da da bu sürece denk düşen Necibullah iktidara getirildi. Nisan 1988'de ABD, RSE, Pakistan ve Necibullah (ADHP) arasında Cenevre'de bir anlaşma sağlandı. Cenevre anlaşması, ABD ile RSE arasında varolan ilişkileri daha da yakınlaştırdı. Yapılan bu anlaşmaya göre, RSE'nin uşağı Necibullah, bir koalisyonda iktidarını ABD destekli İslamcılarla paylaşmak zorundaydı.

Anlaşmada, Afganistan direnişinin gerçek sahibi olan Ulusal De-

ulusal ve uluslararası alanda geniş bir destek de aldı. Bu sorunun Ulusal Demokratik Cephe'nin önerisiyle çözülmesi için, Almanya'da uluslararası bir konferans düzenleme çalışmaları vardı. Ancak o dönem AUDC Başkanı Kayum REHBER'in Pakistan üzerinden Almanya'ya gelirken Ocak 1990'da Pakistan'da tutuklanarak katledilmesi, bu hazırlığın yarıda kalmasına neden oldu. Böylelikle Cephe'nin alternatif çözüm önerisi, emperyalistlerin yoğun baskısı ve sindirmeleriyle uluslararası alanda ciddi bir güç oluşturmadan boğdu.

ABD ve RSE'nin Afganistan sorununun 'çözüm'üne ilişkin aldıkları koalisyonda (Necibullah ve Sünni din-

kontrolüne alarak, Necibullah'ın her türden otoritesine son vermek istiyorlardı. Beyaz Saray ve ABD Dışişleri Bakanlığı ise, Afganistan'da Necibullah ile yapılacak bir koalisyon ile politik çözümü benimsiyordu. Çünkü Gorbaçov'un iktidara gelişiyle birlikte, RSE ile ilişkilerde bir yakınlaşma başlamıştı. **Afganistan sorunu da iki süper gücün attığı ortak adımlara ve girilen yeni sürece uygun çözülmeliydi.**

Afganistan sorununda, ABD'de varolan çelişkinin aynısı Pakistan'da da yaşanıyordu. Pakistan'ın gerçek iktidar organı ISI (Pakistan Gizli Servisi) askeri çözümden yana tavır alırken, hükümet ve dışişleri bakanlığının tavrı ise koalisyona öngören politik çözümdü. Öte yandan, ABD'nin bölgesel çıkarları ile Pakistan'ın ulusal çıkarları arasında da çelişki vardı. ABD, RSE ile girdiği yakınlaşmaya uygun sorunu çözmeyi bölgesel çıkarları açısından daha uygun görüyordu. Bu nedenle savaşı daha ileri boyutlara götürme tarafı değildi.

Pakistan'ın çözümü ise, Afganistan'da bir kukla yönetimi tek başına iktidara getirmektir. Ancak böylesi bir yöntemle kuzey sınırını resmiyete kavuşturup güvenceye alabilirdi. Gulbeddin Hikmetyar ve partisi tam da bu amaca uygun oldu. Ziya Ül-Hak teokratik iktidarının aynısını Hikmetyar üzerinden Afganistan'a uygulamak istiyordu.

Pakistan'ın askeri diktatörü Ziya Ül-Hak, ISI Şefi Ahtar Abdurrahman ve ABD'nin Pakistan elçisi (CIA temsilcisi); bu üç insan, Afganistan işgali döneminde Sünni dincileri örgütleyen ve yönlendirenlerdi. Dünyanın 'kahraman'ları dünyadaki gelişmelere uymuyor ve ABD'nin dönemsel politikasına hizmet etmiyorlardı. Aksine, ayrı telden çalışıyor ve artık ço-

Afganistan'daki savaş ağalarının emrinde savaşan bir grup

mokratik Cephe'ye (AUDC) kesinlikle yer verilmiyordu. Bu alternatifini tasfiye etmek için tüm gerici güçler elbirliği yaptılar. Bu dönemde Ulusal Demokratik Cephe, Afganistan sorununun çözümüne dair alternatifini askeri olarak değil, politik yönden çözmeyi benimsiyordu. Kendi alternatifini güçlendirmek için, ülkede ve uluslararası alanda çok yoğun bir çaba içerisine girdi. Ve bu doğrultuda

ciler) kararı, pratikte bir türlü yaşam bulmadı. Bunun birçok nedeni vardır. Örneğin, ADHP'yi oluşturan Bayrak ve Halk fraksiyonları arasında ciddi çelişkiler çıktı ve birbirlerine girdiler.

1988'den sonra CIA ve Pentagon Afganistan sorununda askeri çözümden yana tavır aldı. Yani, Necibullah ile ortak bir koalisyona taraf değildi. İktidarı bir bütün kendi

mak sokuyorlardı. Sinekler küçüktü ancak mide bulandırıyordu.

Artık Afganistan çok kanlı ve çatışmalı, çok iktidarlı bir iç savaş dönemine girmiş oldu. 1992 Nisan ayında Necibullah hükümeti düştü. Necibullah'ın kendisi Kabil'deki BM binasına sığınırken (1996'da öldürülene kadar burada kaldı), askeri güçleri ise iktidar mücadelesi veriyordu.

Hiçbir güç Afganistan çapında iktidarını kuracak güçte değildi. Kabil'i alan kendisini Afganistan başkanı ilan ediyordu. 1992'de Necibullah hükümetinin düşmesinden sonra Kabil birkaç aylığına Mücededi'ye geçti ve hemen kendisini başkan ilan etti. Kısa bir süre sonra Kabil'in Rabbani'ye geçmesi ile bu kez başkanlığı ilan etmenin sırası Rabbani'ye gelmişti. Rabbani'nin başkanlığı ise 1996'da Talibanların Kabil'i almasıyla son buldu.

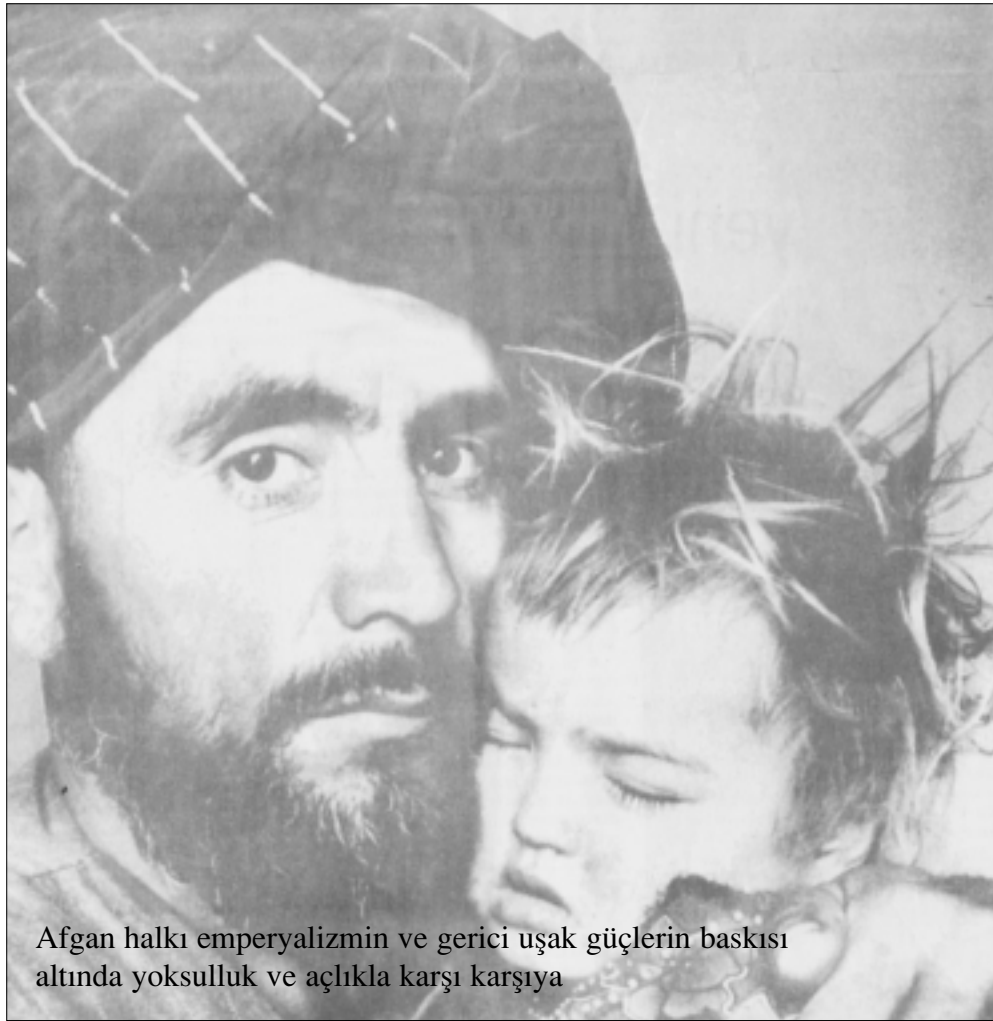
Necibullah, yönetiminin sonuna doğru Tacik, Özbek ve Türkmenler'in yoğun olduğu kuzeye Peştun kökenli generaller ve komiserler atadı. Ancak bunlar bölge tarafından kabul edilmeyerek geri gönderildi. Necibullah'ın kuzeyde bulunan dört generali, Necibullah'ın iktidarını daha fazla koruyamayacağını anlayarak, kendi aralarında biraraya gelerek Necibullah'a karşı olduklarını ilan ettiler. Bu generaller Abdul Raşit Dostum önderliğinde Rabbani'nin partisinden olup o bölgede bulunan Ahmet Şah Mesut'un (kısa bir süre önce bombalı bir saldırıda öldürüldü. **İşçi-Köylü**) güçlerine katıldılar. Ve oluşan bu birliğe; **Kuzey Afganistan Ulusal İslam Hareketi (KAUIH) adı verildi.**

1996'da Pakistan'ın İçişleri Bakanı Nesirullah Babur, Afganistan'da Kabil'e giderek, 1992'de BM binasına sığınan Necibullah'ı zorla alıp Kabil Hotel'i'ne götürmüş ve işkenceli sorguyla öldürmüştür. İşkenceli sorguyu yapan N. Babur'un kendisidir. Necibullah'ın cesedi sonradan hotelden alınıp Kabil Meydanı'na getirilerek darağacına asılmıştır. Bu küçük örnek bile Pakistan'ın, Afganistan'da ne kadar güçlü ve örgütlü olduğuna bir kanıttır.

Tüm gerici güçler işgale karşı direnen halkı kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için olmadık yöntemlere başvurdu. Halkın ekonomik-askeri-teknik yoksulluğundan faydalandılar. Direnen Afgan halkını kendi denetimine almak için, ajan ve işbirlikçilerine birçok parti kurdurtmuş ve onları ekonomik-askeri-teknik olanaklarla donatmışlardır. Bu yöntemle hem halkı bölüyor, hem de

halkın yoksulluğunu kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak gerici partiler önderliğinde savaştırıyorlardı.

Rus Sosyal Emperyalizmi'nin işgaline karşı yıllardır direnen savaşımlar, kesinlikle ABD'nin ajanları ve işbirlikçileri değildi. Savaşın ve işgalci güçlere karşı her alanda çatışmalar ve sefalet girdabında can çekişenler halkın kendisiydi. Halk için bu savaş askeri alanda büyük bir zafer iken, politik alanda ise büyük bir yenilgiyi ifade ediyordu. Afgan halkı bir süper güç olan RSE'ye karşı askeri alanda kesin bir zafer kazanırken, politik olarak kendisi iktidara gelemeyip kaybetti.

Afgan halkı emperyalizmin ve gerici uşak güçlerin baskısı altında yoksulluk ve açlıkla karşı karşıya

TALİBAN HAREKETİ, OLUŞUMUNA NEDEN OLAN FAKTÖRLER VE ABD'NİN YENİ STRATEJİSİ

Taliban ismi, Sünni inancında ilk basamağı ifade eden Talep'ten gelir. Taliban ise Talep'in çoğul halidir. Talibanların lideri **Molla Muhammed Ömer**'dir. Molla Ömer işgale karşı direniş esnasında Nebi Muhammedi'nin partisi (ADİH) saflarında, Kandahar bölgesinde sıradan bir komutandı. **İlk önce Pakistan'ın gizli örgütü ISI ve bunun üzerinden de CIA ile ilişkiye geçti. Daha sonra CIA ve ISI denetiminde Pakistan Karaçi'deki Medrese'de eğitim gördü.**

1990'lara gelindiğinde ABD, kurduğunu altı (6) partinin hiçbirinde istediği oranda verim alamıyordu.

Çünkü bu partilerden artık hiçbiri halka güven vermiyordu. Halk arasında otorite ve saygınlıkları kalmamıştı. Halk bu partilerin tümünü hırsız, talancı, soyguncu ve ırz düşmanı olarak görüyordu. Bu nedenle birinin yanında saf tutarak diğerine karşı savaşmayı kabul etmiyordu. Bu, ABD planının iflası demektir. Bundandır ki ABD, 1990'lı yılların başında Molla Ömer merkezli yeni bir model üzerinde yoğunlaştı.

Yeni modeli uygulamaya koyma görevi yine CIA ve ISI'ya verildi. Amaç, Afganistan'ın Ayetullah Humeyni'sini yaratmaktır. Bu amaca uygun kişilik ve aranan özellikler Molla Ömer'de fazlasıyla vardı. Molla

gereklili her tür ekonomik-politik-askeri desteği vermektedir. Amaç Afganistan'ın Ayetullah Humeyni'sini yaratmaksam, onlar amaçlarına büyük oranda ulaştılar. Çünkü Molla Ömer kendisini EMİR AL MUMİNİN, yani "Halife", "Müminlerin Kralı" olarak çoktan ilan etti! Çünkü Sünnilerin Molla Ömer- Emir al Mümin'liği, Şiiilerin Ayetullah Humeyni'si demektir.

Artık ABD, uşaklarını bir parti şeklinde, ideolojik-politik zeminde örgütlemeyi pek uygun görmüyor. Çünkü bu türden örgütler ideolojik-politik zeminde şekillendirilmiş ve parti tarzında disipline edilmiştir. Bunlara sunduğu ekonomik-politik-askeri-teknik desteği kesme (ihtiyacı kalmadığında) dahi, ideolojik-politik şekilleniş ve parti tarzında disipline edilmeleri bunların, varlıklarını bir biçimde sürdürmelerine ve kontrol dışına çıkmalarına olanak verir. Bu özelliklerden ötürü de uluslararası alanda kendisine yeni yandaş ve destek bulabilir. Böylelikle bu tür örgütler hem ABD'nin kontrolü dışına çıkabiliyor, hem de ağababalarına bile yönelebiliyordu. Afganistan'da Hikmetiyar örneği bunun kanıtıdır.

Bu yeni model gereği, ABD, Talibanları bir parti şeklinde örgütlememiştir. Kitleler ideolojik olarak şekillendirilmemiş ve parti biçiminde disipline edilmiştir. Eğer bir gün Talibanları yönlendiremez duruma gelirse, örgütsüz ve ideolojik olarak şekillendirilmemiş kitleleri kısa sürede ciddi zorluk çekmeden dağıtabilecektir. Hiçbir üretimin olmadığı, halkın açlıktan kırıldığı Afganistan'da kitleleri etrafında tutmanın en büyük kozu, ekonomik-maddi çıkarlar ve savaştır. Bilinçsiz ve örgütsüz kitleler bu maddi imkanlar sayesinde çok rahat kontrol altına alınabilir ve yeniden farklı kanallara sokulabilir.

Afganistan'da son gelişmeler çok dramatiktir. Son bir ay içinde Afganistan Kurtuluşu İçin Birleşik İslam Cephesi (AKİBİC), Talibanlardan büyük darbe yedi. Talibanlara karşı tüm muhalefet güçleri bir araya getiren bu cephe; esas olarak; KAUIH, AİC, VAHDET, AİP'ten oluşmaktadır. AKİBİC Başkanlığı'na Rabbani, Savunma Bakanlığı'na General Dostum getirilmiş ve diğer bakanlıklar da güç dengelerine uygun biçimde paylaşılmıştır.

Muhafif güçlerin denetiminde bulundurduğu en önemli stratejik üslerden biri olan Mezar-ı Şerif'i Talibanlara kaptırması çok büyük bir darbedir. Bu ağır darbe sonucu Ge-

Ömer etnik olarak Peştun'dur. Peştunlar, İran Persleri'nin en azgın düşmanlarıdır. Peştunlar Pakistan ve Afganistan arasında bölüştürülmüştür. Ancak iki ayrı ülkede olmalarına rağmen dil ve kültürleri aynıdır. Pakistan devleti ihtiyaç gördüğünde, Pakistan Peştunları'nı hiçbir zorluk çekmeden Afganistan'a götürüp savaştırabiliyordu.

Molla Ömer inanç olarak Sünni'dir. ABD destekli Afgan Sünnileri, İran Şiiileri'nin en azılı düşmanlarıdır. ABD bunları Molla Ömer önderliğinde örgütleyerek, Afganistan'ın Ayetullah Humeyni'sini yaratmak istiyordu. Çünkü ancak bu yol ile İslam aleminde İran Şii yayılmacılığı durdurulabilirdi.

ABD ve uşağı Pakistan bu modelin hayat bulması için Talibanlara

neral Dostum Türkiye'ye; Rabbani ve Hikmetyar İran'a kaçarken, VAHDET partisi de Şiilerin yoğun olduğu orta Afganistan'a çekildi. Şu an Afganistan topraklarının %90'ı Talibanların denetimindedir.

ABD'İN "KOMÜNİZME KARŞI MÜCADELE" STRATEJİSİ VE USAMA BİN LADEN

S. Arabistanlı, çok zengin bir ailenin oğludur. Babasından kendisine yaklaşık 300 milyon dolarlık bir servet kalmıştır. Üniversite eğitimi görmüş, RSE'nin Afganistan'ı işgal etmesiyle birlikte 1980'de, dinci grupları güçlendirmek amacıyla CIA tarafından Afganistan'a gönderilmişti. Laden'in ABD ile ilişkileri daha önceden vardı ancak, Rusya'nın Afganistan'ı işgalıyla birlikte CIA ile daha yoğun ve derin ilişkiler geliştirir. Bu yoğun ilişkiler ve Afgan savaşının sunduğu çok yönlü fırsatlarla ekonomik gücü alabildiğince arttı. Artık Laden CIA ve ISI denetiminde dinci örgütlere her türlü imkanı açıktan sağlayan bir finansör-

İşte Laden, ABD'nin "Komünizme karşı mücadele" stratejisi doğrultusunda yetiştirilen binlerce kişiden biridir. Laden bu koşullar içinde dünyanın dört bir tarafından gelen mücahitlerle tanıştı ve ekonomik gücüyle de bu ilişkileri alabildiğince genişletti. Rus işgalinin son bulmasıyla Laden, Afganistan dinci partilerinin iktidar sorununda aralarında anlaşamayıp birbirleriyle çatışmaya girmeleri sonucu çok rahatsız oldu ve bunu benimsemeyerek Sudan'a gitti.

1993'te New York'da Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanması ve "terör örgütlerine destek vermesi" suçlamasıyla ABD'nin baskısıyla, 1994'te S. Arabistan vatandaşlığından çıkarıldı. ABD, Sudan'a Laden'i teslim etmesini istedi, ancak, Sudan bu teklifi kabul etmedi. Ne zaman ki Rabbani başkanlığında Hikmetyar başbakan atandı, Laden özel bir uçakla hemen Afganistan'a geldi. Daha sonra Laden'e ekonomik gücünden dolayı Talibanlar kucak açtılar.

ABD, Talibanlardan Laden'i istiyor ancak Talibanlar vermeyeceğini söylüyor. Talibanların ABD ve Pakistan'ın

"Tüm gerici güçler işgale karşı direnen halkı kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için olmadık yöntemlere başvurdular. Halkın ekonomik-askeri-teknik yoksulluğundan faydalandılar. Direnen Afgan halkını kendi denetimine almak için, ajan ve işbirlikçilerine birçok parti kurdurtmuş ve onları ekonomik-askeri-teknik olanaklarla donatmışlardır. Bu yöntemle hem halkı bölüyor, hem de halkın yoksulluğunu kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak gerici partiler önderliğinde savaştırıyorlardı."

dür.

Bilindiği gibi Afgan direnişi sırasında dünyanın her köşesinden "Komünizme karşı mücadele" amacıyla yüzlerce hatta binlerce dinci-faşist, siyasi-ideolojik-askeri ve teknik bakımdan eğitilmek üzere Afganistan'a getiriliyordu. Afganistan'ın tercih edilmesinin en büyük nedeni, diğer imkanların yanı sıra askeri eğitim bakımından her türlü imkanı sunuyor olmasıdır. Organizenin baş aktörü CIA, bölge temsilcisi Pakistan-ISI, Afganistan'da bunu ayarlayan esas güç ise Hikmetyar idi. Askeri eğitim kampları Pakistan ve Afganistan'da bulunuyor, uzmanları da Pentagon ve denetimindeki ISI tarafından sağlanıyordu.

Burada birçok örgütlenmeler arasında özellikle kontr-gerilla grupları, özel suç örgütleri, sabotaj-imha birimleri, uyuşturucu-mafya çetelerinin yetiştirilmesine özel önem veriliyordu. "Komünizme karşı mücadele" eksenli verilen her türlü teorik-politik-ekonomik-ideolojik eğitimden sonra öğrenciler, pratik eğitim ve tecrübeyi de Ruslara karşı verilen sıcak savaş ortamında kazanıyorlardı.

baskısına dayanması imkansızdır. Çünkü bu devletlere karşı durarak iktidarını koruması mümkün değildir. **Taliban hareketi kesinlikle her yönden ABD ve Pakistan'ın kontrolindedir.** Bir ihtimal, eğer ABD direttiği halde Talibanlar Laden'i teslim etmeme tavrını sürdürürse ABD tekrar saldırarak Talibanları iktidardan düşürür. **Ancak, ABD günümüzde Talibanlardan daha iyisini de bulamaz. Bizce, Laden de dahil olmak üzere bu güçler arasında kesinlikle gizli anlaşmalar vardır. Belki de ABD önderlikli yeni bir senaryo gereği Talibanlar Laden'i kendilerinin dünyada resmi düzeyde tanınması için bir kalkan şeklinde kullanıyordur.**

Burada herkesin önemle bilmesi gereken bir olgu vardır ki, bütün gelişmelerin Pentagon-CIA ve ISI tarafından tertiplendiği, Laden'i suni gündem yaparak Talibanlar üzerinden yeni bir modelin denendiğidir. Buna bağlı olarak Orta Asya petrol ve doğal gaz rezervlerinin paylaşılması ve taşınması konusunda dünya gerici güçleri arasında ciddi çatışmaların yaşandığıdır.

işçi-köylü'den

Baş tarafı 1'de

Emperyalist haydut ABD'nin simgesel merkezlerine yapılan saldırılardan sonra, dünya üzerinde emperyalist bir saldırganlık dalgası estirilmeye başlandı. Saldırının kimler tarafından gerçekleştirildiği bir yana, başta emperyalist haydut ABD olmak üzere, emperyalistler bu saldırıyı işçi sınıfı ve ezilen mazlum halklara yönelik kapsamlı bir saldırının gerekçesi yaptılar. Emperyalizmin genel karakteristik özelliği ile birebir örtüşen bu durum, emperyalist saldırganlığın pervasız bir biçimde yürütülmesini beraberinde getirdi. Bu açıdan bakıldığında ABD'nin başını çektiği emperyalist haydutların hem dünya üzerindeki emperyalist dalaş ve hegemonya mücadelesinde yerlerini sağlama alma hem de içinde buldukları ekonomik krizin aşılması amacıyla, dünya üzerinde büyük bir saldırı dalgası içerisine girmelerine vesile oldu. Hemen belirtmek gerekir ki 11 Eylül saldırıları öncesinde yapılan açıklamalarda emperyalist-kapitalist sistemin bir resesyon (düşüş, iktisadi durgunluk, geri çekilme) içerisinde olduğu kendi uzmanlarınca açıklanıyordu.

ABD'nin başını çektiği emperyalist haydutların dünya üzerinde politikalarını yaşama geçirmek için büyük bir ideolojik manipülasyona başvurarak bundan sonra ki yönelimlerinin "terörizm"le mücadele olduğunu açıklamalarının ardında bu gerçekler yatmaktadır. Başını ABD'nin çektiği emperyalist güçlerin bundan sonraki süreçte işçi sınıfı ve dünyanın ezilen halklarına karşı saldırıların gerekçesi "terörizm" olacaktır.

Nitekim, ABD Başkanı George W. Bush 20 Eylül'de ABD kongresinde yaptığı konuşmada; ABD'nin önümüzdeki süreçte saldırganlığının temel doktrini ortaya koydu. Bush konuşmasında "Terörle savaşımız El Kaide ile başlıyor, ama orada bitmiyor. Global menzile sahip her terörist grup bulununcaya, durduruluncaya ve yenilinceye kadar bitmeyecek. (...) Bugünden itibaren, terörizme barınak ve destek sağlamayı sürdüren her devlet, ABD tarafından düşman rejim sayılacak." diyerek başta ABD olmak üzere emperyalist haydutların dünya üzerindeki çıkar dalaşlarında mevzi kazanmak için kullanacakları demagojik söylemin "terörizm" olduğunu ortaya koymuş oldu.

ABD'nin büyük yaygaralar kopartarak Afganistan üzerine çullanma isteği yine bu emperyalist dalaşın ürünüdür. Afganistan'ın jeopolitik konumu ve Orta Asya'nın zengin enerji rezervleri ABD'nin burada söz sahibi olmak istemesine yol açmaktadır. Özellikle son süreçte bu bölgede Şanghay Beşlisi karşısında kaybettiği mevzilere yeniden sahip olma çabasıdır. Bu saldırganlık burada bitmeyecektir. Belli bir süre sonra yine "terörizm" gerekçe gösterilerek gündeme Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar vb. girecektir. Tüm bu emperyalist saldırganlık histerisi içerisinde Irak'ın, Ortadoğu'nun telaffuz edilmesi boşuna değildir.

Bu saldırganlık içerisinde TC. hakim sınıflarının tavrı ibret vericidir. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları ve onların uşak kalemleri başta ABD olmak üzere emperyalist haydutlardan daha fazla kan, katliam ve savaş istemektedir.

Hakim sınıflar tüm bu gelişmeleri kendilerince nasıl kullanabildiklerini hesabını yapmaktadırlar. Son süreçte emperyalist politikalar doğrultusunda değişikliğe gittikleri "ulusal güvenlik" konseptleri, emperyalist haydutların bu saldırganlık politikalarıyla örtüşmektedir. Tam da bu yüzden "kayıtsız şartsız" ABD'nin ve emperyalistlerin uşaklığını yapacaklarının, dünyanın ezilen halklarının kanına girebileceklerinin işaretlerini vermektedir. Türk hakim sınıfları pervasızdır ve gözlerini kan bürümüştür.

Gelişmeleri "ne kadar destek verirsem o kadar kazanırım" havasında izleyen hakim sınıflar, (emperyalistlerin istemleri dışında davranmaları söz konusu değildir oysaki) içte yaptıkları düzenlemelerle bu süreci mümkün olduğunca avantajlı kapatmak istemektedirler. Ölüm Oruçları karşısında tutsak yakınlarını, demokratik kitle örgütlerini, duyarlı insanları dahi cezalandırma tehdidini içeren, zorla müdahale işkencesine yasal kılıf hazırlamakla meşgul olan hakim sınıflar, son anayasa değişikliğiyle işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik sürdürdükleri topyekün saldırının önemli bir vuruşunu yapma hazırlığındalar.

Başta ABD olmak üzere emperyalist haydutların yeni yönelimiyle Türk hakim sınıflarına biçtikleri rol düşünüldüğünde F tipi tecrit saldırısının tam da ifade edildiği üzere tüm halkın teslim alınmasının en önemli ayağı olduğunu doğrulamaktadır. Dünya üzerinde estirilen emperyalist saldırganlık ve TC'ye biçilen rol hiç bir şekilde muhalif bir duruş istememektedir.

Bu yüzden demokrat-devrimci ve komünistleri birbirleriyle içiçe geçmiş görevler beklemektedir. Bir yandan halen büyük bedeller ödenerek ve kararlılıkla sürdürülen Ölüm Orucu direnişinin sahiplenilerek her alanda anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek; emperyalist saldırganlığa karşı haklı savaşları desteklemek, desteklemekle kalmayıp bizzat içerisinde yer almak gerekmektedir. Bu görev dünya üzerinde; işçi sınıfı ve ezilen halklarla enternasyonalist dayanışmayı ve mücadeleyi daha da güçlendirmek olarak kendisini dayatmayken ülkemizde ise Proletarya Partisi önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı'na kan taşımak olarak algılanmalıdır.

Unutmamak gerekir ki dünya üzerinde emperyalist-kapitalist sistem varolduğu müddetçe her türlü saldırganlık, kan ve vahşet olacaktır. Haksız savaşlar olacaktır. Bu gerçeği tersine çevirmenin tek yolu emperyalizme faşizme ve her türden gericiğe karşı haklı savaşlar vermektir.

Afganistan direnişinde gerçekler; gerici güçlerin senaryoları ve ayrıntılarıyla son gelişmeler

ÖN AÇIKLAMA: Aşağıdaki yazı TKP/ML Enternasyonal İlişkiler Bürosu'nun 1998 yılında AMLÖ (Afganistan Marksist-Leninist Örgütü) ile yaptığı görüşme sonucunda; AMLÖ tarafından yazılan bir değerlendirmedir. Bu değerlendirme Özgür Gelecek gazetesinin 127 ve 128. sayılarında yayınlanmıştır. Emperyalist saldırganlığın dizginsiz bir hal aldığı ve hedef tahtasına Afganistan'ın çakıldığı günümüzde bu yazı ayrı bir önem taşımaktadır. Yararlı olacağı umuduyla AMLÖ'nün bu yazısını kısaltarak yayınlıyoruz.

RUS SOSYAL EMPERYALİZMİNİN (RSE) AFGANİSTAN'I İŞGAL ETMESİNİN BAŞLICA SEBEBİ, BÖLGEDE ÖNEMLİ GELİŞMELER VE ÇELİŞKİLER

Güneyden denize açılması da önü kapalıdır. ABD'nin ise durumu tam tersidir. Rus Sosyal Emperyalizmi'nin (yazı içerisinde RSE ve Rusya aynı anlamda kullanılmıştır) Afganistan'ı işgal etmesindeki temel nedenlerden bir tanesi, güneyden sıcak deniz ve okyanuslara açılacak kapıyı aralamaktır.

Rusya, Afganistan'ı işgal ederek Pakistan'ı kontrol altına almak istiyordu. Rusya'nın Pakistan'ı yok etmeye çalışmasının iki önemli nedeni vardı. **Birincisi;** açık denizlere açılması; **ikincisi;** bölgede İran ve Türkiye gibi, ABD'nin ekonomik-politik ve askeri çıkarları için ileri bir karakolu olmasıydı.

1979'da bölgede yaşanan gelişmeler özellikle önemlidir. İran'ın 1979'da İslam devrimini gerçekleştirerek ABD'nin uşağı pozisyonundan çıkması, ABD'nin bölgedeki çıkarları bakımından Pakistan'ın önemini bir hayli arttırdı. Bu dönemde Pakistan'da iktidarda olan Z. Ali Butto idi. Z. Ali Butto, bir ABD uşağı değildi, aksine en iyi ilişkileri Çin'e yönelikti. ABD emperyalizmi, güçlü kalesi olan İran'ı kaybettikten hemen sonra, Pakistan'ın her yönden kendi uşağı olmasını ve bölgeye yüklediği stratejiye kesin suretle her bakımdan uymasını istiyordu.

Ancak Z. Ali Butto, ABD'nin bu ihtiyaçlarına istenilen düzeyde yanıt olamazdı. Bu nedenle ABD, tüm dünyaca bilinen bir yöntemi kullanarak, askeri faşist bir darbeye Z. Ali Butto'yu astırıp, yerine uşaklıkta yeminli, hizmette kusursuz Ziya Ül-hak'ı iktidara getirdi. Bu gelişmelere RSE cevapsız kalmazdı. Bu amaçla, Rusya aynı yıl içinde Afganistan'ı işgal ederek, ABD'nin eylemine, kendi eylem tarzıyla hızlı bir yanıt vermiş oldu.

Kuşkusuz Şah'ın devrilerek

yerine kontrolünde olmayan bir Molla rejiminin iktidara gelmesi, ABD'ye vurulmuş büyük bir darbeydi. Ve bu durumda ABD'nin, Pakistan'ı her ne pahasına olursa olsun kontrol altına alması gerekiyordu. Öte yandan, İran'da ABD'nin uşağı olan Şah'ın devrilmesi, Rusya'ya Afganistan'ı işgal etmesi için iyi bir ortam ve uygun fırsat yaratmıştı. Afganistan'ın işgali, RSE'nin Varşova Paketi dışında gerçekleştirdiği ilk işgal olma özelliğini taşıyor. **Rusya'nın Afganistan'ı işgaliyle birlikte,**

siyla Davut'un ordu ve polis gücü bir bütün olarak RSE'nin denetimindeydi. Yanı sıra ordu ve polis teşkilatı içerisinde Davut tarafından bilinmeyen KGB'nin özel birimleri ve tüm bunlara ek olarak da Afganistan Demokrat Halk Partisi (ADHP) Merkez Komitesi içerisinde KGB'nin resmi bir temsilcisi bulunuyordu.

ADHP, RSE'nin güdümünde olan Halk ve Bayrak fraksiyonlarından oluşan birleşik bir partiydi. KGB'nin o dönemler, ADHP Merkez Komitesi içeri-

sonra feodaller tasfiye edilerek, sadece RSE'nin çıkarlarını temsil eden ve küçük burjuvazinin kısmi bir desteği dışında toplumun hiçbir sosyal sınıf ve tabakasından destek almayan "kızıl" kompradorlar kaldı. Bu kompradorların ekonomik olarak egemen oldukları alan ise yalnızca endüstriydi. Bunun GSMH içindeki payı ise sadece %6.8'di. İşte kompradorlar bu ekonomik güçle ülkeyi yönetmeye başladılar.

Gerisi iktidardan tasfiye edilen farklı sınıf (feodal toprak ağaları v.b) ve tabakaların denetimindeydi. Kuşkusuz iktidarın bu ekonomik zayıflığı sosyal tabana da yansiyordu. Kompradorlar politik alanda egemen olmalarına rağmen, ekonomik ve sosyal alanda çok zayıftılar. Bu ciddi bir çelişkiydi. Bu zayıflıklarından ötürü RSE'nin desteği olmadan bir hafta dahi ayakta kalamazlardı.

Bunların toplumun tüm kesimleriyle çarpışmasından başka da bir durumları yoktu. Tek desteği ordu ve polis gücünden ibaretti. Ancak onlar da halk ayaklanmasıyla baş edemeyince, yardımı hemen "Kızıl Ordu" yetiştirdi. Ve böylelikle Kasım 1979'da, Afganistan'ın fiili işgali başlamış oldu.

AFGANİSTAN İŞGALİ, İŞGALE KARŞI DİRENİŞ VE GERÇEKLER

Fiili işgalden hemen önce ADHP, toplumda sosyal bir taban oluşturmak ve destek almak amacıyla "Ferman-8" ile toprak reformunu gündeme getirip uygulamaya koydu. Ancak bu tutmadı, çünkü o dönemler genel olarak toplumun, özel olarak da köylülerin ekonomik taleplerden çok politik talep ve sorunları vardı. Bu toprak reformu halk tarafından kabul edilmeyince ADHP; "Biz toprak reformu gerçekleştirerek sosyalizme

doğru ilerlemek istedik ama, ABD'yi arkalarına alan Kuzey Afganistan gerici feodalleri reforma karşı çıktılar" yaygarasını yaptı. Ancak bu açık bir çarpıtımaydı çünkü, ayaklanma kuzeyde değil, Afganistan'ın güneyi ve doğusunda başlamıştı. Ayaklanmanın başladığı bölgeler dağlık, toprağı çorak, verimsiz ve ülkenin en fakir bölgeleriydi. Burada toprak ağaları ya hiç yok, ya da çok zayıftı. Afganistan'ın kuzeyi ve batısı ovalık, toprağı çok zengin ve toprak ağaları ise oldukça güçlüydü. Bunların ayaklanmaya katılması da çok sonradan olmuştur.

Öte yandan İslamcılar da 1979 toprak reformu için daha sonradan "Biz toprak reformunu kabul etmedik çünkü haramdı" demişlerdir. Bu koca bir yalan ve kesinlikle doğru değildi. Çünkü Davut zamanında yapılan toprak reformunda bu İslamcılar toprak reformunu kabul ederek toprak sahibi oldular. **Bu dönemde ise halkın ve özel olarak da köylülerin sorunu ekonomik olmaktan ziyade politiktir.**

Afgan toplumunun en önemli karakteristik özelliği; dış güçlere ve onların uşaklarına karşı bir mücadele geleneği yaratmış olmasıdır. Bu halk çok önceleri Makedonyalı Büyük İskender'in saldırılarına baş kaldırmıştı. Cengiz Han'ın torunu ve ordusu da burada bozguna uğratılarak öldürüldü.

İngilizler ile yaşanan üç savaşta da İngilizler ağır yenilgiler aldı. En sonuncusunda ise Kabul'i saran 14 bin kişilik İngiliz askeri gücünün tümü (biri hariç, o da acı yenilgiyi kendi ülkesinde anlatması için sağ bırakılmış) imha edilir. **Tüm bu örnekler Afgan halkının dış sömürgeci güçlere ne kadar kin ve nefret duyduklarını ifade eder. Öte yandan, Afgan toplumu şeriatı kolay kolay benimseyen bir toplum değildir.** İslam, İran'da 12 yıllık bir mücadele sonucunda iktidara gelirken, Afganistan'da bu, iki yüz (200) yıllık bir mücadeleyi almıştır.

Devamı 28'de

Yıllardır emperyalist politikalar sonucunda açlık ve yoksullukla yüz yüze kalan Afgan halkı, şimdi de emperyalist haydut ABD'nin tehdidi altında

ABD'nin önderliğinde "Komünizme karşı mücadele" ve "Yeşil hat" stratejisi doğrultusunda Pakistan, S. Arabistan ve Türkiye'ye bölgede önemli roller verildi. Uluslararası alanda ise ABD, Vietnam'da yaşadığı acı yenilginin bir benzerini Afganistan'da Rusya'ya tattırma istiyordu.

Rusya Afganistan'ı işgal etmeden önce, 1978 Nisan'ında, Afganistan'da çok kanlı askeri bir darbe gerçekleştirildi. Bu darbe sırasında Başkan Davut ve tüm adamları öldürüldü. Davut'un kendisi de Temmuz 1973'de RSE'nin darbesi ile başa getirilmiş ve gene Nisan 1978'de RSE'nin yeni bir darbesiyle öldürülmüştür.

Afganistan ordu ve polis teşkilatı, Rusya ile Afganistan arasında imzalanan özel bir anlaşma gereği Rus uzmanlarınca, bu kurumların üst düzeyinde görev yapanlar ise Rusya'ya götürülüp özel olarak eğitiliyordu. Dolay-

sindeki temsilci, Afganistan'da Dr. Sıdık diye bilinen biriydi. Afganistan Halkının Kurtuluş Örgütü (SAMA), KGB'nin ADHP MK'si içinde temsilcisi olan Dr. Sıdık'ı 1982'de tutuklamış ve birçok sırları aldıktan sonra da ölümle cezalandırmıştı.

Rusya'nın Nisan 1978'de gerçekleştirdiği darbe, sadece Davut ve tüm adamlarını değil, Marksist, entellektüel, aydın ve genel sola karşı da yönelerek binlerce kişiyi katletti. Sonrasında kendisini desteklemeyen tüm sosyal sınıflara yöneldi. Bu gelişmelerden sonra Afgan toplumu, Afganistan Demokrat Halk Partisi'nin (ADHP) her iki kanadını oluşturan Halk ve Bayrak fraksiyonlarının Rusya'nın uşağı olduklarını açık biçimde gördü. Ve güçlü bir halk ayaklanmasıyla darbeye karşılık verdi.

Nisan 1978'e kadar iktidarda feodaller ile "kızıl" komprador sınıfları varken, Nisan '78'den